

MEDICINA VETERINARĂ ȘI SPAȚIUL ROMÂNESC

1918-2018, situații și evoluții

Prof. univ. DVM, PhD. Dumitru CURCĂ
Membru titular CRIFST/DIS
Facultatea de Medicină Veterinară, București
curca_fiziopat@yahoo.com

Motto

Când citesc lucrările veterinarilor, mi se deschid în față noi orizonturi și, dacă aș fi mai tânăr, m-aș apuca să studiez medicina veterinară.

Louis Pasteur (1822-1898) microbiolog, imunolog, biochimist

I. SITUAȚIA ȘI EVOLUȚIA MEDICINII VETERINARE MILITARE din România reîntregită

În perioada premergătoare primului război mondial, serviciile veterinare, atât cele civile cât și cele militare, erau sub tutela Serviciului sanitar uman. Respectul față de trecut permite stabilirea de tradiții, de educare și de dezvoltarea profesiei în general și a celei medical-veterinare în special. Așa cum deseori se afirmă, știința este a 4-a putere în stat (la concurență cu mass-media), dovada cea mai concludentă fiind aceea că, economia statelor superindustrializate (USA, Germania, Japonia, Franța, Marea Britanie, Italia și Canada) au acordat o atenție maximă dezvoltării cercetării științifice proprii, cât și achiziționării de brevete, invenții și patente din alte țării, pe care le-au pus în aplicație în sectoarele economice. Cunoașterea trecutului profesiei medical-veterinare, a personalităților din învățământ, cercetare și din activitatea practică, a realizărilor lor, constituie o necesitate indispensabilă în vederea statuării prezentului și mai ales a edificării viitorului medicinei veterinare.

Înființarea primei formațiuni veterinare militare de diagnostic tratament și spitalizare

Asigurarea sanitară-veterinară curentă în armată era făcută prin existența unor infirmerii veterinare, încadrate cu medici veterinari militari pe lângă fiecare regiment care deținea animale (cai, boi), folosite ca mijloace de tracțiune pentru tehnica de artilerie, cât și pentru materialele de subzistență necesare efectivelor de militari sau care dețineau cai ca mijloace de luptă, în cazul unităților de cavalerie.

Tratamentul cazurilor de îmbolnăvire a animalelor din dotarea armatei era asigurat în cadrul unor **lazarete veterinare** (spitale veterinare), care funcționau în spatele frontului. După cucerirea independenței naționale, armata română s-a dezvoltat, iar unitățile militare au fost dotate cu efective de cabaline tot mai numeroase, fapt ce a dus în mod implicit și la dezvoltarea **serviciului veterinar militar** și la amplificarea activității acestuia. În urma tratatului de la Adrianopol, din septembrie 1829, se reorganizează armata română pe baza **Regulamentului Organic din 1831**, în care se specifica la capitolul VI un „**Regulament ostășesc**”, ce prevedea pentru supravegherea stării de sănătate a cailor necesari armatei, un post de „**doctor veterinar**”. Veterinarii aveau îndatoriri privind îngrijirea cailor armatei, la **infirmeriile de cai** și la **corpurile de trupă**.

Decretul de înființare stabilea regulile de subordonare a personalului de serviciu, de admisibilitate și înaintarea în corp, pentru fiecare grad și fiecare categorie (medici, veterinari și farmaciști). În 1862, în efectivul armatei se aflau **8.576 cai**, cei mai mulți fiind la regimentul de **cavalerie**, la regimentele de **artilerie** și la batalioanele de **vânători de munte** din compunerea armii infanteriei. Multe mijloace **hipotractate** erau repartizate la arma **geniului** și **transmisiunilor**, la **jandarmi**, **pompieri**, la trupele de **administrație**, serviciul **subzistanțelor** și serviciul **sanitar**. La nevoie, se foloseau și **care cu boi**. Pentru **serviciul poștal pe timp de campanie**, exista un serviciu **columbofil militar**, dotat cu **1.000 de porumbei călători**. Prin legea din 1862 se prevedea câte **un veterinar la fiecare divizie și escadron**, iar la trupele de **cavalerie** se înființează câte **o secție de infirmieri de cai**.

O treaptă calitativ superioară în dezvoltarea activității sanitare-veterinare din armată s-a realizat o dată cu înființarea și organizarea **Spitalului Veterinar Militar din Garnizoana București**. Organizarea

și funcționarea serviciului veterinar militar era tributară formării, mai ales de cadre pregătite în țară. Până la apariția primilor absolvenți ai Școlii naționale de medicină și farmacie, armata recruta personalul din mediul civil, prin concurs. În acest scop, în anul 1861 s-au stabilit criteriile de selecționare și probele de concurs.

Deși profesorul **Vasile Lucaci**, primul protoveterinar al statului, a asigurat și pregătirea unor cursanți la Școlile ostășești de mică chirurgie, problema învățământului veterinar nu era încă rezolvată. Înființarea unor școli veterinare independente se impunea cu mare acuitate, datorită epizootiilor care bântuiau neîncetat, atât la animalele populației civile cât și la caii armatei.

Prin „**Legea pentru instrucțiunea armatei Principatelor Unite Române**”, promulgată la 24 mai 1860, se prevedea a se trimite, pe cheltuiala statului, tineri români care să studieze la școlile speciale din Franța. Printre aceștia erau propuși și șase tineri, din care doi pentru medicină și patru pentru arta veterinară. Aceștia se selecționau dintre cei mai buni absolvenți ai școlii militare de chirurgie din București. În cele din urmă, Davila a stabilit ca toate bursele să fie date pentru medicina umană; în schimb, a propus înființarea **Școlii veterinare**, ca anexă a **Școlii naționale de medicină și farmacie**. Școala era chemată a forma personalul veterinar care, după nivelul școlarității, se împărțea în două grade:

- **sub-veterinari** (patroni în veterinărie);
- **veterinari** (magistri în veterinărie).

Școala specială de veterinărie s-a instituit la **01 ianuarie 1861**, conform rezoluției domnitorului Alexandru Ioan Cuza, pusă pe **raportul Ministrului de Război nr.4320, publicat în Monitorul Oastei nr. 1/1861**. Scopul înființării școlii era formarea personalului necesar tratării animalelor, atât în armată, cât și în districte. Școala veterinară funcționa în Spitalul Oștirii, care se mutase de la Mihai Vodă, într-o clădire existentă și astăzi pe str. Știrbei Vodă (sediul actualului DNA).

Primii profesori ai școlii au fost: **Dimitrie Grecescu** (Botanica), **Vasile Lucaci** (zootomia), **Albert Enicek** (Anatomia copitelor și teoria potcovitului), **Michael Engel** (Practica potcovitului) și **Carol Prokesch** (Clinica veterinară).

În anul 1863, elevii care au urmat **trei ani de studii** s-au prezentat la concursul pentru obținerea gradului de „**sub-veterinar**”. Printre cei **11 elevi** care au primit diploma de subveterinar au fost: **Dimitrie Preoteșcu, Ioan Popescu și Panait Constantinescu, primii medici veterinari militari, absolvenți ai școlii românești de medicină veterinară și viitoare cadre didactice ale Școlii veterinare**.

În baza „**Legii asupra instrucțiunii**”, în anul 1864 Școala este transferată la Ministerul Instrucțiunii și **încadrată în învățământul superior**. Pentru prima dată, școala funcționează după un regulament propriu, care rămâne în vigoare până în 1872. Legea din 27 noiembrie 1864 privind organizarea armatei române stabilea că **serviciul sanitar poartă răspunderea pentru sănătatea trupelor și a cailor**. În baza acestei legi, în tabele, la litera „Z”, paragraful „**Veterinari**” se prevedea că, **în administrația centrală a Serviciului sanitar să fie un veterinar**, cu gradul de veterinar principal clasa a II-a pentru conducerea și supravegherea serviciului veterinar.

Regulamentul Școlii Veterinare din 1864 stabilea cinci ani de studiu și cinci catedre de specialitate. La 10 aprilie 1865, primii absolvenți ai școlii cu diploma de subveterinar sunt trimiși ca veterinari la orașe și districte, precum și în armată. Până la sfârșitul secolului al XIX-lea, din rândul absolvenților Școlii de Medicină Veterinară, după obținerea titlului de medic veterinar, în baza unui angajament autenticat, erau recrutați absolvenții care urmau timp de minimum **șase ani să servească armata ca subveterinar**, având funcția de veterinar de escadron.

Tratamentul bolilor la animale. Specialități practice veterinare

Până la cel de-al II-lea Război mondial, **armata deținea aproape în exclusivitate cai**. Aceștia erau necesari atât pentru tracțiune în unitățile de, **artilerie, vânători de munte** etc, cât mai ales pentru unitățile de **caalerie**. Dat fiind importanța calului în economia țării și în apărarea ei, calul era **animalul de elită și prototip pentru studiul fiziologiei și mai ales a anatomiei comparate în învățământul superior veterinar** și, bineînțeles, **specialitatea de bază a medicilor veterinari militari**.

În secolul al XIX-lea, tratarea animalelor bolnave ale armatei era asigurată la nivelul unităților, la început, de către personal din afara țării, cu specializare obținută în străinătate. După venirea în țară a lui Carol Davila, asistența sanitară veterinară a fost realizată cu personal specializat în școala creată de acesta,

personal care în timpul Războiului de Independență din 1877-1878 și-a demonstrat competența și utilitatea. Cucerirea independenței naționale și dezvoltarea formațiunilor militare conform noilor exigențe a impus și realizarea unor trepte superioare în organizarea asistenței sanitar-veterinare în armată. Aceasta s-a materializat, printre altele, prin două inițiative principale, și anume: a) calificarea de medici veterinari cu pregătire militară prin înscrierea, începând cu anul 1900, a tinerilor studenți în I.S.M.; b) înființarea unei unități special organizate în vederea asigurării unei asistențe sanitare-veterinare de înaltă calificare. Unitatea spitalicească înființată urma să fie, încă de la început, un centru de tratament și spitalizare a cazurilor mai grave de îmbolnăviri a cailor, dar și un centru de specializare a medicilor veterinari militari.

Serviciul veterinar militar în războiul pentru cucerirea Independenței de stat a României (1877-1878)

O contribuție importantă la victoria armatei române în războiul pentru independență au avut-o atât medicii veterinari și personalul din serviciul veterinar activ, cât și medicii veterinari rezerviști, proveniți din administrația sanitară veterinară civilă. În acea perioadă, în țară existau **57 de medici veterinari**, din care, cei mai mulți, au fost mobilizați pe front, fiind repartizați la diferite unități sau ambulanțe divizionare, împreună cu personalul medico-sanitar. Ambulanțele erau mixte, fiind încadrate atât cu personal medico-farmacologic, cât și cu **personal veterinar**, la sediul lor se tratau atât oamenii, cât și animalele rănite sau cele bolnave. În timpul luptelor, în fața ambulanțelor erau dispuse posturile de prim ajutor ale regimentelor, iar trăsurile trupelor erau puse la dispoziția ambulanțelor.

Medicii veterinari s-au ocupat de asistența animalelor rănite și bolnave, controlul sanitar veterinar al cărnii destinate consumului, precum și de combatere a unor boli infecto-contagioase și parazitare, cu mare răspândire în timp de război: febra aftoasă, hematuria enzootică, influența și o gravă epizootie de pestă bovină.

Mai mult, ea avea și atribuții în reciclarea medicilor veterinari civili, ofițeri de rezervă, precum și în formarea și instruirea subofițerilor cadre medii și chiar a infirmierilor veterinari. Dar, pe lângă practicisul de rutină, din rândul medicilor veterinari militari s-au ridicat personalități de frunte care au contribuit la dezvoltarea specialităților clinice, și anume: chirurgie, boli interne, boli contagioase, parazitologie, precum și asistență la echipa hipică a armatei. Numărul redus de **medici veterinari civili rămași în țară** sub conducerea prof. **Alexandru Locusteanu**, personalitate reprezentativă a medicinei veterinare din acea perioadă, au făcut eforturi susținute în combaterea acestor boli nimicitoare ce invadaseră țara.

În perioada 1921-1935 Institutul Sanitar Militar din București, a școlarizat un număr de 156 elevi la secția VETERINARĂ. Situația pe ani de studii, personae și specialități se pot constata din cartea "Istoricul Învățământului Sanitar Militar din România", de Ioan D., Marinescu N., ediția 1935, precum și din cartea "Oameni și fapte din Istoria Medicinei Militare Românești", apărută sub coordonarea generalului de brigadă (r) dr. Mircea Diaconescu.

Institutul Sanitar Militar, din anul 1951 revine la denumirea de „Institutul Medico Militar”, iar în 1976 denumirea se schimbă în „Facultatea de Medicină Militară București”. În anul 1987 Facultatea de Medicină Militară din București se desființează, optându-se pentru soluția filierei indirecte – se întrerupea o lungă și rodnică tradiție în domeniul medicinei militare.

Spitalul Veterinar Militar din București

Odată cu constituirea statului român, a Principatelor Unite, sub conducerea domnitorului Alexandru Ioan Cuza și declararea independenței sale de către regele Carol I, de la sfârșitul secolului al XIX-lea, 1877-1878, s-a început și acțiunea de constituire a unei armate permanente, care să aibă capacitatea de a apăra independența și integritatea țării. În cadrul acestei armate, caii au fost folosiți pe scară tot mai largă, atât ca participanți direcți, în acțiunile de luptă sub forma unităților de cavalerie, cât și ca forță de tracțiune a pieselor de artilerie, precum și a mijloacelor de transport a celor necesare ducerii acțiunilor de luptă (muniție, mijloacele de echipament și subzistență a trupelor, formațiunile medicale pentru îngrijirea ostașilor răniți sau bolnavi, formațiunile veterinare pentru îngrijirea cailor bolnavi etc.).

La începutul secolului al XX-lea și mai cu seamă în perioada dintre cele două războaie mondiale, **arma cavaleriei** a cunoscut o dezvoltare rapidă în cadrul armatei naționale a României, aceasta

determinând atât o dezvoltare a creșterii căilor în cadrul unor forme specializate (**cai de rase ușoare** pentru cavalerie, cai de **rase semigrele și grele** pentru transport și pentru tractarea pieselor de artilerie, iar caii de **talie mică de rasă Huțulă**, pentru vânătorii de munte), cât și o intensificare a activității de antrenament a cailor, precum și a activității sanitare-veterinare de prevenire și combatere a îmbolnăvirilor la efectivele de cabaline, atât din fermele de creștere cât și a celor din unitățile militare. Toată această evoluție ascendentă a rolului efectivelor de cabaline în armata română a dus, în mod necesar, la dezvoltarea activității sanitare-veterinare, în cadrul unităților militare de către ofițerii medici veterinari, subofițerii maiștri și tehnicieni veterinari militari, care dețineau cai, în cadrul infirmeriilor veterinare ce funcționau în toate unitățile, după cum a dus și la necesitatea înființării unui **SPITAL VETERINAR MILITAR** în București, atât ca unitate de tratament și spitalizare a cazurilor mai grave de îmbolnăvire a cailor, cât și ca unitate de perfecționare și specializare a medicilor veterinari încadrați în serviciul sanitar-veterinar al Armatei Române, de reciclare a medicilor veterinari ofițeri în rezervă, de formare și instruire a subofițerilor maiștri și tehnicieni veterinari, cât și a infirmierilor.

Astfel, la intervenția Corpului II Armată de sub comanda gral. Arion și a veterinarului șef al Armatei Române, **vet. lt. col. Bădulescu Nicolae**, Ministerul de Război, condus de gral. Lahovari, înființează primul SPITAL VETERINAR MILITAR, în Garnizoana București, care, conform înaltului Ordin de înființare, avea menirea de a servi ca „*loc de izolare pentru boalele contagioase, loc pentru efectuarea de operațiuni chirurgicale, precum și pentru aplicarea de tratamente care nu se pot face la infirmeriile veterinare din cadrul unităților militare deținătoare de cai*”.

Pentru acest scop, pe un amplasament situat pe B-dul Dinicu Golescu, colț cu str. Witing, s-au construit **trei clădiri**, și anume: - un **pavilion central**, în care funcționau atât secțiile de **chirurgie**, de **boli medicale** și cea de **boli infecțioase**, cât și un **laborator cu două secții** (una de **bacteriologie și anatomie patologică** și alta de **analize chimico-biologice**), după cum funcționa și un **serviciu de consultații**, o **farmacie**, o **bibliotecă** și un **muzeu de piese anatomo-patologice**, care serveau ca material instructiv pentru **elevii școlii de subofițeri veterinari**, precum și pentru **elevii școlii de infirmieri de cai**, școli ce funcționau pe lângă spitalul nou înființat; - un **grajd pentru adăpostirea animalelor bolnave de boli contagioase**; - un **grajd pentru animalele bolnave de boli interne și externe**.

Spitalul Veterinar Militar este inaugurat la 15 februarie 1901 și își începe activitatea sub conducerea veterinarului șef al Comandamentului Corpului II Armată, în persoana vet. mr. Iov C. Brad, care îl avea ca ajutor (detașat) pe vet. lt. Moldoveanu Vasile. De altfel, în perioada 1901-1907, activitatea Spitalului Veterinar Militar a fost condusă de veterinarul șef al Corpului II Armată, având ca ajutor la conducere câte un veterinar ofițer detașat, precum și câte unu-trei ofițeri veterinari detașați, pentru asigurarea activității în cadrul secțiilor clinice și a laboratoarelor. În anul 1901, s-au tratat un număr de 23 cai bolnavi.

La 15 august 1916, armata trece pe picior de război, Spitalul Veterinar Militar devine Spital de zonă interioară. La 15 noiembrie 1916, Spitalul Veterinar Militar se evacuează la Tg. Frumos.

În anii 1917-1918 la conducerea Spitalului Veterinar Militar a fost **vet. col. Gavrilesco Constantin**, profesor de anatomie comparată la Școala Superioară de Medicină Veterinară. La 15 septembrie 1917, Spitalul Veterinar Militar se mută la Iași, iar la 01 octombrie, Spitalul Veterinar Militar se mută la Podul Iloaei. În anul 1919 la conducerea Spitalului Veterinar Militar era vet. col. Nicolaescu R. Ion, sub comanda căruia la 22 februarie 1919, Spitalul Veterinar Militar revine la sediul său din București, din Bulevardul Dinicu Golescu, colț cu str. Witing.

Pentru serviciile aduse armatei și țării în timpul campaniei militare, profesorului Constantin Gavrilesco i s-a conferit prin decret regal „Steaua României cu spade în grad de ofițer”, în același an, 1919, profesorul Gavrilesco trece în rezervă cu gradul de **general veterinar de corp de armată**.

În perioada 1920-1924 activitatea Spitalului Veterinar Militar a fost condusă de vet. col. Nicolaescu R. Ion, iar în perioada anilor 1925-1937 la comanda acestei prestigioase unități este numit vet. col. Bucică Ion, profesor de Podologie și Chirurgie Generală de la Facultatea de Medicină Veterinară.

La 01 octombrie 1930 se termină noul local al Spitalului Veterinar Militar, situat pe Calea **Plevnei nr. 141 bis**, în cadrul Cazărmii Sfântul Gheorghe (Malmaison), iar clădirile vechiului sediu din B-dul Dinicu Golescu au fost demolate.

La **08 octombrie 1930**, Spitalul Veterinar Militar, instalat în noul local din Calea Plevnei, este vizitat de profesorul Parcher, care era directorul Școlii Superioare Veterinare din Lyon-Franța, fiind însoțit de **vet. gral. dr. Rădulescu Vintilă**, în calitate de **veterinar șef al Armatei Române** și întâmpinat de **vet. col. dr. Bucică Ion**, în calitate de **Șef al Spitalului Veterinar Militar București**.

Prof. Parcher a fost încântat de ce a văzut în Spitalul Veterinar Militar din București și a regretat că, Armata Franceză nu avea un asemenea Spital veterinar la acea dată.

Conducerea spitalului în 1938-1941 se afla sub comanda vet. lt. col. dr. Georgescu I. Vasile.

La 21 iunie 1941, a început războiul pentru eliberarea Basarabiei și Bucovinei de Nord, iar Serviciul Veterinar al Armatei Române își organizează activitatea în scopul asigurării nevoilor de asistență sanitar-veterinară a unităților militare participante la acțiunile de luptă. În acest scop se alcătuiesc noi formațiuni veterinare pe lângă unitățile militare.

În anul 1941 la data de 06 iunie, se înființează Spitalul Veterinar Militar Zonă Internă, al cărui șef era vet. lt. col. dr. Țolescu Gheorghe, apoi 1942-1944 vet. cpt. dr. Cliza Șerban.

În ziua de 04 aprilie 1944, la ora 13 și 30 de minute, Spitalul Veterinar Militar din București a fost bombardat de aviația anglo-americană. Au căzut șapte bombe, care au determinat producerea a numeroase avarii și distrugerii, precum și moartea a cinci persoane (un plutonier și patru soldați). În ziua de 05 aprilie 1944 a început evacuarea spitalului în zona de dispersare din comuna Bolintinul din Deal, sat Berceni, județul Ilfov.

La data de 01 aprilie 1944 se organizează SPITALUL VETERINAR DE ARMATĂ nr. 4, având ca șef pe vet. lt. col. dr. Vlad Stoica.

În ziua de 23 august 1944, Majestatea Sa Regele Mihai I al României a decretat încetarea luptelor împotriva Armatei Sovietice și întoarcerea armelor împotriva armatelor germane și hortiste, iar armata română participă la luptele duse alături de armata sovietică, în vederea eliberării Ardealului, precum și altor teritorii din vest, Ungaria, Cehoslovacia etc., până la Berlin. Dar, deși armata română s-a angajat activ în lupta contra armatelor hitleriste și hortiste și a dovedit deplină loialitate față de forțele coaliției, nu a fost considerată situația de **cobeligerant al statului român** și prin aceasta s-au luat unele măsuri care s-au repercutat negativ asupra tuturor evenimentelor istorice care au apărut atât în timpul ultimelor luni ale războiului cât, mai ales după încheierea acestuia, la **9 mai 1945**.

În zilele care au urmat celei de la 23 august 1944, au avut loc bombardamente ale aviației germane asupra Bucureștiului, care au afectat și clădirile Spitalului Veterinar Militar de pe Calea Plevnei nr. 141 bis. De fapt, *ultima zi consemnată în Registrul „Istoricul Spitalului Veterinar Militar” este cea din 8 noiembrie 1944, dată după care nu s-a mai consemnat nimic în acest registru.*

Se cunoaște totuși că, Serviciul Veterinar al Armatei Române și-a făcut pe deplin datoria pe parcursul întregii campanii dusă pe Frontul de Vest, până la încheierea războiului, la 9 mai 1945.

Imediat după încheierea războiului, au fost reparate toate avariile suferite de clădirile Spitalului Veterinar Militar de pe Calea Plevnei nr. 141 bis, iar activitatea spitalului a fost reluată în condiții de pace. Se cunoaște că, în perioada 1945-1954 activitatea Spitalului Veterinar Militar București a fost condusă de **col. dr. Lucescu A. și col. dr. Ionescu Aurelian**.

În ultima perioadă a activității Serviciului Sanitar-Veterinar al Armatei Române, rolul acestui serviciu a căpătat noi valențe, atât sub aspect clinic și epizootologic, prin introducerea **câinilor** în activitatea de urmărire și depistare a eventualilor infiltrați străini în scop de spionaj, după cum a apărut necesitatea de a participa la prevederea și combaterea noilor riscuri legate de folosirea **armelor bacteriologice, chimice și nucleare**. De asemenea, s-a dezvoltat mult activitatea serviciului sanitar-veterinar din armată în **domeniul controlului calității și salubrității alimentelor**, folosite în hrana efectivelor umane ale Armatei Române.

Evoluția activității Spitalului Veterinar Militar a urmat, desigur, calea evoluției activității sanitare-veterinare din Armata Română, iar aceasta s-a desfășurat în concordanță cu modificările profunde ale strategiei și tacticii în desfășurarea conflictelor militare, modificări impuse de dezvoltarea fără precedent a unor mijloace de luptă de înaltă tehnologie (aviație reactivă, rachete balistice, sateliți spioni plasați pe orbite extraterestre, arme nucleare de mare putere, mijloace moderne de culegere a informațiilor și de transmitere a acestora, mașini și arme de luptă dotate cu sisteme electronice inteligente de depistare și anihilare a forțelor inamice etc.).

Din întreaga existență și evoluție postbelică a Spitalului Veterinar Militar, se menționează în continuare modul de organizare, încadrare, de dotare și modul de desfășurare a activității specifice din perioada anilor 1954-1960, aceasta deoarece, din cei **60 de ani de existență**, în această ultimă perioadă a activității sale Spitalul Veterinar Militar din București a atins cele mai bune performanțe în îndeplinirea sarcinilor ce-i reveneau în cadrul Forțelor Armate ale țării.

În această perioadă, s-a instaurat o colaborare deosebit de fructuoasă în efectuarea unor cercetări de înaltă ținută științifică, în cadrul unor colective mixte, formate din medici umani din Spitalul Militar Central și medici veterinari din Spitalul Veterinar Militar, dintre care putem cita: gral. dr. Mareș, gral. dr. Șuteu, gral. dr. Niculescu Gh., col. dr. Baci, col. dr. Urziceanu N., mr. farm. Marinescu C etc., toți din cadrul Spitalului Militar Central și col. dr. doc. Munțiu N., col. dr. Căpățână Vladimir, lt. col. Nicolae Varachiu, col. dr. Domilescu C, mr. dr. Girugiu T, cpt. dr. Moldoveanu C., din cadrul Spitalului Veterinar Militar.

Prin politica de promovare a cadrelor, în Spitalul Veterinar Militar, pe tot parcursul existenței sale, au fost încadrați cei mai buni ofițeri medici veterinari, existenți în armata română. Prin aceasta, s-a asigurat atât baza dezvoltării activității specifice de unitate de tratament și spitalizare a efectivelor de **cai** și de **câini** existenți în dotarea armatei de pe întreg teritoriul țării, cât și baza dezvoltării unei prestigioase activități de cercetare științifică în domeniul medical-veterinar militar.

Spitalul Veterinar Militar constituia în această perioadă (1954-1960) o unitate de referință în domeniul său de activitate, fiind folosit concomitent și ca unitate clinică de instruire nu numai a medicilor veterinari militari, ci chiar a tuturor studenților din ultimii ani de studii aparținând Facultății de Medicină Veterinară din București. De altfel, mulți dintre ofițerii medici veterinari, încadrați la Spitalul Veterinar Militar în această perioadă, au ocupat funcții didactice atât în cadrul Facultății de Medicină Veterinară din București, cât și în alte instituții de cercetare științifică cu specific sanitar veterinar. Astfel, se pot cita:

- **col. dr. Popescu Ilie**, care, pe lângă funcția de comandant al Spitalului Veterinar Militar, ocupa și pe cea de conferențiar la Catedra de Fiziologie, în cadrul Facultății de Medicină Veterinară București;
- **col. dr. docent Munțiu Nicolae**, pe lângă funcția de comandant al Spitalului Veterinar Militar și șef al Secției Clinice de boli infecto-contagioase din același spital, a ocupat funcții în activitatea de cercetare din Institutul „Ion Cantacuzino”, în activitatea din Institutul pentru Controlul de stat al Medicamentelor de uz uman, apoi ca șef al Secției de febră aftoasă din Institutul „Pasteur” București și, în final, pe cea de vicepreședinte al Academiei de Științe Agricole și Silvicultură;
- **col. dr. Dabija Gheorghe**, pe lângă funcția de șef al laboratorului de control alimente și furaje din Spitalul Veterinar Militar, ocupa și pe cea de șef de lucrări la Catedra de Biochimie a Facultății de Medicină Veterinară București;
- **col. dr. Domilescu Cornel**, șef al Laboratorului de fiziologie, biochimie și control medicamente din Spitalul Veterinar Militar, ocupa și funcția de asistent la Catedra de Fiziologie din Facultatea de Medicină Veterinară București;
- **lt. col. dr. Varachiu Nicolae**, șef al Secției Radiologie și Fizioterapie din Spitalul Veterinar Militar, apoi **Șef al serviciului veterinar militar al armatei române**, ocupa și funcția de conferențiar universitar la Catedra de Fiziopatologie a Facultății de Medicină Veterinară București;
- **col. dr. Giurgiu Titus**, șef al Laboratorului de fiziologie, medicină experimentală și controlul medicamentelor de pe lângă Spitalul Militar Central București, ocupa și funcția de șef de lucrări la Catedra postuniversitară de Chirurgie operatorie și experimentală din Facultatea de Medicină Umană București și apoi funcția de profesor asociat la Istoria Medicinii Veterinare a Facultății de Medicină Veterinară București.

După ieșirea din rândurile active ale Serviciului Sanitar-Veterinar al armatei, mulți din cei care au funcționat ca ofițeri medici veterinari în Spitalul Veterinar Militar au devenit profesori universitari, cercetători renumiți în cadrul institutelor de cercetare civile, conducători ai unor unități de cercetare în domeniul sanitar veterinar, precum și în domeniul medical uman. Astfel, se pot cita:

- **col. dr. Căpățână Vladimir**, care a devenit prof. univ. șef al Catedrei de Chirurgie din Facultatea de Medicină Veterinară Cluj-Napoca;
- **col. dr. Marinescu Ion**, a devenit prof. univ. în cadrul Universității din Pitești;

- **lt. col. dr. Nemțeanu Ștefan**, a devenit șef al Secției Chimioterapie din Institutul de Cercetări Veterinare și Biopreparate „Pasteur”, preluând conducerea acestei secții după pensionarea dr. Dabija Gheorghe, care lucrase ca șef al Laboratorului din Spitalul Veterinar Militar;
- **mr. dr. Drăghici Cristian**, a devenit șef al Secției de Control biologic al noilor medicamente de uz uman și veterinar din cadrul Institutului de Cercetări Chimico-Farmaceutice București;
- **cpt. dr. Moldoveanu Corneliu**, care a fost transferat la Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare pentru a organiza Laboratorul de Control științific al medicamentelor de uz veterinar din București, a proiectat și organizat construcția acestei instituții, în care a funcționat apoi, timp de 30 de ani, ca director tehnic;
- **lt. mjr. dr. Popescu Nicolae**, care a ocupat funcția de asistent la Catedra de Anatomie comparată din Facultatea de Medicină Veterinară București și apoi pe cea de director tehnic la Laboratorul Central de Control al Alimentelor și Furajelor Obor-București;
- **cpt. dr. Andrian Traian** și **cpt. dr. Corneei Ioan**, care au ocupat funcții de cercetători în cadrul Sectorului cercetări al Institutului Oncologic București;
- **mr. dr. Iuga Constantin**, care a ocupat funcția de șef al la Laboratorul de radiologie din cadrul Catedrei de Chirurgie a Facultății de Medicină Veterinară București.

În perioada 1954-1960, perioadă de apogeu în existența de 60 de ani, Spitalul Veterinar Militar își avea sediul în București, pe Calea Plevnei nr. 141 bis, fiind amplasat pe o suprafață destul de extinsă și funcționa într-un ansamblu pavilionar format din clădiri construite, în totalitate, în sistem parter.

Conducerea Spitalului Veterinar Militar era asigurată de Comandantul Spitalului Veterinar Militar, care, în anii 1954-1960, a fost îndeplinită de col. dr. Popescu Ilie, apoi de col. dr. docent Munțiu Nicolae și, în final, de col. dr. ing. chim. Rusu Dumitru.

În perioada 1954-1960 Spitalul Veterinar Militar cuprindea următoarele secții: - **Serviciul Triaj**, condus de mr. Dr. Moțica Ioan; - **Secția clinică de chirurgie** condusă de col. dr. Căpățână Vladimir; - **Secția clinică boli interne** condusă de col. dr. Marinescu Ion; - **Secția clinică boli infectocontagioase** condusă de col. dr. Munțiu Nicolae; - **Secția radiologie și fizioterapie** condusă de lt. col. dr. Varachiu Nicolae; - **Secția laboratoare** condusă de col. dr. Dabija Gheorghe și care avea în dotare și un **Laborator mobil de campanie**, organizat într-un mijloc auto cu trei diferențiale tip ZIL, carosat și compartimentat, realizat de un colectiv de ofițeri medici veterinari din Secția Veterinară a M. Ap. N. și din Spitalul Veterinar Militar: col. dr. Munțiu Nicolae, col. dr. Domilescu Cornel, lt. col. dr. Oancea Nicolae, mr. Dr. Săvulescu Mircea, cpt. dr. Bădițoiu Ion.

Contribuția medicilor veterinari militari la dezvoltarea specialităților clinice

Serviciul Sanitar Veterinar Militar și-a făcut de-a lungul timpului conștiincios datoria atât în timp de pace, cât mai ales în timp de război, atingând apogeul în cursul celui de-al doilea război mondial, când a dat dovadă nu numai de măiestrie profesională, dar și de abnegație, devotament și dăruire pentru țară.

O dovadă a faptelor și rezultatelor acestui serviciu în ultima conflagrație mondială din anii 1941-1945 este și citarea sa prin Ordin de Zi pe Armată de către comandantul suprem.

ORDINUL DE ZI PE ARMATĂ NR. 47 DIN 25 AUGUST 1943

”După grele operațiuni în cursul iernii 1942-1943, un însemnat număr de cai aparținând unităților operative îmbolnăvindându-se, au fost spitalizați în formațiunile veterinare din Transnistria.

*Prin munca conștiincioasă a personalului veterinar de toate categoriile, s-au obținut într-un timp minim rezultate foarte bune, recuperându-se un număr de peste **24.000 de animale**, care au fost redat Armatei și economiei țării.*

*Pentru munca, abnegația, devotamentul și spiritul de sacrificiu dovedit în această acțiune de întregul personal al **formațiunilor veterinare**, ce au conlucrat la refacerea cailor:*

ORDON:

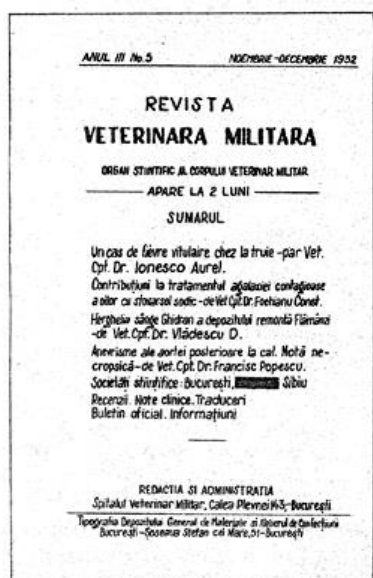
Citarea prin Ordin de Zi pe Armată a tuturor organelor îndrumătoare și ajutoare, precum și a formațiunilor veterinare din Transnistria.

I. ANTONESCU
Mareșal al României
Conducătorul Armatei

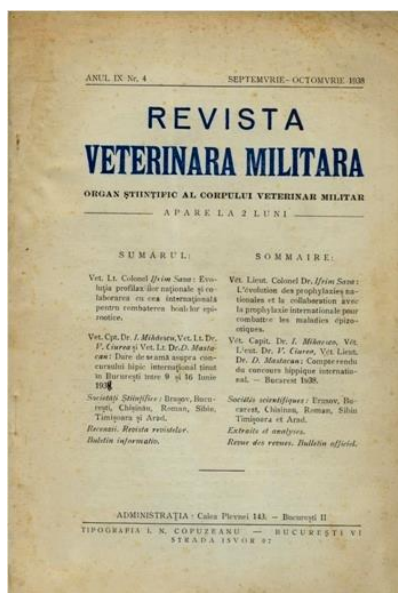
Pentru obținerea autonomiei serviciului veterinar militar, care era dependent de Serviciul sanitar militar (Direcția a VI-a sanitară), a fost necesară o intensă activitate managerial, precum și a opiniilor exprimate în Revista Sanitară Militară. Un moment important în acest sens s-a consumat la Congresul de Zootehnie și Igienă Veterinară, ținut la Cluj în perioada 12-13 septembrie 1924, printre alte rezoluții votate de participanți, s-a aflat și aceea privind „**Autonomia Serviciului veterinar militar**”, în scopul înlăturării neajunsurilor ce rezulta din această subordonare, dar prima formulare de acest gen a fost făcută de către medicii veterinari militari încă din anul 1913 și apoi reluată în 1914.

Separarea celor două servicii, **sanitar și veterinar**, a fost realizată mult mai târziu, prin Legea pentru modificarea organizării și funcționării Ministerului Apărării Naționale, publicată în Monitorul Oficial **nr.132 din 8 iunie 1932**, când se acordă **independența** Serviciului veterinar militar, prin crearea unei **Direcții veterinare autonome**.

În anul 1929, se înființează **Societatea științifică a Corpului veterinar militar** care, în anul 1933, avea **244 de membri**, repartizați în șapte cercuri: unul central, în **București** și șase la filialele din **Bârlad, Iași, Chișinău, Sibiu, Timișoara și Focșani**, la ședințele cărora participau deseori și medici veterinari civili din orașele respective. Odată cu această Societate, în anul 1929, începe să apară și **Revista veterinară militară**, organ științific al Corpului veterinar militar, sub direcția veterinarului general **Vintilă Rădulescu** (1879-1937), șeful Serviciului veterinar al armatei, care a fost o personalitate ilustră a întregului Corp medical veterinar român.

Revista militară veterinară, fondată în anul 1929

General Vintilă Rădulescu
Medic veterinar, Veterinar șef al armatei

Numeroși medici veterinari militari s-au relevat ca publiciști, fie elaborând articole științifice, fie tipărint cărți, mult apreciate la vremea lor. Dintre acestea, printre multe articole științifice apărute în Revista sanitară militară, cităm:

- veterinarul căpitan **Nicolae Moga** a publicat broșura **Musca columbacă**, editată în București, în anul **1891**, care de fapt reprezintă teza lui pentru obținerea titlului de medic veterinar, susținută în anul 1890, apoi **Imbunătățirea cailor și vitelor în România și pășunile artificiale**, apărută în **1904** la Brăila; **Cultura albinelor**, apărută în anul **1905**, la Brăila;

- veterinarul general **Grigore Hortopan** este autorul unei **Enciclopedii veterinare** cu subtitlul: **Creșterea și boalele animalelor domestice**, apărută în București, ce cuprinde peste 900 de pagini. (Craiova – București, f.a.), menită, după chiar cele spuse de autor să înmănușeze cunoștințele referitoare la “rase, prăsiere, creștere, îngrijirea și tămăduirea boalelor animalelor”. Opera de sinteză pe care i-o datorăm însă este intitulată “**Enciclopedia Veterinară**” bazată pe o amplă bibliografie și tratând întregul domeniu cu insistență specială asupra anatomiei, fiziologiei și patologiei animalelor domestice, încercând să răspundă

unor probleme acute ale epocii, privind îmbunătățirea producției prin ameliorarea raselor (la bovine, porcine, ovine, păsări etc.);

- veterinarul **general Petre Stavrescu** face parte din prima serie de profesori ai Școlii veterinare. A predat Zoologia în anii 1861 și 1862, concomitant cu Ananescu care-l va succeda la catedră. A publicat două lucrări, fiecare având peste 600 de pagini, ***Știința creșterii cailor în concepția modernă***, publicată în anul **1930**, București, și ***Hipologia***, publicată în anul 1900, București, ultima fiind distinsă cu **premiul Adamache al Academiei Române**.

- veterinarul colonei Varachiu Nicolae, Diculescu Ilie și Ionescu Paul tipăresc cartea intitulată: Protecția și Primul Ajutor la Animale;

- veterinarul colonei Căpățână Vladimmir, Marinescu Ion și Varachiu Nicolae publică în anul 1954 în Editura Militară, în două volume "Chirurgia Veterinară de Campanie" care a primit Premiul de Stat;

- veterinarul colonel Bucică Ion și veterinarul maior I. Eftimescu publică în anul 1935, în tipografia "Bucovina" I. E. Torouțiu din București, cartea intitulată "**Tratat practice de Podologie**";

- **veterinar maior Dr. medic veterinar ȘTEFAN PIERSIC** (n. 27.12.1899 Corlata, Suceava – d. 26.07.1991 București), este tatăl renumitului actor Florin Piersic. Publică o serie de articole în revista „**Gazeta bucovinenilor**”, având teme de medicină veterinară. Publică cărțile: „**Noi concepții economice în viitoarea organizare a Europei**” (Cernăuți, 1934); „**România agricolă și imperialismul economic al țărilor industriale**” (București, 1946). Despre această ultimă carte, poetul Tudor Arghezi în ziarul Adevărul din mai, 1946, arăta că: „*este cea mai bună carte care s-a scris despre problema țărănească în acest veac de frământări sociale*”. De asemenea, publică articolul: "**Încercări pentru obținerea unui cal de munte prin metoda încrucișării**", în Revista Veterinară Militară, nr. 2, 1931;

- veterinar locotenent Academician (m.c.), Profesor dr. **Petre Spânu**, s-a născut la 17 ianuarie 1894, în comuna Vicovu de Jos, județul Suceava. În toamna anului 1913, cu toate condițiile dificile pentru el, fiind român, reușește să intre al treilea din 180 candidați, la concursul pentru admiterea în Institutul medico-militar veterinar din Viena, urmând cursurile Școlii Superioare de Medicină Veterinară, până în 1917. La 16 octombrie 1917, își ia diploma de medic veterinar de stat. După doi ani de practică, între anii 1917-1918, ca sublocotenent veterinar, a fost repartizat la diferite unități pe frontul Primului Război Mondial. După terminarea războiului, de la 01 Decembrie 1918 până la 01 Mai 1920 ocupă funcția de medic veterinar. În 20 noiembrie 1919, promovează examenul de capacitate la Viena, continuându-și cercetările pentru teza de doctorat începute în 1916 și continuate în 1917, când era **asistent voluntar la Catedra de histologie, biologie și patologia peștilor**, de la Școala Superioară de Medicină Veterinară din Viena. În ziua de **31 Martie 1920** își susține teza de doctorat intitulată: „**Über die Kloake der Zypriniden**” și este promovat „doctor în medicină veterinară”. Din octombrie 1937 până în 06 mai 1939, este șef al Serviciului zootehnic din Direcția zootehnică și sanitară veterinară din Ministerul Agriculturii, având de asemenea în continuare delegația de a conduce Herghelia Bonțida - de care nu vroia să se despartă, fiind legat și de numeroase realizări îndeplinite aici, nu numai în creșterea calului, ci și în creșterea bovinelor de rasă Simmenthal, a oilor Merinos transilvănean, metiși Karakul-Țurcană, găini Rhode-Island și Plymouth-Rock, cât și în apicultură: stupina stațiunii dotată cu peste o sută de stupi Dadant-Blatt, servea ca model și stimulent puternic pentru apicultorii din zonă. Un act de mare curaj al doctorului Petre Spânu a avut loc în anul 1940 când, imediat ce s-a aflat despre Dictatul de la Viena din 30 august 1940, a dat ordin specialiștilor și îngrijitorilor de animale care nu doreau să rămână pe loc, ca toate animalele Hergheliei Bonțida să fie mânite din urmă cât mai repede peste granița fixată prin acel act-dictatorial nedrept. Până ce au aflat hortiștii, ordinul a fost adus la îndeplinire, dar pentru acest fapt Petre Spânu a fost condamnat la moarte în contumacie de către statul ungar, sentință care n-a putut fi îndeplinită, prof. Petre Spânu lucrând în continuare pentru binele patriei sale, România.

În memoria celor care au activat în cadrul Serviciului Sanitar (uman, veterinar și farmacist), drept recunoștință, posteritatea a ridicat în anul 1932, un frumos monument în Piața Operei Române la intersecția între Splaiul Independenței și Bulevardul Eroilor Sanitari, totodată și în apropierea celor două facultăți de Medicină și respectiv cea de Medicină Veterinară. Un alt simbol al recunoștinței, este reprezentat de o statuie ce comemorează eroii Institutului Sanitar Militar căzuți în Războiul de Reîntregire, ridicat din donațiile personalului institutului. Este încrustat numele **Vet. Cpt. MATEIESCU**

O. I. care a murit pe front în primul război mondial. Numele lui încrustat, alături de alți medici umani și farmaciști, pe crucea monument din curtea Institutului Sanitar Militar (fondat în 1892).

Monumentul eroilor sanitari, (1916-1920), din București; 21 August – ziua medicinei militare

Statuia comemorativă a eroilor Institutului Sanitar Militar căzuți în Războiul de Reîntregire

După cel de-al doilea război mondial, calul pierzând din importanța de odinioară, numărul medicilor veterinari militari s-a restrâns foarte mult, cea mai mare parte dintre ei trecând în serviciul civil, pentru a activa în producție sau în unitățile de cercetare și cele de învățământ.

II. SITUAȚIA ȘI EVOLUȚIA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI MEDICINII VETERINARE din România reîntregită

Încă de la înființarea ”Învățământului medical, uman și al celui vetrinar” în anul 1853, de către Carol Davila, învățământul veterinar s-a desfășurat pentru o perioadă de timp în acelaș local și anume: din 1853 și până în 1859 la Mănăstirea Mihai Vodă unde, în chiliile căreia a funcționat începând cu anul 1831, Spitalul Oștirii, tot aici a funcționat și prima Școală de Mică Chirurgie (1853-1859), devenită apoi Școala de Medicină și Farmacie, având ca profesor de ”veterinărie” pe Vasile Lucaci, iar pentru medicină pe: Prof. dr. Iacob Felix; Prof. dr. Iuliu Teodori; Prof. dr. L. Fialla. Recunoștința corpului medical-veterinar față de primul antemergător, **protoveterinarul statului Vasile Lucaci** (1806-1890) pentru demararea **predării în diferite școli** a învățaturii ”**veterinărie**”, în special la școala înființată și condusă de Carol Davila, precum și la Școala de agricultură de la Pantelimon.

Perioada scursă de la înființarea Școlii Veterinare (1853), până în anul 1887, **activitatea didactică s-a caracterizat prin mari lipsuri materiale și modificări repetate ale regulamentelor de funcționare, cadrele didactice fiind preponderant medici militari, care erau angajați și în unitățile militare și marile unități, plecau în misiuni s-au aplicații, lăsând baltă activitatea didactică.**

Între anii 1885-1887 se construiește localul propriu în sistem pavilionar, al Școlii Superioare de Medicină Veterinară din Splaiul Independenței nr. 105, iar planul de construcție fiind semnat de arhitectul Nicolae Cerkez. La conducerea Școlii în perioada 1885-1890 era Ioan Popescu.

În anul 1887, s-a dat în folosință pavilionul central al monumentalei clădiri a Școlii Superioare de Medicină Veterinară, devenită ulterior (1921) Facultatea de Medicină Veterinară din Splaiul Independenței nr. 105, precum și unele anexe din suprafața de 3 hectare. Crescând numărul medicilor veterinari, absolvenți ai Școlii veterinare din București, iar pe de altă parte, scăderea exportului de animale de la valoarea 28 milioane lei în anul 1877, la numai 4 milioane în anul 1882, s-a simțit nevoia întrunirii specialiștilor din domeniu pentru a dezbate unele probleme legate de aceste scăderi atât de alarmante și totodată găsirea unor măsuri de redresare a situației în sectorul animalier.

La **03 februarie 1907** profesorii Școlii de medicină veterinară (Alexandru Locusteanu, Constantin Gavrilesco, Paul Oceanu, Paul Riegler, Ioan Poenaru, Gheorghe Udrischi, Constantin Motaș, Nicolae Filip) înaintau un memoriu **ministrului instrucțiunii publice** prin care se critica vehement lipsa unei situații legale a învățământului medicinei veterinare din România în condițiile în care acest domeniu are

atribuții tot mai extinse precum poliția sanitară veterinară, igiena publică, cercetarea științifică și economia agrară.

„Transformarea Școlii Superioare de Medicină Veterinară în facultate propriu-zisă, susține memoriul pe un ton polemic, nu ar fi decât o schimbare de titlu, pentru că după cum s-a arătat mai sus, școala astăzi are deja aceleași condițiuni de primirea studenților, aceeași ani de studiu, aceleași examene de diplomă ca și celelalte facultăți și astfel fiind nu numai că n-ar face umbră altor facultăți, dar pe lângă că s-ar face un act de dreptate, s-ar crea pentru profesiunea veterinară o situație morală mai înaltă și mai atrăgătoare pentru tineret spre marele folos al țării ... Acolo unde este natural să ajungem, acolo unde tindem să fim, vom fi, chiar dacă cei ce s-au opus s-ar crede infailibili și nemuritori, căci în calea progresului nu se pot opune nici forțele naturii, necum mici ființe cum suntem noi oamenii. Potrivnicii noștri nu cunosc, că forța noastră stă în moralul nostru pentru cauza bună pentru care luptăm și în puterea voinței și a muncii noastre“ („Arhiva Veterinară", an IV (1907), nr. 4, p. 13-19).

Această transformare a fost posibilă, în perioada de directorat a profesorului Ioan Athanasiu din anii 1907-1910 al Școlii Superioare de Medicină Veterinară din București care, în această calitate elaborează proiectul de lege **Haret-Athanasiu** (nr. 1824 din 27 mai 1909), privind organizarea Școlii Superioare de Medicină Veterinară, care a fost votat în Parlamentul României la data de 04 iulie 1909. În anul 1910 Ioan Athanasiu demisionează din postul de director al școlii, este înlocuit de către profesorul Paul Riegler, care deținuse, până la acea dată, postul de subdirector, care se preocupă de dotarea laboratoarelor cu instrumentar și aparatură, și dă o atenție deosebită activității desfășurată de studenți în laboratoare și în efectuarea lucrărilor practice, încercând, în scopul optimizării acestor activități, didactice și științifice, suplimentarea posturilor cu șefi de lucrări.

Prestigiul Școlii Superioare de Medicină Veterinară, stabilitatea pe care o obținuse în timp, precum și aprecierile contemporanilor, aducând în discuție un eveniment apropiat anului promulgării legiurii Haret-Athanasiu. Este vorba de alegerea profesorului Ioan Athanasiu, în anul 1915, ca rector al Universității din București, în legislatura 1915-1920, când în ședința Senatului universității, profesorul dr. Toma Ionescu (vestitul chirurg, care în noiembrie **1898**, prezida un **concurs**, consecutiv căruia, tânărul Gheorghe Udrischi a fost numit profesor de Patologie și Clinică chirurgicală de la Școala Superioară de Medicină Veterinară), în calitatea sa de membru al Senatului Universității din București, precum și în cea de decan al Facultății de Medicină, contestă dreptul lui Athanasiu de a ocupa acest post, pe considerentul calității sale de medic veterinar, cu ocazia căreia s-a adus în discuție calitatea lui Athanasiu de profesor al Școlii Superioare de Medicină Veterinară din București, care funcționa conform prevederilor Legii votate în Parlament încă din 1909. Opinia „opozantă alegerii", exprimată în ședință de Senat de către profesorul Toma Ionescu, dă prilej unei luări de poziție general, în favoarea profesiei medical-veterinare. Cu această ocazie, se face o sinteză a situației școlii, situație care dă instituției dreptul la o considerație echivalentă cu cea a învățământului universitar. Argumentându-se această poziție, în expunerea de motive se relevă elementele de similitudine cu învățământul universitar și se enumeră: - Programă școlii este similară programelor tuturor școlilor veterinare din străinătate; - Toți profesorii au studii de specializare în străinătate; - Elevii școlii sunt absolvenți de liceu; - Durata studiilor este de 5 ani; - Pentru obținerea titlului de medic veterinar se susține o teză; - În laboratoarele școlii se întocmesc lucrări originale care se publică în revistele locale și străine; - Școala Superioară de Medicină Veterinară asigură, la cererea Direcției sanitare și a armatei, întreaga producție de vaccinuri necesară țării. Protestul este semnat de profesorii: Nicolae Filip, Constantin Gavrilesco, Alexandru Locusteanu, Constantin Motaș, Paul Oceanu, Ion Poenaru, Paul Riegler, Grigore Slavu, Gheorghe Udrischi (R.Z.M.V., București, 1916, XXIX, 1).

La data intrării României în război, direcția școlii era deținută de Paul Riegler, avându-l ca subdirector pe profesorul Grigore Slavu. După declanșarea ostilităților, cursurile au fost întrerupte, studenții din anii mari au fost mobilizați și repartizați, inițial, la Spitalul veterinar militar din București, apoi, după ocuparea capitalei de către trupele germane-bulgare conduse de feldmareșalul August von Mackensen, au fost evacuați și repartizați în cadrul serviciilor sanitar-veterinare la diferite unități militare. La rândul ei, Școala superioară de medicină veterinară a fost evacuată la Iași, împreună cu Institutul de seruri și vaccinuri. Laboratoarele au fost devastate, în clădirea școlii și în pavilioanele adiacente s-a instalat spitalul și infirmeriile trupelor de ocupație. Tot ce le-au fost de folos, s-au trimis în Germania, ce

nu, s-au distrus astfel, au fost distruse materialele și obiectele din laboratoare, muzee, precum și biblioteca, aparatul Röntgen etc.

Primul Război Mondial, fiind cel mai distructiv și sângeros conflict de până atunci din istoria omenirii, a avut costurile umane și materiale amețitoare. Pierderile de capital uman și fizic au fost estimate la 150 de miliarde \$, iar în chestiunea reparațiilor, Germania a făcut toate eforturile pentru a plăti cât mai puține reparații, după care a urmat inflația și criza economică mondială.

După război, învățământul veterinar se afla în fața unor nevoi imperioase ale căror priorități erau greu de stabilit, dar care, în ansamblu, se cereau rezolvate cu aceeași urgență, refacerea clădirilor, reutilizarea laboratoarelor, procurarea aparaturii necesare etc., apoi trebuia să se asigure școlarizarea unui număr sporit de medici, răspunzând astfel nevoii de cadre specializate. Toate acestea trebuiau să se rezolve paralel cu încercarea de a obține recunoașterea calității activităților teoretice și practice desfășurate în școală, printr-un statut consemnat legislativ; trebuia să se obțină deci, transformarea legiferată a școlii în învățământ superior.

În 1919, conducerea școlii a fost încredințată profesorului Constantin Motaș, în același an, studenții anilor IV și V care fuseseră mobilizați în unități militare, urmau să fie declarați absolvenți numai după un an de studiu. Această hotărâre a făcut ca, în 1919, să absolve școala prima serie „postbelică,” care a fost scutită de susținerea tezei de medic veterinar, precum și de examenul de definitivat. Practic, în aceste condiții vitrege, corpul profesoral începe demersurile pentru a aduce școlii statutul de învățământ universitar, care, în fapt, îndeplinea toate condițiile pentru a deveni facultate.

Efortul de a realiza acest deziderat avea o tradiție, existau deja anumite realizări, este de amintit reforma învățământului secundar și superior din anul 1899, prin care se prevedea obligativitatea absolvirii liceului pentru candidații înscriși în Școala Superioară de Medicină Veterinară. Amintim, de asemenea, al II-lea Congres național de medicină veterinară (14-18 octombrie 1899) la care s-a discutat referatul privind reforma învățământului medical veterinar în România, iar în 1907, când, urma să apară legea învățământului superior, conjunctură în care I. Șt.Furtună publică în Revista de medicină veterinară și zootehnie „Proiectul de lege pentru modificarea legiurii asupra învățământului superior și necesitatea înălțării învățământului medicinei veterinare”. Acțiunea profesorilor școlii din 3 februarie 1907, dată la care se înaintează Ministerului Instrucțiunii un memoriu în care se arată documentat că, transformarea școlii în facultate nu presupune decât o schimbare de titlu. Amintim, de asemenea, reglementările obținute în acest sens prin Legea Haret-Athanasie din anul 1909.

În anul 1911, reluându-se în discuție problema reformei învățământului superior, Societatea studenților în medicină veterinară adresează un memoriu Ministerului Instrucțiunii solicitând ridicarea școlii la rangul de facultate și demonstrând, în același timp, legitimitatea acestor cereri.

În anul 1913, la cel de-al III-lea Congres național de medicină veterinară (19-21 mai 1913), în raportul prezentat de profesorii Alexandru Locusteanu și Gheorghe Udrischi, „Organizarea învățământului medicinei veterinare în România”, se argumentează din nou necesitatea acestei schimbări.

În anul 1919, profesorul Constantin Gavrilăscu fiind încă mobilizat și încadrat la Marele Cartier General, elaborează împreună cu Veterinarul Șef al Armatei, generalul Petre Stravescu, actele pentru înălțarea Școlii Superioare de Medicină Veterinară la rangul de facultate. Ca urmare a acestui fapt, Ministerul Instrucțiunii Publice împreună cu Ministerul de Interne depun în parlament un proiect de lege pentru crearea Facultății de Medicină Veterinară. Din nefericire, după câteva zile guvernul a fost demis și se organizează noi alegeri, astfel încât proiectul nu a fost legiferat. Intervențiile sunt reluate, iar o comisie specializată întocmește un proiect de lege în acest sens, ce este înaintat Senatului Universității din București, care, în ședința din februarie 1920 a avizat că Demersul nu s-a finalizat însă, proiectul neputând fi votat de plenul Parlamentului căruia urma să-i fie prezentat, acesta dizolvându-se între timp.

În anul **1921** profesorul Gavrilăscu prezidează ședința – **rămasă istorică** – a **Societății Studenților în Medicină Veterinară**, care stăruia ca Școala superioară de Medicină veterinară să fie transformată în facultate. În această ședință, **studenții veterinari au declarat grevă generală** pentru că, forurile superioare nu se lăsau convinse încă, de necesitatea națională și imperativul moral al acestei dorințe, „Ce cauză mai sfântă pentru o grevă” scria în necrologul profesorului Gavrilăscu, **profesorul doctor Gh. Nichita**

În anul 1921, Societatea studenților în medicină veterinară, al cărei președinte era la acea dată Mihail Dron, întocmește un nou memoriu, susținut de profesorii: Victor Babeș, Constantin Proca, Mina Minovici, Dragomir Hurmuzescu, Dimitrie Voinov, Traian Lalescu, Gheorghe Murgoci și alții. Profesorul Mina Minovici, decanul Facultății de Medicină, declara: „...Școala de Medicină Veterinară trebuie să fie înălțată la rangul de facultate. Ea are și organizația cerută și autoritatea științifică necesară. A nu o face, ar fi nu numai perpetuarea unei inechități, dar și perseverarea într-o greșeală adânc păgubitoare nu numai interesului cultural, dar și intereselor economice naționale”.

La rândul său, profesorul I. Cantacuzino consemna: „...Nu poate fi vorba, pentru un spirit pătruns de educația biologică, să considere studiul medicinei veterinare ca stând mai prejos decât acela al medicinei umane. Cât n-a beneficiat aceasta din urmă de descoperirile marilor microbiologi, parazitologi și igienisti care au ilustrat medicina veterinară mondială!. Este o simplă anomalie, rest al unor prejudecăți care nu se mai potrivesc cu timpurile de astăzi, de a lăsa școala de medicină veterinară în inferioritate față de facultatea de medicină. Consider că ridicarea Școlii de Medicină Veterinară din București la rangul de facultate trebuie considerată ca o reformă rațională și echitabilă; deci necesară.”

Transformarea Școlii Superioare de Medicină Veterinară în Facultatea de Medicină Veterinară din București s-a realizat în anul **1921**, când Ministerul Instrucțiunii Publice era condus (*ad interim*) de către **Constantin Argetoianu**, la inițiativa parlamentară a senatorului **N. Tănăsescu**, este votată în Senat și în Camera Deputaților, Legea transformării Școlii Superioare de Medicină Veterinară în FACULTATE și încorporată în **Universitatea din București**.

Legea a fost votată în **Senat la 05 iulie 1921** cu **70 voturi pentru** și 4 voturi contra; iar în **Camera Deputaților**, votarea Legii a fost la **19 iulie 1921**, cu **109 voturi pentru** și 2 voturi contra. Promulgarea Legii de către Regele Ferdinand, s-a făcut la data de **22 iulie 1921**, publicată în Monitorul Oficial nr. 3429 din 22 iulie 1921.

Astfel, prin acest act legal, învățământul medical-veterinar și-a primit consacarea definitivă ca **învățământ universitar**. Legea modifică doar 3 articole din Legea Haret-Athanasie **elaborată în anul 1909**. Legea transformării Școlii Superioare de Medicină Veterinară în facultate. Selecționare din text:

”Expunere de motive: **încă din anul 1900**, când în Școala Superioară de medicină veterinară condițiile admiterii pentru candidați erau ca și pentru celelalte instituții similare înglobate în Universitate, de a avea 8 clase de liceu, s-a constatat că această școală a fost socotită într-o stare de inferioritate față de celelalte instituții școlare în care condițiile de admitere erau egale, în special față de Facultatea de medicină umană, deși amândouă au fost înființate în același timp de către medicul general Carol Davila, în aceleași condițiuni, cu studii asemănătoare, întrucât și una și alta sunt ale biologiei, dar cu aplicări diferite. Având în vedere că: 1. Școala superioară de medicină veterinară este organizată după tipul universitar încă din 1909; 2. Studenții nu sunt admiși decât cu 8 clase de liceu; Având în vedere că: 3. Corpul profesoral este recrutat, ca și la toate facultățile, în baza studiilor făcute în țară și în străinătate, precum și a lucrărilor originale; Având în vedere că: 4. Durata cursurilor este de 5 ani, în plus cel puțin 6 luni pentru prepararea în laboratoarele școlii a unor teze originale și în baza căreia se obține numai titlul de medic veterinar; Având în vedere că: 5. Senatul universitar din București, într-un consiliu ținut în luna februarie 1920 a fost de acord ca Școala de Medicină Veterinară să fie transformată în Facultate de medicină veterinară; Având în vedere că: 6. Fostul ministru al Instrucțiunii publice, domnul profesor **Borcea** a depus la Parlamentul de sub guvernul domnului **Vaida** un astfel de proiect, dar dizolvându-se în timp Parlamentul, legea nu s-a putut vota; Având în vedere că: 6. Transformarea Școlii de medicină veterinară nu necesită o cheltuială în plus pentru Stat, întrucât ea actualmente are laboratoarele necesare pentru bunul mers al învățământului, iar venitul net ce și-l creează prin consultații și preparare de seruri întreze cifra de 500.000 lei; Având în vedere 7. Necesitatea de a se crea cât mai mulți **medici veterinari pentru satisfacerea nevoilor economice ale țării și păstrarea unei cât mai severe igiene publice**, precum și **lipsurile mari de medici veterinari militari**, evidențiate și mai mult odată cu întregirea hotarelor țării, întrucât pentru România întregită nu există decât o singură școală de medicină veterinară; Având în vedere că: 8. Necesitatea de a se atrage către această ramură a științei medicale cât mai mulți tineri, Supunem atenției dumneavoastră următorul proiect de lege pentru modificarea articolelor următoare din **Legea învățământului de medicină veterinară promulgată prin decretul regal Nr.**

188.824 din mai 1909 și publicată în Monitorul Oficial Nr. 51 din 04 Iunie 1909 (Legea Haret-Athanasiu).

Ministerul Instrucțiunii

Ferdinand I

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, rege al României

La toți de față și viitori, sănătate:

Corpurile legiuitoare au votat și adoptat, și Noi sancționăm cele ce urmează:

Legea

Art. 1. Învățământul medicinei veterinare se dă în facultatea de medicină veterinară, care se **încorporează universității din București.**

Art. 6. Personalul didactic al facultății de medicină veterinară se compune din **profesori titulari, conferențieri, șefi de lucrări și asistenți.** Ei sunt asimilați corpului didactic al celorlalte facultăți veterinare, după normele celorlalte facultăți. Pentru obținerea ei, candidatul va trece examenele studiilor care se predau în facultate în 5 ani, și vor **susține o teză** care va fi o lucrare originală. Diplomele obținute conferă posesorilor toate drepturile prevăzute de legi și regulamente..."

Lege promulgată și publicată în MO 3429/22 iulie 1921

Prin acest act, Școlii Superioare de Medicină Veterinară i se recunoaște calitatea de Facultate de Medicină Veterinară. Noua facultate **este arondată Universității din București.** Conform legii, personalul didactic al facultății se compune din profesori titulari, conferențieri, șefi de lucrări și asistenți, similar corpului didactic al celorlalte facultăți. În situația dată, se considera că se vor putea realiza mai ușor îmbunătățirile necesare dezvoltării învățământului în raport de nevoile țării și se considera, de asemenea, că legătura directă cu Universitatea, va lărgi câmpul cercetărilor științifice.

Din punct de vedere al activităților curente și al reglementării problemelor organizatorice, instituția a continuat să fie condusă după regulamentul din 1909, regulament care, după cum este știut, stipula încă de atunci **organizarea școlii în sistem universitar.**

Laboratoare ca și în perioada anterioară, după transformarea în facultate, durata studiilor a fost de 5 ani, examenele se susțineau la fiecare materie prin prezentarea la trei probe (scris, oral și probă practică), se susținea o teză pentru obținerea titlului de doctor în medicină veterinară etc. În plus, se prevedea ca teza de doctorat să fie o lucrare originală executată în laboratoarele facultății, candidatul urmând să prezinte odată cu manuscrisul tezei și avizul departamentului sau laboratorului în care a lucrat și prin aceasta trebuind să se facă proba că studentul a lucrat cel puțin 6 luni asupra subiectului.

Era necesară și opinia asupra valorii lucrării. S-a realizat, de asemenea, o **repartizare mai judicioasă a disciplinelor.** Urmărindu-se aceste îmbunătățiri, s-a ajuns în **1923** ca disciplinele și profesorii repartizați să fie după cum urmează: - Anatomie descriptivă și topografică - G. Gavrilescu; - Patologia și clinica medicală - I. D. Poenaru; - Anatomia patologică și microbiologia - P. Riegler; - Istologia generală și fiziologia animală - I. Athanasiu; - Patologia și clinica boalelor contagioase - C. Motaș; - Poliția sanitar-veterinară - C. Motaș; - Jurisprudența veterinară - C. Motaș; - Patologia și clinica chirurgicală - Gh. Udrișchi; - Farmacodinamia și terapia generală - Gh. Slavu; - Medicina experimentală și igiena - Al. Ciucă; - Parazitologia, și inspecția sanitar-veterinară a alimentelor - I. Ciurea; - Chimia biologică - R. Vlădescu; - Zootehnia și exteriorul animalelor domestice - GH. K. Constantinescu; - Fizica medicală (la Facultatea de științe) - C. Niculescu; - Botanica medicală (la Facultatea de științe) - Tr. Salacolu; - Zoologia descriptivă - A. Popovici-Bâznoșeanu; - Medicina operatoare și clinica obstetricală - Mihail Fălcoianu; - Embriologie și teratologie - I. Drăgoiu; - Siderotehnia - I. Bucică.

Luându-se în calcul necesitățile pregătirii complexe a medicului veterinar în raport de **nevoile și nivelul de dezvoltare al societății românești** din acea perioadă, precum și de nevoile practice din teren, în 15 octombrie 1925, Ministerul Agriculturii cere Ministerului Instrucțiunii să creeze, **pe lângă programa existentă, șase conferințe, respectiv:** - Conferința asupra **laptelui și produselor derivate;** - Conferința asupra **apiculturii cu patologia apicolă;** - Conferința asupra **pisciculturii;** - Conferința asupra **sericulturii cu patologia specifică;** - Conferința **industriilor animale;** - Conferința asupra **economiei rurale și agronomiei.**

Ministerul Instrucțiunii va aproba această îmbunătățire a programei abia în **1929**, adică în **momentul elaborării unui nou regulament al Facultății de Medicină Veterinară**.

La numai câțiva ani de la transformarea școlii în facultate, se constată o creștere a **numărului studenților înscriși**. Dacă în anul școlar 1924-1925 facultatea avea un număr de **201 studenți (din care numai 5 erau fete)**, în anul școlar 1927-1928, **numărul studenților ajunge la 300 (din care 9 fete)**. Odată cu această creștere a populației școlare, spațiile necesare procesului de învățământ devin insuficiente. Încercând o rezolvare, conducerea facultății ia hotărârea ca o parte a **căminului studentesc să fie transformată în laboratoare și săli de curs**. Se amenajează două amfiteatre și se construiesc, pe lângă sala de consultație, **o sală de operație și un serviciu de radiologie**.

Evoluția socială, dezvoltarea învățământului în general, precum și noile nevoi ale învățământului medical-veterinar, impuneau elaborarea unei **noi reglementări legislative privind funcționarea facultății de medicină veterinară astfel**, în 1929 se trece la elaborarea unui nou regulament. Prevederile referitoare la **calitatea de student și obligațiile acestuia** răspundeau unor necesități imediate și anume: - Susținerea unui examen la înscrierea în facultate; - Durata școlarizării de 5 ani nu se modifică, dar crește numărul materiilor de specialitate eșalonate pe fiecare an; - Examenele pentru obținerea diplomei de doctor în medicină veterinară se stabilesc la șase; primele cinci examene se dau la finele fiecărui an și se referă la materia parcursă în anul respectiv, cel de al șaselea examen se susține la finalul anului V. Examenele constau din **două probe: o probă practică și una orală, proba practică fiind eliminatorie**. După promovarea celor cinci examene se **susține o teză de doctorat**. Tema lucrării pentru obținerea diplomei de doctor în medicină veterinară se lasă la alegerea candidaților. Subiectul se anunță în scris decanatului avizat de profesorul conducător de lucrare. Termenul de întocmire al tezei este de șase luni.

După anul 1929, în activitatea facultății se resimt urmările crizei economice din anii **1929-1933**. Reducerea finanțării de la buget impune anumite restricții administrative cum ar fi: **radierea unor posturi de asistenți și preparatori, sistarea acțiunii de dotare a laboratoarelor cu aparatură, restrângerea achiziționării de materiale de laborator consumabile, restrângerea cheltuielilor prevăzute în bugetul anual pentru efectuarea cercetării științifice la catedre** etc.

Cu toate că, eforturile cadrelor didactice mențin activitatea instructivă la standarde superioare, noua situație **impune elaborarea în anul 1936** a unui nou **regulament gândit în sensul îmbunătățirii activității generale**, dar nu se aduc schimbări organizatorice majore față de regulamentul din 1929, el prevede funcționarea a **15 catedre și 5 conferințe**, durata studiilor **rămânând la 5 ani**, iar examenele de doctorat rămân în număr de 6, fiind finalizate cu susținerea unei teze originale, tipărite.

Aceste îmbunătățiri organizatorice conduc în anii următori, la creșterea permanentă a numărului de studenți, se ajunge ca, după **1936**, facultatea să aibă peste **400 de studenți înscriși**, dintre aceștia **37 erau fete**, prag ce nu va mai fi depășit până în anul 1948. Legiuirile din 1929 și 1936 vor fi **modificate în anul 1938**, când prin noi prevederi legislative se încearcă noi îmbunătățiri ale activității didactice și de cercetare științifică.

Corpul didactic al Facultății de Medicină Veterinară București, în anul 1931.

De la stânga la dreapta, în primul rând : R. Vlădescu, I. Ciurea, G. Udriski, I. Poenaru-decan, P. Riegler, Gr. Slavu, Al. Ciucă, rîndul II, în picioare ; Fr. Popescu, Gh. Nichita, Gh. Iliescu, M. Fălcoianu, Gh. K. Constantinescu, rîndul III : H. Dagonfski, I. Bucică, I. Bădescu, E. Apostoleanu, M. Mihăilescu ; rîndul IV : N. Tuschak, D. Nicolau, V. Soituz, Al. Vechiu, Al. Panu, N. Borcilă ; rîndul V : V. Stamo, P. Homutov, O. Vlăduțiu, V. Gheție

Astfel, prin „Legea pentru modificarea și complectarea legilor privitoare la învățământul superior”, apar schimbări și în planul de învățământ al facultății, ajungându-se la o structură specială; Numărul catedrelor se reduce la 13, iar cel al conferințelor crește la 7, modificarea realizându-se prin contopirea unor catedre și crearea altora. - Catedra de microbiologie și anatomie patologică sunt despărțite în două catedre: **Microbiologie** și respectiv **Anatomie patologică**; - **Catedra de parazitologie și inspecția sanitară a alimentelor** sunt transformate în: Catedra de **zoologie și parazitologie**, cu o **conferință de inspecția alimentelor**; - Catedra de igienă veterinară și patologie generală a fost transformată în Catedră de igienă și alimentație; - Catedra de patologie și clinică chirurgicală, în Catedra de medicină operatoare și patologie și Catedra de obstetrică, patologie și clinică bovină sunt contopite într-o singură catedră și o conferință

Dar aceste schimbări, modificări, comasări și denumiri ale catedrelor nu au dus la îmbunătățirea muncii didactice, faptul că, numai la câțiva ani s-a considerat necesar să se intervină din nou preconizându-se, o îmbunătățire a procesului de învățământ. Schimbarea a constat din nou în regruparea disciplinelor incluse în programa de învățământ, din schimbarea operată rezultând 14 catedre și 7 conferințe. Evident, aceste modificări succesive vizau, o mai bună organizare și funcționare a procesului instructiv-educativ.

De altfel, așa cum s-a mai menționat, realizarea acestui deziderat va face ca, după 1940, să se producă o nouă creștere a numărului candidaților care s-au înscris la examenul de admitere. Sporirea numărului de candidați a permis desigur o mai bună selecție, dar, de bună seamă, în situația dată, creșterea numărului de studenți care urmau cursurile facultății creau unele dificultăți în realizarea unui învățământ performant, deoarece spațiile rezervate studiului, laboratoare și săli de curs, devin deja insuficiente.

Evenimentele politice de după 23 august 1944 au adus întregului învățământ românesc, schimbări de structură și organizare. Așa cum era firesc schimbările s-au răsfrânt și asupra învățământului de profil fiind determinate în parte, de noua politică agrară a regimului.

Primii ani de după 1944, evidențiau consecințele secătuirii potențialului național datorită îndelungatei acoperiri a nevoilor frontului și a distrugerilor pricinuite de trecerea trupelor străine și, mai apoi, de staționarea lor pe teritoriul României. Se adăuga la acestea, mobilizarea populației în alte domenii și priorități, cu scoaterea ei din circuitul productiv. Erau apoi, pierderile de vieți omenești, pe front sau în condiții restrictive și, în sfârșit, era acea secătuire a economiei prin exodul tuturor resurselor sale; exodul peste granița a bogățiilor țării/sovromurile, ordonate în eşaloanele marilor despăgubiri de război pe care România a trebuit să le plătească. A trecut apoi și răstimpul necesar noilor forțe politice să se organizeze și să ia conducerea și a început epoca „reformelor” și „contrareformelor” într-o conjunctură de schimbări sociale, iar schimbările survenite în învățământ, schimbări care au avut o bază „socială”, o motivație economică și un suport politic, s-au inspirat constant din realitatea țării vecine, copiindu-se de fapt *ad literam* modelul sovietic.

S-au construit mari complexe de creștere a animalelor și s-a prevăzut o sporire continuă a efectivelor care le populau, fapt care a cerut suplimentarea personalului distribuit în sectorul zootehnic, personal specializat în acest domeniu. Toate acestea vor determina o anume: „gândire” și „regândire” periodică a organizării învățământului de specialitate.

Pentru învățământul românesc, perioada marilor schimbări începe prin aplicarea **Legii privind reforma învățământului**, când s-a emis **Decretul 175, publicat în M.O. din 3 august 1948**, unde la învățământul tehnic, legea prevedea organizarea a două categorii de instituții: - universități și politehnici; - institute de învățământ superior.

Universitățile și politehnicile urmau să fie dependente de Ministerul învățământului Public și să asigure cadrele necesare pentru învățământ, cercetare și instituțiile superioare de stat.

Institutele de învățământ superior urmau să fie dependente de Ministerul învățământului Public sau de Ministerul de resort și să pregătească „cadrele” necesare „producției.”

Schimbările se produc și la nivelul învățământului agricol din București. **Facultatea de Agricultură** care se afla arondată **Politehnicii** se desprinde de aceasta. Legea prevede înființarea a două institute: **Institutul Agronomic**, și **Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară**.

- **Institutul Agronomic** urma să se constituie din trei facultăți: **Facultatea de Agricultură**, **Facultatea de Horticultură** și **Facultatea de Mecanizarea Agriculturii**.

- **Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară** trebuia să aibă în componență două facultăți, respectiv: **Facultatea de Zootehnie**, ca facultate nou înființată după modelul sovietic și **Facultatea de Medicină Veterinară**, care la acea dată se afla arondată din 1921 **Universității din București**, precum și cea de-a treia, **Facultatea de Piscicultură** de la **Constanța**, care apoi s-a mutat la **Galați**. Din punct de vedere administrativ și financiar, noua instituție era dependentă de **Ministerul Agriculturii**. **Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară (I.Z.M.V.B.)** era condus de un rector. În perioada 1948-1950, a funcționat ca rector, **profesorul Ilie Popovici**. În vara lui 1950 **Ilie Popovici** este înlocuit de **profesorul Aurel Oprescu**, care la data numirii era profesor de zoologie și parazitologie la **Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară din Arad** (unde rector al **I.Z.M.V.A.** era prof. dr. **Petre Spânu**). **Profesorul Aurel Oprescu** rămâne în funcție până în anul 1952 când, din motive politice, este destituit din învățământul superior, stabilindu-se ulterior la **Botoșani**, activând ca șef al **Laboratorului de Parazitologie** din cadrul **Laboratorului Veterinar Regional Suceava**, cu sediul în **Botoșani**.

Noua structură preconizată de reforma din 1948 va rămâne în vigoare până în 1952 când se produce o nouă schimbare organizatorică. De data aceasta se prevedea fuzionarea celor două institute ale domeniului, respectiv **Institutul de Agronomie și Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară**.

Anul 1952 aducea în prim plan două evenimente de importanță majoră: **împlinirea a 100 de ani de la înființarea Școlii de Agricultură de la Pantelimon** și **împlinirea a 100 de ani de la nașterea lui Nicolae Bălcescu**. Comemorarea celor două evenimente a condus la hotărârea ca instituția format prin unificarea **Instituitului de Agricultură cu Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară**, să poarte numele marelui revoluționar. La ființă astfel, în anul 1952, **Institutul Agronomic "Nicolae Bălcescu"**, fiecare din cele două institute componente aducând cu sine facultățile dependente, domeniu în care apăruseră deja oarecare modificări. La acea dată, **Institutul Agronomic** avea în componență, **Facultatea de Agricultură**, **Facultatea de Horticultură**, **Facultatea de Mecanizarea Agriculturii** și **Facultatea de Construcții și Mașini Agricole**, iar începând din **1970** va îngloba și **Facultatea de îmbunătățiri Funciare**. La rândul său **Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară** care la data fuzionării avea în componență trei facultăți, respectiv, **Facultatea de Zootehnie**, **Facultatea de Medicină Veterinară** și **Facultatea de Piscicultură**, intră în noua formulă de organizare numai cu două facultăți. **Facultatea de Piscicultură** care-și avea sediul la **Constanța**, trece în 1952 în dependența **Instituitului de Construcții Navale din Galați**.

Legislația aflată în vigoare prevedea ca instituția nou creată să fie condusă de **Senatul universitar**, prin intermediul direct al **Biroului de senat** format din: rector, cei doi prorectori, secretarul științific, secretarul comitetului de partid, președintele comitetului sindical și președintele Uniunii asociației studenților comuniști. Rectorul asigură conducerea directă și reprezintă instituția în relația cu alte instituții și persoane. El este numit de **Ministerul Educației și învățământului** fiind ales prin vot secret din rândul a trei candidați propuși de **Senatul universitar**. Prorectorii sunt numiți de **Ministerul Educației și Învățământului**, la propunerea rectorului care este obligat să consulte în prealabil **Senatul universitar**. Durata unei legislaturi era de 4 ani.

În perioada 1952-1989, la conducerea instituției s-au succedat, în principal, rectori a căror specialitate ținea de facultățile de **profil agricol**, urmărindu-se în același timp ca unul din cei doi prorectori să fie specializat în **zootehnie** sau **medicină veterinară**.

În 1948, ia ființă la **Arad**, un nou **Institut de Zootehnie și Medicină Veterinară**, care va funcționa până în anul 1957, când se desființează, iar studenții de la **Medicina Veterinară** își vor continua studiile la **București**, în timp ce studenții de la **Facultatea de Zootehnie**, se vor transfera la **Timișoara**.

Procesul de învățământ s-a desfășurat în conformitate cu planul de învățământ, în chip evident, exigențele de care s-a ținut seamă la întocmirea planului de învățământ, numărul de studenți admiși pe

fiecare an de studiu, organizarea internă în întregul ei, s-au structurat, și aveau să se deruleze pe linia directivelor de stat și a hotărârilor intervenite în politica agrară la nivel de țară, dar, în raport de interdependența firească între instituții de același profil, sau de profil înrudit. Așa s-a întâmplat, de pildă, în **1957** când prin desființarea Facultății de Medicină Veterinară din Arad, studenții fiind transferați în capitală, iar numărul studenților la facultatea bucureșteană se dublează brusc, impunând nevoia adaptării programei și a facilităților existente, la această sporire numerică. Schimbările de această natură, ca de altfel schimbările din perioadă în general, prin frecvența lor, prin modificarea structurii planului de învățământ și creșterea ponderii disciplinelor social-politice, prin permanenta încercare de adaptare la principii străine tradițiilor învățământului românesc, aveau să influențeze negativ **actul didactic** și - evident - calitatea lui.

Dar, situația de provizorat continuă, în august 1952, are loc mutarea disciplinelor preclinice ale Facultății de Medicină Veterinară, din rațiuni care au rămas "**obscure**" sau "**necunoscute**" la nivelul unor membri ai corpului profesoral, situație pe care o cunoșteau foarte bine "acoperiții", care n-au dorit să explice nici măcar conducerii facultății din acea vreme, dar care, de bună seamă, trebuie să fi existat anumite motive obiective sau subiective. „Motivația”, fie că servea interese străine învățământului, fie că se rezuma la **a copia un model organizatoric sovietic**, fie că se avea în vedere un principiu la modă, acela a unificării formațiunilor existente și al creării unor **unități gigant**, fie în sfârșit, urmărindu-se scoaterea unor unități de un anumit profil în afara centrului bucureștean ce începea să se aglomereze, iar vis-a-vis a fost ridicată în anul 1953, după planurile arhitectului Octav Doicescu, clădirea sub denumirea de *Teatrul de Operă și Balet*, în vederea a două două ample manifestări internaționale: al treilea Congres Mondial al Tineretului (25-30 iulie 1953) și al patrulea Festival Mondial al Tineretului și Studenților (02-14 august 1953), dar a fost inaugurată abia la 9 ianuarie 1954, cu spectacolul *Dama de pică*, operă de Piotr Ilici Ceaikovski.

Fără să se știe deci „de ce”, **Facultatea de Medicină Veterinară** este nevoită să-și părăsească propriul local și să se mute în cartierul Băneasa, pe Bulevardul Aviatorilor, unde va rămâne timp de un an, până în 1953, decanul facultății fiind **conferențiarul de la disciplina de zoologie, Alexandru Niculescu**. În fapt, neexistând un spațiu adecvat și nici suficient, s-au mută numai anii I-III, anii mari, clinicile, continuând să funcționeze în Splaiul Independenței. Evident, toată această peregrinare a studenților, a corpului profesoral și a bunurilor facultății, nu a fost de natură să îmbunătățească procesul de învățământ.

În intervalul 1957-1961, Facultatea de Medicină Veterinară funcționează cu un număr **dublu de studenți** rămânând singura unitate de profil din țară. Aglomerarea facultății și nevoia presantă de **cadre specializate**, nevoie acutizată de înființarea complexelor zootehnice și înmulțirea formelor de exploatare agricolă cooperatistă, determină conducerea de stat să hotărască **înființarea unei noi facultăți de profil veterinar la Iași, în anul 1961**.

Încă înainte de adoptarea acestei măsuri, urmărindu-se reglementarea „**politicii de cadre**,” Facultatea de Zootehnie se transformă printr-o nouă hotărâre în „secție de zootehnie” alipindu-se Facultății de Agricultură cu care formează împreună, **Facultatea de Agricultură și Zootehnie**, aceasta din urmă, după cum s-a specificat, neavând statutul de facultate ci de secție a Facultății de Agricultură.

Formula nu are viabilitate; după 5 ani, **în 1962, secția de zootehnie se desființează, iar studenții trec integral, ”în lichidare”**, devenind peste câteva luni medici veterinari, absolvenți de la Facultatea de Medicină Veterinară din București, ceea ce aduce o nouă dublare a efectivelor de studenți la nivelul anilor de studiu. Facultatea de Medicină Veterinară funcționa pentru a doua oară cu serii paralele, seria A și seria B.

În același an, **1962, secțiile de zootehnie ale Facultăților de Agricultură din, Cluj și Timișoara** se transformă în facultăți de medicină veterinară, dependente de Institutul Agronomic din localitatea respectivă, în orientarea conducerii politice se preconiza pregătirea unui specialist unic atât pentru creșterea, cât și pentru îngrijirea animalelor. Evident, din această rațiune, la nivelul planurilor de învățământ se iau o serie de măsuri privind sporirea ponderii disciplinelor de profil zootehnic, ajungându-se la un fel de „**zootehnicizare**” a **medicinii veterinare**.

Se trece dar la un plan de învățământ de „**tranziție**” structurat pe **24 de discipline grupate în 10 catedre**. Disciplinele cuprinse în planul de învățământ (ce se desfășura conform orarului **48-52 ore pe**

săptămână, de dimineața până seara, cu frestre aleatorii, inclusiv sâmbăta) și acoperirea lor cu titulari, era la **Disciplinele obligatorii**: - Anatomie comparată - prof. dr. Gheție Vasile ; - Histologie - șef lucr. Borda Gheorghe; - Chimie analitică și biologică - prof. dr. Buruiană Lascăr; - Fiziologie animală - prof. dr. Parhon C. Constantin; - Farmacologie - prof. dr. Licperta Emilian; - Microbiologic - prof. dr. Stamatina Nicolae; - Clinica bolilor infecțioase - prof. dr. Popovici Ilie; - Fiziopatologie - conf. Dr. Varachiu Nicolae; - Anatomie patologică - prof. dr. Ciurea Viorel; - Piscicultură, Apicultură, Sericicultură (PAS) - conf. ing. Bârcă Gheorghe, conf. ing. Cora Rosenthal; - Plante de nutreț și fânețe - conf. ing. Bâlțeanu Gheorghe, apoi V. Bârnaure; - Mecanizarea și electrificarea agriculturii - conf. ing. Dobra Victor; - Zoologia - șef lucr. biolog Iordan Petre; - Alimentația animalelor domestice - prof. ing. Bâia Gheorghe; - Avicultura - prof. ing. Ștefănescu Aurel; - Bovine-ecvine - șef lucr. ing. Temișan Vasile; - Ovine-suine - prof. ing. Nica Teodor; Dinu Mircea; prof. dr. Gligor Virgil; - Zootehnie generală și genetică - prof. dr. Furtunescu Alexandru; - Semiologie, patologie și clinică medicală - conf. dr. Nicolau Aureliu; - Parazitologie și clinica bolilor parazitare - prof. dr. Niculescu Alexandru; - Reproducție, obstetrică și însămânțări artificiale - conf. dr. Lunca Nicolae; conf. dr. Popescu Petre; - Patologie și clinică chirurgicală - prof. dr. Vlăduțiu Octavian; prof. dr. Grigorescu Ion; - Expertiză sanitar-veterinară - prof. dr. Popovici Dumitru, șef lucr. dr. Popa Gavrilă; - Higiena animalelor domestice - prof. dr. Gligor Virgil; - Socialism științific, în anul I - prof. Duma Aurel, lector Șeic Nichiar; - Materialism dialectic, în anul II - lector Teodoru Irina; - Economie politică, anul III - conf. C. Grigorescu, asist. Honțuș Dumitru; - Economie agrară, anul IV - conf. Vasile Pungan; - Organizare I.A.S., anul V - prof. Vrejbă Sergiu, lector Șerban Vasile, lector Bereș Vasile;

Disciplinele opționale, apreciate COLOCVII, dar se puneau și note, erau: - Prosectură, obligatorie - șef lucr. Dr. Iuliu Macarie; - Pedagogie generală și specială, opțională - J. Grim, - Economia vânatului, opțională - șef lucr. Mihai Bălășescu; - Limbi străine, obligatorie (rusa, germana, engleza) - asist. C. Gârbea, Rădulescu, Iliescu; - Toxicologie specială (ALA), obligatorie - I. Țugui; - Educație fizică, obligatorie - Ioan L. Avram.

În noua formulă, durata studiilor este de 5 ani, ce se finalizează cu un **examen de stat** la următoarele specialități: clinici; zootehnie generală și specială; expertiza sanitar veterinară a produselor de origine animală; iar apoi susținerea lucrării de diplomă dactilografată. În urma promovării acestor examene, se acorda titlul de doctor-medic veterinar. Evident nici această organizare nu este de durată.

În anul **1966**, **Ministerul Instrucțiunii** numește o comisie însărcinată cu studierea și îmbunătățirea planului de învățământ. Comisia hotărăște menținerea profilului de medicină veterinară, pregătirea specialiștilor în ramuri privind creșterea animalelor urmând să se realizeze în **sistemul specializărilor postuniversitare**. Se puteau specializa atât medicii veterinari și inginerii zootehniști, cât și inginerii agronomi. „Experimentul” se derulează câțiva ani, după care, luând în considerare rezultatele nesatisfăcătoare, printr-un ordin al **Ministerului Învățământului (Ordinul 80646/29 ianuarie 1968)** învățământul zootehnic se desprinde din nou de medicina veterinară. De la această dată, funcționează în România patru facultăți de zootehnie și patru facultăți de medicină veterinară, toate dependente de Institutele agronomice din Iași, Cluj, Timișoara și București.

Prin „**reînființarea**” Facultății de Zootehnie „**de sine stătătoare**”, Facultățile de Medicină Veterinară și-au restructurat planul de învățământ prin reducerea disciplinelor de profil zootehnic și extinderea corespunzătoare a celor de profil medical veterinar. Învățământul se desfășoară acum tot pe o durată de 5 ani (10 semestre) și se încheie cu susținerea unei lucrări de diplomă, iar titlul obținut este tot cel de doctor-medic veterinar. Planul de învățământ acordă o mai mare atenție **practicii de producție**, formă de activitate care se considera că stabilește contactul studentului cu profesiunea pentru care se pregătea.

Diversele forme ale procesului instructiv-educativ se desfășoară în conformitate cu „**planul unic**” de învățământ elaborat de consiliile facultăților de medicină veterinară și aprobat de Ministerul Învățământului, plan în care se prevăd orele considerate necesare pentru fiecare din componentele procesului de învățământ: **prelegeri, lucrări practice, activitate în clinici și practica de producție**. S-a urmărit, de asemenea, îmbunătățirea bazei materiale, în care scop s-au făcut o serie de amenajări și construcții noi; săli de curs, laboratoare, spital de animale. S-a mărit și reamenajat spațiul rezervat

disciplinelor, anatomie patologică, histologie, fiziologie, clinica bolilor parazitare, clinica chirurgicală. Laboratoarele și clinicele au fost înzestrate cu aparatură.

Începând din 1957, în sistemul specializărilor s-a introdus după modelul sovietic, **aspirantura**, iar din 1965 **doctoratul**.

În aceeași etapă, s-a trecut la **elaborarea și tipărirea cursurilor**. Atenția care se acordă acestei activități face ca, în 1958, să existe pe ansamblul facultății 28 de titluri tipărite sau litografiate, iar în 1962 toate disciplinele să fie acoperite cu material bibliografic elaborat de cadrele didactice ale facultății. De altfel, până în 1970, în afara comunicărilor și articolelor publicate în revistele vremii (**Anuarul IPIA, Anuarul IANB, Revista de zootehnie și medicină veterinară, Arhiva Veterinară**), se „tipăriseră” deja o serie de lucrări care puteau pleda pentru stăruințele „creative” ale cadrelor didactice.

După **cutremurul devastator din 4 martie 1977**, s-a demarat un program vast de modernizare a orașelor, dar mai ales a municipiului București, astfel că, în anul **1985 aduce învățământului medical-veterinar, cea mai grea perioadă din întreaga sa existență**. Grea, pentru că hotărârile care se refereau la însăși existența facultății de medicină veterinară, ce se luau sub imperiul arbitrarului și din rațiuni care nu aveau, de fapt, legătură cu interesele acelei profesii.

Construcția „Casei Poporului”, care se ridica în vecinătatea sediului facultăților amplasate pe cheiul Dâmboviței și anume: **Facultatea de Chimie** (care din cauza distrugerilor suferite, a fost demolată), **Facultatea de Științe Naturale (Biologie); Institutului de Biologie și Patologie Celulară „Nicolae Simionescu”; Institutul „Victor Babeș”; Institutul „Ion Cantacuzino,” și Facultatea de Medicină Veterinară**, a adus în discuție nevoia „**sistemizării**” și „**asanării**” zonei limitrofe.

În spațiul avut în vedere, intra și Facultatea de Medicină Veterinară cu întreaga vatră, în care aceasta își crease în timp, **istoria și devenirea**, prestigiul național și internațional. Se pune deci, problema mutării facultății într-un alt spațiu, dintr-o altă zonă a capitalei, în lumina sloganului în vigoare, acela al **nevoii integrării învățământului cu cercetarea și producția**. Derularea evenimentelor a fost cea obișnuită în practica politică: **hotărârea a fost luată la nivelul forurilor superioare de conducere**, a fost **apoi adusă în atenția ministerului de resort**, după care s-au **convocat spre încunoștințare, organele de conducere locale**.

Potrivit acestui scenariu, **decanul facultății, conf. dr. Răducănescu Helgomar și secretarul științific, conf. dr. Aurel Popoviciu** (cuscrul lui Ion Dincă, alias ION-TE-LEAGĂ), au fost convocați la **Ministerul Agriculturii (ministru Angelo Miculescu)**, fiind prezent din partea „conducerii superioare de partid” **Ion Dincă**, care la acea dată **răspundea de agricultură**. La întrevvedere se anunță celor în drept că, **potrivit principiului integrării învățământului cu producția, facultatea va trebui să se mute pe platforma Institutului de Cercetări Veterinare și Biopreparate „Pasteur,” din Calea Giulești nr. 333, sector 6** (director fiind la acea vreme dr. Ionel Pătrașcu). Se preconiza ca mutarea să se efectueze provizoriu în spațiul rezervat **Laboratorului de control științific al produselor biologice și medicamentelor**, urmând ca în viitor, pe platformă, **să se construiască o bază modernă ca sediu al Facultății de Medicină Veterinară**. Trebuia ca într-un timp util **să se realizeze un proiect și o machetă** a noului sediu, machetă care urma să fie prezentată conducerii superioare de partid și de stat.

În primele zile ale lunii **septembrie 1985, disciplinele preclinice** au fost mutate în spații amenajate în grabă pe „**platforma Giulești**”. Au fost mutate în această etapă disciplinele de: anatomie, fiziologie, fiziopatologie, microbiologic, histologie, farmacologie și controlul alimentelor. Pentru mutarea unor aparate și materiale ale disciplinei de Fiziopatologie, șeful de catedră prof. Popa Gavrilă, a solicitat comandantului Catedrei de pregătire premilitară din IANB, maior Mărăcineanu, să aducă un pluton de soldați în termen, pentru a realiza mutarea. După un mic accident produs, ce a constat în prăbușirea nișei metalice pe scările de lemn, aceștia au refuzat să mai continue activitatea, deoarece erau și obosiți, în noaptea precedentă au lucrat la aeroportul Otopeni. Astfel, că după repetate amenințări că, suntem „sabotori”, că nu ducem la îndeplinire sarcinile conducerii superioare de partid și de stat, am reușit să transferăm pe platforma Giulești o parte din mijloacele fixe și obiectele de inventar. Dar, o mare parte din bunurile unor discipline, Fiziopatologie, Microbiologie, Anatomie patologică etc., au fost depozitate în Atelierul Școală al Facultății de Îmbunătățiri Funciare, din Mărăști nr. 59, unde dirija activitatea secretarul B.O.B. preclinic al PCR „inimosul” șef de lucrări Viorel Vasile Poapa și proaspătul asistent Ileaș Petru, aflat sub oblăduirea decanului de atunci Helgomar Răducănescu. Dar, nefiind luate un miim de

măsuri de siguranță, în special după 1989, marea majoritate a bunurilor s-au "pierdut", inclusiv cărți de o valoare istorică inestimabilă, arhivele disciplinelor etc.

În același timp, Institutul de proiectări a întocmit **proiectul noului sediu și macheta corespunzătoare**. Are loc o nouă „convocare” pentru prezentarea machetei în fața lui Nicolae Ceaușescu; conducerea facultății, reprezentată de **decanul Răducănescu Helgomar** și de **secretarul științific Popoviciu Aurel**, de **rectorul Institutului Agronomic "Nicolae Bălcescu,, conf. ing. Constantin Pintilie, prof. ing. Ion Ceaușescu**, la acea dată cadru didactic la facultatea de horticultură a Institutului Agronomic "Nicolae Bălcescu", **Cornel Pacoste** secretar al Comitetului Central, și alți reprezentanți ai „**activului**” de partid. La această întrunire urma să se schimbe însă soarta proiectului nou întocmit. Deși **macheta a fost apreciată de conducerea superioară**, la discuțiile care au urmat, **rectorul Constantin Pintilie**, din rațiuni care serveau interesele Institutului Agronomic în ansamblu, face o nouă propunere care se dovedea a fi mai economică și anume: **construirea noului local în incinta Institutului Agronomic, din B-dul Mărăști 59, sectorul I, București**.

Încălcându-se/îngnorându-se principiul sacrosanct enunțat și anume acela de integrare a învățământului cu cercetarea și producția !!. În această situație nou creată, o serie de spații existente deja în uzul studenților, n-ar mai fi trebuit construite. Se aveau în vedere utilitățile vieții universitare: **căminul studentesc, sala de sport, cantina, biblioteca și altele**. Alternativa, **presupunând obținerea unor economii substanțiale**, este imediat luată în considerație. Se hotărăște și de această dată, realizarea unui nou proiect și a unei noi machete, avându-se în vedere incinta Institutului Agronomic. În conjunctura acestei noi viziuni, mutarea „în continuare” în Pasteur nu mai avea logică, dar disciplinele mutate deja, trebuiau să rămână în spațiile ocupate, până la finalizarea lucrărilor de construcție a sediului proiectat în grădina botanică din I.A.N.B., denumită "**Rosarium**", astăzi poartă denumirea de: Grădina Botanica "I. Todor", USAMV Bucuresti. Ca urmare, în Institutul Agronomic se trece la „**eliberarea**” unor spații, prejudiciindu-se, în chip evident, interesele și funcționalitatea serviciilor didactice a vechilor ocupanți și desfășurarea procesului de învățământ. În luna septembrie 1987, disciplinele preclinice ale Facultății de Medicină Veterinară încep mutarea în spațiile „amenajate” în Institutul Agronomic (Platforma Mărăști), **pavilioanele Agrochimie, Viticultură**.

În urmă, clădirea centrală, operă a arhitectului N. Cerchez, **clădire aflată în evidența comisiei monumentelor istorice, urma să fie demolată**. Dar, pentru început, ea se transforma în atelier de prelucrare a materialelor necesare construcției Casei Poporului, precum și birouri ale salariaților trustului de construcții. Întregul proces de „dezrădăcinare” a disciplinelor din spațiile proprii a fost de natură să afecteze deopotrivă calitatea procesului de învățământ, patrimoniul mobil și imobil al facultății realizat în timp, precum și **starea de spirit a personalului ajutător, cadrelor didactice și studenților**. Față de situația dată, **n-a existat nici o încercare de opoziție**, nici o voce nu s-a ridicat în apărare, nici o sugestie protectoare n-a venit de nicăieri. Poate era prea înrădăcinată convingerea inutilității unei asemenea poziții, sau poate exista teama adoptării de către autorități a unei măsuri radicale, respectiv desființarea efectivă a Facultății de Medicină Veterinară din București, în condițiile în care, în țară, existau deja alte trei facultăți de profil în Cluj, Iași și Timișoara.

În „acceptarea” și „tăcerea” tuturor, încă din anul **1985** erau deja mutate „pe platforma Mărăști,” deci în incinta Institutului Agronomic "Nicolae Bălcescu" disciplinele: biochimia, genetica și eredopatologia, bazele nutriției, zootehnia, igiena, biofizica medicală, zootehnia, precum și cantina și căminul. Rămâneau încă în vechiul amplasament, în chip provizoriu, morfopatologia, clinica chirurgicală, clinica medicală, clinica obstetricală, clinica de boli infecțioase, clinica de boli parazitare, chirurgia generală, semiologia și radiologia, farmacia, biblioteca, muzeele didactice, spitalul și atelierul de siderotehnie podologică. În această dispersare a disciplinelor a funcționat facultatea în anii universitari 1985/1986 și 1986/1987. În următorii doi ani universitari, 1987/1988 și 1988/1989, sediul din Splaiul Independenței era părăsit în totalitate, facultatea funcționând pe cele două platforme, Giulești și Mărăști, în spații amenajate ad-hoc și în condiții improprii unei desfășurări normale a procesului de învățământ. Pentru oficiali era o soluție provizorie care, după cum se preconiza, urma să ia sfârșit odată cu construirea noii facultăți, **construcție care nu avea însă să se realizeze**. Iar celelate facultăți și instituții naționale de cercetare nu au fost deranjate, nu au făcut nici o mutare, chia a celui mai mic laborator ??.

Evenimentele din decembrie 1989, cu răsturnările lor de situații, de optică și personalități, s-au impus **ca factor contestatar și revendicativ** în majoritatea instituțiilor țării, și cu atât mai mult în centrele universitare unde tineretul domina numeric. Din păcate, așa cum se întâmplă îndeobște, și cum istoria ar fi trebuit să ne învețe că, **nu trebuie să se mai întâmple**, în acest tumult iscat de evenimente, **s-au dezlănțuit multe pasiuni, s-au organizat vendete**, multă omenească **inconsecvență** și **s-a încercat reglarea multor nemulțumiri**, interpretări unilaterale și uneori frustrări personale. Sigur, în acțiunea de contestare „studentească”, a existat și o motivație „obiectivă”, în care situație au fost vizate cadre didactice oneste și exigente sau cadre didactice care nu respectau regulamentul „ocupând” din timpul liber al studenților, dar, în chip subiectiv.

Faptele întâmplate au fost determinante și de **dorința de a accede profesională** a unor oameni frustrați de o îndelungată „așteptare” pe post, precum și de **manevrarea masei studentești pentru susținerea unor deziderate personale**. Așa s-a ajuns ca Facultatea de Medicină Veterinară din București, negându-și o parte din profesori, **în număr de 10**, să fie în situația bizară de a solicita colaborarea unor specialiști aflați dincolo de porțile propriului așezământ, pentru discipline ca: Histologia, Fiziopatologia, Controlul alimentelor etc., sau să fie chemați profesori ce se aflau de mulți ani la pensie. Iată-ne dar, în situația de a vorbi despre subiectivismul și particularitățile contestațiilor, despre modificarea cauzalității actului contestatar și, într-un anume sens, de a explica cele mai sus afirmate. În derularea faptelor, lucrul se demonstrează de la sine. În primul rând, este de remarcat că „în general”, la nivelul conducerii Institutului Agronomic, dar nu numai la acest nivel, a avut loc o anume „**autoeliminare**” manifestată practic prin „plecarea” celor care se considerau „implicați politic”. La scurt timp, cel de-al doilea pas l-a realizat Ministerul, recomandând „**nealegerea**” **foștilor comuniști** în noile funcții de conducere, care pentru facultatea de medicină veterinară este unicat, **decanul, cunoscut ca un notoriu susținător al ”idealurilor comuniste”**, și nu numai, **a fost reales în continuare pe funcție**.

Ceea ce rămânea ca oameni „angajați” a revenit în sarcina noii autorități politice, reprezentată de FSN, care, ca putere locală ce se constituise, a definitivat procesul „scoaterii din funcții”. Această derulare a „reglementării situațiilor”, a făcut ca acțiunea de „contestare” să se refere, în principal, la efectuarea actului didactic, în speță la dreptul de a preda cursurile. În această situație, în rândurile celor care participau la punerea în schemă, se poate vorbi, fie de atitudinea adoptată de unii oameni nemulțumiți de propria încadrare în ierarhia universitară, fie de încercarea altora de folosire a evenimentelor în dorința de a accede, la posturi înalte sau la funcții de conducere la nivel de facultate sau institut. De aici, până la încercarea **de influențare a masei studentești către o anume poziție**, a fost numai un pas. E de înțeles că au existat situații în care „contestarea” viza numai o **anume exigență considerată excesivă**, dar acestea au fost cazuri singulare și ele puteau fi rezolvate prin intervenția mediatoare a factorilor de conducere. Toată această detaliere a încercării de a explica „**transformările produse**”, nu intenționează o incriminare; ea exprimă numai convingerea că, cei care au fost contemporanii evenimentelor nu au dreptul să lase istoriei interpretări cosmetizate. Desigur, viitorii cercetători și analiști ai acestei perioade vor reuși să discearnă logicul de faptul reprobabil, și abia atunci lucrurile vor putea fi judecate la reala lor semnificație și valoare, dar până atunci, trebuie să recunoaștem că „istoria” cu faptele ei trăite, nu ne-a învățat nimic. În ultima vreme, după 29 de ani de la „**debutul evenimentelor**”, se consolidează tot mai trainic ideea de „**lovitură de stat**” și **nicidecum de un act revoluționar**. Înțelepciunea nu a urmat recunoașterii marilor greșeli, nereușind din păcate să învățăm mare lucru din pătimirile unui trecut foarte apropiat; căci nu trecuseră încă 50 de ani de când în anii 1947-1950, profesorii: Gh. K. Constantinescu, Alecsandru Ciucă, Francisc Popescu, Aurel Oprescu, Derlogea Horea, Dagonfschi Hubert; apoi în anul 1957 Ion Adameșteanu și alții asemenea lor, fuseseră scoși de la catedră, în mod samavolnic, pe „ **motive politice**” !

Desigur, facem această afirmație păstrând proporțiile firești și judecând în exclusivitate **actul înlăturării abuzive a insului** dintr-un domeniu de activitate intelectuală, în care acesta își demonstrase vocația, profesionalismul și eficiența.

Dacă am încerca să analizăm faptic, din punct de vedere al problemelor și procedeele interne de ordin administrativ-gospodăresc, perioada celor 28 ani care au urmat lui 1989, ar putea fi relatată și judecată „compartimentat” pe trei etape și anume:

- Prima etapă a constitui-o perioada imediat următoare evenimentelor din decembrie 1989, înglobând, participarea redusă a studenților de la medicina veterinară la demonstrațiile din stradă și implicarea lor - oarecum dirijată - în fenomenul protestataro-revendicativ din facultate, apoi, încercarea conducerii institutului de a menține ordinea în incinta instituției prin desemnarea unor cadre didactice constituite în acest scop în echipă, precum și derularea filmului ședințelor de alegeri din ianuarie 1990. Fiecare treaptă a acestei etape necesită un succint comentariu. S-a amintit despre neparticiparea studenților în medicină veterinară la demonstrațiile din stradă; este un adevăr, dar asta nu înseamnă și neparticipare la evenimente, ci dimpotrivă, se poate considera că studenții de la Facultatea de Medicină Veterinară „au participat” într-un mod care a onorat profesiunea și a sporit demnitatea lor tinerească; și asta datorită unui alt mod de intervenție a unui cadru didactic. Povestit în câteva cuvinte, filmul acțiunii s-a derulat astfel: cu o zi înainte de declanșarea evenimentelor, în zona căminelor studențești fuseseră împrăștiați fluturași care informau asupra faptelor ce se derulau deja în țară, ce începuse la 17 decembrie 1989 la Timișoara.

- Referitor la organizarea internă a instituției, menționăm că după declanșarea evenimentelor și retragerea conducerii administrative și politice, a apărut un anume gol de autoritate. În această situație, la nivelul institutului și al facultăților s-a creat Frontul Salvării Naționale. Din acel moment până la organizarea alegerilor pentru desemnarea rectorului, decanilor, șefilor de catedre și consiliilor de conducere, FSN-ul va avea autoritatea și atribuțiile unui organ de conducere 220 Bis. Una din primele măsuri ale acestei autorități a fost organizarea serviciului de ordine și pază în unitate. FSN-ul se va implica mai târziu în alegerea noilor structuri de conducere și chiar în actul de contestare, erijându-se, prin unii reprezentanți ai săi, în „**forță justițiară**”.

În paralel, cu toate acestea, are loc întoarcerea în facultate a studenților și a unor cadre didactice care rămăseseră până la acea dată în expectativă, savurând cărnații și alte bunătăți puse pe masa de Crăciun, Sf. Ștefan, An Nou 1990, Bobotează și Sf. Ioan. În această atmosferă reîncep cursurile și apare pe alocuri fenomenul refuzului studenților de „**a intra**” la unele cursuri. Conducerea încearcă o mediere și acolo unde nu se reușește, în spiritul unui provizorat, asigură susținerea cursului de colegii din disciplină.

De la bun început trebuie relevat „**spiritul**” în care s-au desfășurat aceste evenimente. Pe de-o parte, încălcându-se tradiția breslei, factorul care anima în acel moment corpul profesoral veterinar nu era cel al „**concordiei**”. Pe de altă parte, ca expresie a unei democrații care încerca să se afirme „nedemocratic” totuși, urma ca noile alegeri să se efectueze cu participarea efectivă a delegațiilor studențești aflate în sală și sub presiunea celor masați în jurul clădirii. Se diferenția, de asemenea, poziția revendicativă a cadrelor didactice „tinere”, grăbite să catalogheze și, cu entuziasmul vârstei, să instaureze o nouă și „dreaptă” ordine!. Atunci, în atmosfera presiunii exercitate de masa „tineretului studios” care-și exprima „revoluționar” voința, este ales primul birou de conducere al facultății, birou care a fost în funcție după 1989. Cei aleși au fost: conf. dr. Emil Șuțeanu, care de fapt urma să-și continue „**legislatura**” ca decan, iar proaspătul șef de lucrări Nicolae Constantin, promovat în toamna anului 1989, în grad didactic, precum și ca titular al disciplinei de Fiziologie, iar cu ani în urmă – numit inspector în M.E.I., ales ca prodecan, și prof. dr. Horea Barză, secretar științific. În aceeași perioadă, în spiritul judecăților și hotărârilor specifice unor asemenea momente tensionate, au fost „contestate” o serie de cadre didactice, după cum s-a mai spus, pe criterii subiective și, în general, pentru probleme care, dacă se dorea, puteau fi rezolvate pe cale administrativă, dacă factorii „în drept” s-ar fi implicat cu responsabilitate; dar era momentul „grijilor individuale”.

După epuizarea acestui prim episod „**revoluționar**”, după ce și-au consumat întregul arsemnal ”de propagandă”, spiritele fiind oarecum temperate prin împlinirea, chiar și parțială, a dezideratelor, sau prin întreținerea speranței în viitoare acte justiționare, energiile se concentrează asupra năzuinței unanime: readucerea facultății pe vechea vatră. Deasupra pasiunilor, deasupra sentimentelor și resentimentelor se impunea voința tuturor, dorința și datoria tuturor: **readucerea facultății la vechea ei vatră stabilită din anul 1885 !.**

Este cel de-al doilea moment decisiv din istoria facultății, în realizarea dezideratului, s-a acționat organizat și independent, dar într-un scop unic. Conducerea nou aleasă a acționat oficial solicitând Ministerului Educației (ministrul filosoful Mihail Șora), aprobarea readucerii facultății în Splaiul Independenței, unde vechile clădiri nu fuseseră încă demolate. Pe de altă parte, Comitetul Provizoriu al

Frontului Salvării Naționale, Facultatea de Medicină Veterinară și Zootehnie - specialitatea medicină veterinară, întocmește o moțiune proprie pe care o înaintează la rândul său Ministerului Educației.

Revenirea facultății în clădirile construite de mai bine de un secol a fost una din priorități. De la fondarea clădirilor ce alcătuiesc Campusul medical-veterinar din Splaiul Independenței nr. 105, București, în perioada ce a succedat evenimentele socio-politice din decembrie 1989, factorii de decizie și corpul profesoral al Facultății de Medicină Veterinară din București, au analizat situația clădirilor și au dispus măsuri reconsiderare a bazei materiale a învățământului medical veterinar bucureștean, în reabilitarea și reconstrucția, renovarea și refacerea Patrimoniului Național a celei mai vechi facultăți de medicină veterinară din Balcani, construită în sistem pavilionar între anii 1885-1890, ansamblul de clădiri istorice ce sunt incluse pe **Lista Monumentelor Istorice din anul 2010** a Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, **a municipiului București Cod LMI B-II-m-B-18944**, ca monument arhitectură Nicolae Cerchez, de la sf. sec. XIX. Se adaugă la acestea, intervențiile personale ale celor care aveau posibilitatea - într-un fel sau altul - să aducă în atenția „oficialilor” problema facultății. Rezultatul acestor strădanii este **aprobarea din 27 februarie 1990** care, sub semnătura **Premierului Petre Roman**, recunoștea facultății „dreptul întoarcerii acasă”.

Din nou energiile creatoare se concentrează în acțiuni succesive, într-o primă etapă are loc evacuarea atelierelor „Casei Poporului”, ateliere aflate în clădirile facultății, acțiune condusă într-o primă etapă de șef de lucrări dr. Marin Marinescu și apoi de șef de lucrări dr. Ion Miclăuș, adăugându-se în chip evident stăruința „oficialilor”, Emil Șuțeanu și Nicolae Constantin. Se pune problema readucerii clădirilor la vechiul aspect și transformarea lor în spații funcționale, deci „restaurarea” lor, și, în principal, a clădirii centrale, operă a arhitectului N. Cerchez. Se cereau rezolvate în același timp noi probleme: întocmirea proiectelor necesare reconstrucției, obținerea și gestionarea fondurilor aferente și realizarea practică a reconstrucției.

Paralel cu derularea lucrărilor propriu-zise, pentru a da realitate „reîntoarcerii”, disciplina de Fiziopatologie în primele zile ale lunii februarie 1991 își începe activitatea în BARACA din fața Amfiteatrului Riegler.

Personalul disciplinei de Fiziopatologie la data de 03 februarie 1991, în fața BARĂCII din Splai; de la stânga la dreapta: asistent Drăgan Emanuel, profesor dr. Curcă Dumitru, asistent Ioniță Carmen, tehnician Gâdea Cornelia

La 03 februarie 1991 cu prima grupă de studenți în sediul din Splai ”în BARACĂ”

Apoi, la un an, în primăvara lui **1992**, este rândul **disciplinei de Morfopatologie**, să se instaleze într-o BARACA de lângă centrala termică. Revenirea celor două discipline, care au făcut parte din Catedra de Patologie generală, Anatomie patologică cu demonstrații de microscopie, Inspecția sanitară a

cărnurilor, Microbiologia teoretică și experimentală, fondată la 1900, și condusă până în 1936, de către savantul de renume mondial, Paul Riegler; probabil a fost chemarea celestă de revenire la locul de baștină. Cele două discipline își reiau activitatea în barăcile din curtea facultății, ridicate pentru nevoile proprii de către Trustul de construcții, în incintă mai erau încă 6 astfel de barăci. Cu aceasta, se putea considera realizată problema revenirii pe vechile așezăminte și se putea trece la etapa următoare, aceea a organizării în stabilitate. În această conjunctură, în plină reconstrucție a facultății, paralel cu marile sau micile probleme ale momentului s-a pornit cu entuziasmul propriu la împlinirea unui nou deziderat; într-un fel, întoarcerea „acasă” în vatra tradițională, trebuia să însemne și „întoarcerea în marea familie a științei europene”. Întoarcerea facultății la izvorul de la care pornise și la creșterea căruia fusese „parte” de-a lungul a peste 100 de ani, îndeplinirea acestor ambițioase deziderate a **întrunit eforturile a două echipe de conducere:**

- Prof. dr. Ion Miclăuș - **decan**; - Conf. dr. Victor Crivineanu - prodecan; - Conf. dr. Iulian Țogoe - secretar științific, conducere aflată în funcție două legislaturi, respectiv 1992-2000. Formațiune înlocuită din februarie 2000, cu noii aleși: Prof. dr. Victor Crivineanu - **decan**; Conf. dr. Iulian Țogoe - prodecan; Prof. dr. Nicolae Constantin - secretar științific.

La alegerile din 2004, conducerea facultății va fi reconfirmată cu modificările impuse de creșterea numărului de studenți și schimbarea secretariatului științific, fapt din care rezultă următoarea formulă: Prof. dr. Victor Crivineanu - decan; Prof. dr. Iulian Țogoe - prodecan; Conf. dr. Alin Bârțoiu - prodecan; Prof. dr. Nicolae Dojană-secretar științific.

Cu aceeași ocazie sunt aleși și șefii celor trei catedre: Catedra „Științe preclinice” - prof. dr. Măria Crivineanu; Catedra „Științe clinice” - conf. dr. Doina Daneș; Catedra „Producții animaliere și sănătate” - prof. dr. Constantin Savu

Conducând destinele Facultății două legislaturi, **prima echipă** va iniția practic „transformările” care au marcat drumul modernizării învățământului veterinar din București, conducerea care i-a urmat înscriindu-se firesc în efortul de realizare, în felul acesta s-au impus și realizat în succesiune, perfecționarea planului de învățământ și diversificarea formelor de instruire prin înființarea colegiilor, a școlii de înalte studii post-universitare, a masteratului în medicină veterinară etc. În același timp, se continuă reconstrucția clădirilor și se adoptă exigențele și normele prevăzute de Comunitatea Europeană pentru facultățile de medicină veterinară. Toate aceste schimbări inițiate devin treptat realitate, expresie a lucrului concret, în așa fel încât, în anul 1996, Facultatea de Medicină Veterinară din București își depune candidatura ca membră a **Asociației Europene a Instituțiilor de Învățământ Superior Veterinar (EAEVE)**. Toate acestea concură la instituirea în facultate a următoarelor tipuri de activități didactice:

- **învățământ de lungă durată** (6 ani), funcționând din 1990-1993, opțional, și obligatoriu din 1993;
- **învățământ de scurtă durată** (colegiu de 3 ani), cu două specializări: - igienă și laborator veterinar, specializare înființată în 1994; - clinică și farmacie veterinară, specializare înființată în 1997, ambele specializări funcționând cu câte 25 de studenți pe an, ce pregătesc asistenți veterinari.

Potrivit dispozițiilor în vigoare, la acea vreme, studenții anului III de la colegiu, puteau trece la cursurile de lungă durată în baza unui examen de diferență, luându-se în calcul media generală la absolvirea celor trei ani.

- **învățământ de studii aprofundate**, cu specializările: - clinică și farmacie veterinară a animalelor de companie, specializare care, din 2001, va trece la masterat; - igienă și sănătate publică; - diagnostic de laborator.

- **învățământ academic postuniversitar** cu specializările: - clinică și farmacie veterinară; - diagnostic de laborator; - igienă și sănătate publică; - management veterinar.

Durata studiilor pentru învățământul postuniversitar este de 2 ani, din care un an studii intensive și un an elaborarea lucrării de absolvire. Se conferă titlul de medic veterinar specialist gradul I.

- **învățământul postuniversitar** de tip „Masterat” durată studiilor de 3 ani, cu trei specializări: - clinică și farmacie veterinară; - diagnostic de laborator; - controlul alimentelor și sănătate publică.

Studiile se finalizează cu o disertație și cu obținerea titlului de „Mașter of Science”. În anul 2000 a obținut acest titlu prima serie de cursanți.

Școala Doctorală. Instruirea prin doctorat se realizează prin două forme: - doctorat cu frecvență și cu durata studiilor de 4 ani; - doctorat fără frecvență, cu durata studiilor de 6 ani, ambele forme funcționând cu taxă și fără taxă.

Activitatea de doctorat este condusă de 26 profesori - conducători de doctorate. Adăugat la aceste forme de învățământ, la cerere, se organizează cursuri postuniversitare intensive cu durata de 1-3 luni, tematica cursului stabilindu-se în raport de temele de interes pentru solicitanți.

Practica studenților este individuală; ea se poate efectua la o unitate medicală de stat sau la un cabinet particular. Programa prevede trei săptămâni de practică pentru fiecare an, cu perioada de desfășurare în luna iulie, această formă de instruire finalizându-se cu un examen.

Activitatea didactică se desfășoară potrivit planului de învățământ în cadrul catedrelor, iar disciplinele fiind acoperite pe ani de studiu cu cadre didactice și personal ajutător.

Putem concluziona că, în toată perioada de reorganizare de după 1990, ce continuă și astăzi, s-a urmărit preponderent următoarele direcții principale: - restructurarea catedrelor și armonizarea planului de învățământ cu cerințele europene, precum și cu realitățile profesiei; - modernizarea spațiilor comune din clădiri și campus; - construirea spitalului de animale mici și animale de companie; - dotarea cu aparatură modernă; - adoptarea unui plan de învățământ de nivel european (determinat de măsurile de armonizare „Franța-România”, măsuri privind recunoașterea reciprocă a diplomelor; - obținerea autorizației de funcționare a specialităților „Controlul și expertiza produselor alimentare CEPA”; - modernizarea sălilor de consultații; - asigurarea tratamentului operator pentru animale mari; - inaugurarea unei farmacie veterinare; - organizarea serviciului de asistență medicală veterinară cu sistem permanent în regim de gardă; - măsuri de protecția mediului prin finalizarea stației de epurare a apelor reziduale.

Încununarea întregii activități desfășurate în perioadă este înscrisă în acreditarea Facultății de Medicină Veterinară din București ca instituție de învățământ superior veterinar a Uniunii Europene (ședința Biroului executive al EAEVE din **8-9 martie 2002**). Această recunoaștere înseamnă considerarea realizărilor facultății, dar și angajarea acesteia în păstrarea standardelor obținute și dobândirea de noi performanțe în perioada următoare.

Prin efectivele de studenți care frecventează cursurile de zi ale facultății (neexistând forme de fără frecvență, sau la distanță), prin proprietarii de animale sau de unități de prelucrare a produselor animaliere, ce recurg la serviciile de asistență sanitar-veterinară, iau contact nemijlocit cu un așezământ de cultură, a unei instituții cu tradiție în spațiul din balcanii de est, în care s-au format oamenii, nu numai din România, ci și din Grecia, Bulgaria, Izrael, Republica Moldova, precum și din multe țări din Orientul Apropiat, Africa etc.

În acest spațiu de cultură și învățământ, studenții, doctoranzii, masteranzii etc. au realizat o pregătire competentă de specialitate, dar au făcut cunoștință și cu istoria seculară a breaslei, cu tradițiile acesteia, cu personalitățile care au slujit-o, ducând faima peste granițele țării. Și astfel, prin istorie, ne perpetuăm peste ani, generație după generație, fiecare străduindu-se, la rândul său, potrivit propriei înțelegeri a datoriei.

Învățământul medicinei veterinare din București, indiferent de unitățile la care a fost afiliată: Spitalul Colțea sau Filantropia, Spitalul de la Mănăstirea Mihai Vodă, Facultatea de Medicină, în cadrul Ministerului de Război sau celui de Intene, al Agriculturii, al Universității din București, al Institutului de Zootehnie și Medicină Veterinară, al Institutului Agronomic ”Nicolae Bălcescu”, iar mai recent, începând cu anul 1992 face parte din cadrul Universității de Științe Agronomice și Medicină Veterinară, bucurându-se de o reputație solidă, la nivel național, cât și internațional. Unii indicatori ai prestigiului facultății de medicină veterinară, sunt rezultatele sale deosebite, dat atât de numărul în creștere al candidaților din România, cât și al celor veniți din străinătate pentru a studia în acest spațiu academic.

Atractivitatea F.M.V.B. a fost generată de oferta educațională bogată și de condițiile de studiu aflate la un nivel de excelență, datorită acumulărilor din ultimul deceniu și acțiunilor strategice care pun Facultatea pe un curs în permanență ascendent. Ea a fost recunoscută din punct de vedere al competențelor academice și al cercetării științifice, atât în cadrul Uniunii Europene, cât și în spațiul non-european. F.M.V.B. face parte din Asociația Facultăților de Medicină Veterinară din Europa, organism cu rol de evaluare și acreditare europeană, iar recunoașterea sa și realizările obținute conferă un statut deosebit la nivel internațional.

Dacă în trecut, Școala veterinară din București, apoi Facultatea de Medicină Veterinară, a fost frecventată de studenți veniți din întreaga Peninsulă Balcanică (Grecia, Bulgaria, Turcia, Serbia etc.), după 1944, studenții români au colegi veniți din Ghana, Burundi, Liberia, Africa Centrală, Congo, Chile, Angola, Madagascar, Costa Rica, Zair, Maroc, Liban, Senegal, Peru, Republica Malgașă, Cipru, Polonia, Vietnam, Tanzania, Cehoslovacia, Zambia, Siria, Zimbabwe, Coreea de Nord, India, Grecia, Mexico, Republica Centrafricană, Israel, S.U.A.

După anul 2010, odată cu înființarea secțiilor cu limbă de predare engleză și respectiv cea de franceză, studiază studenți proveniți din țările U.E. și non-UE care vorbesc franceza sau engleza, precum: Anglia, Franța, Germania, Elveția, Italia etc.

În același timp, s-au pregătit doctoranzi din Egipt, Irak, India, Vietnam, R.F. Germania, Japonia etc., apoi și-au susținut tezele de doctorat la Facultatea de Medicină Veterinară din București, tratând teme de reproducție, microbiologie, anatomie patologică, anatomie comparată, boli infecțioase, patologie chirurgicală, tehnologie și expertiză sanitar-veterinară, iar pentru specializare în fiziologie un medic veterinar din Peru și în anatomie, un altul din Polonia; iar la fiziopatologie un medic veterinar din Cuba.

Totodată, cadre didactice au activat în Zair (Emil Șuțeanu, Dimitrie Popescu, Constantin Bădescu, Mircea Mușetescu, Titus Blidariu, Aurel Popoviciu), în Algeria (Marin Marinescu, Paul Cura, Ștefan Gurghiș, Măhai Petculescu, Horia Bârză, Elena Bârză) și în Zambia (Ion Miclăuș, Dumitru Mihai), pot fi considerate drept pionieri ai răspândirii științelor medicale veterinare în țări africane.

Atât pentru activitatea de documentare-cercetare, cât și în procesul didactic sau pentru formația intelectuală, un rol deosebit l-a jucat *serviciul bibliotecii al Facultății de Medicină Veterinară*, unde au activat Cecilia Ciurea, Alice Nichita etc. dar, de o performanță remarcabilă, sub conducerea profesoarei Paula Stoenescu, atât în privința fondului informativ, cât și a prelucrării și prezentării lui, a organizării și funcționării

III. SITUAȚIA ȘI EVOLUȚIA INSTITUȚIILOR DE CERCETARE, PRODUCERE DE BIOPREPARATE ȘI DIAGNOSTIC ÎN MEDICINA VETERINARĂ din România reîntregită

INSTITUTUL DE SERURI ȘI VACCINURI „PASTEUR”

După participarea la cel de al VII-lea Congres Internațional de Medicină Veterinară de la Baden-Baden, care s-a ținut în 7-12 august 1899, profesorul Paul Riegler și colaboratorii săi Nicolae Străulescu și Alexandru Ciucă au început prepararea acestor produse în laboratorul catedrei. Astfel, în anul 1899 a preparat pe o măgăriță ser antirujetic. Atunci când a fost numit profesor la catedră se preparau doar două produse biologice și anume, **maleina** și **tuberculina**. În absența unui diagnostic etiologic și a unor date epidemiologice, oficialitățile vremii, considerau că situația sanitar veterinară este bună, iar folosirea vaccinurilor sau serurilor, deja intrate în practică în unele țări din Europa Occidentală, nu era necesară.

Dintr-un raport întocmit de prof. Constantin Motaș, de la catedra de Boli Infecțioase, evidențiau două maladii răspândite și diagnosticate frecvent la noi și anume: rujetul la porci și antraxul la diverse mamifere domestice. Paul Riegler în colaborare cu Nicolae Străulescu abordează problema preparării serului și vaccinului antirujetic, astfel în anii 1901-1902 livrează fermelor 2060 doze de ser și 1000 doze de vaccin antirujetic, tuberculină 104 doze, maleină 3676 doze.

Serviciul veterinar condus de Inspector dr. I. Șt. Furtună, aparținând Ministerului de Interne, a alocat fondurile necesare pentru înființarea unui **Serviciu de Seruri și Vaccinuri** în cadrul catedrei, reușind să prepare: - în anul 1904-1905 ser anticărbunos de uz uman și veterinar, împreună cu C. Motaș și Al. Ciucă; - în 1905-1906 vaccinul anticărbunos; - în 1905 virusul variolic ovin; - în 1906-1907 serul antitetanic de uz uman și veterinar

În ceea ce privește relațiile cu publicul interesat, fie ei medici veterinari ori crescători de animale, el a avut totdeauna cea mai amabilă solitudine, dând sfaturi și lămuriri sau chiar ajutor material, prin punerea la dispoziția țăranilor nevoiași, a unor vaccinuri “cu titlu experimental”.

La insistențele prof. Paul Riegler, cu sprijinul lui Ion Cantacuzino, care era director general al Serviciului Sanitar din Ministerul de Interne, de care depindea atunci și Serviciul Veterinar, se acordă o sumă de 250.000 lei pentru înființarea unui **Institut special de Seruri și Vaccinuri**.

Piatra de fundație a fost pusă în **1908**, conform planurilor făcute de arhitect N. Ghyca Budești, sub direcția ing. G. Balș, iar construcția a fost încredințată ing. Bossi. Institutul intră în funcțiune în anul 1911, al cărui director a fost de la înființare și până la moartea sa (1936), profesorul Paul Riegler. Corpul principal al clădirii era alcătuit din parter și subsol, avea 24 de camere, unde se afla și redacția revistei Arhiva Veterinară, publicație a corpului profesoral (fondată în 1904 de către Paul Riegler).

Institutul de Seruri și Vaccinuri era la acea vreme al 3-lea din Europa și avea **10 secții**: - ser + vaccin antirujetic; - ser + vaccin anticărbunos; - ser + vaccin anticlavelos (variolic); - ser antitetanic; - maleină + tuberculină; - vaccinul contra variolei umane; - control biologic ser-vaccin; - diagnostic; - chimie biologică; - administrativ și expediție.

Anexele Institutului de Seruri și Vaccinuri erau: 3 grajduri cu câte 20 locuri fiecare pentru cai; 1 grajd pentru 12 boi; 1 grajd pentru 40 – 60 oi; 1 sală pentru sângerare cu încăpere pentru baloane; crescătorie pentru animale mici: șoareci, iepuri, cobai; un grajd pentru 12 viței pentru prepararea vaccinului antivariolic uman.

Toate aceste servicii au fost îndeplinite de către: Diriginte, Prof. P. Riegler; Diriginte ajutor, Prof. C. Motaș (apoi a fost Prof. Al. Ciucă); un asistent medic veterinar, care au fost succesiv: D. Tenea, J. Braghină, P. Lungu, C. Bantoin, Zalomir; un asistent chimist, D. D. Iuliu Voicu; 2 preparatori care au fost succesiv: Prof. Drăgoi, Sachelarie, Apostoleanu.

Serviciile Institutului au luat o amploare din ce în ce mai mare și producția serurilor, vaccinurilor și produselor biologice ca maleina și tuberculina, s-a mărit din ce în ce mai mult. Diagnosticile bacteriologice au devenit din ce în ce mai numeroase. Pe lângă aceasta producția științifică s-a întreținut într-una, prin lucrările făcute în Institut, făcând obiectul comunicărilor publicate în revistele românești și străine, precum și printr-un număr însemnat de teze, susținute la facultate.

Pe lângă Institutul de Seruri și Vaccinuri „Dr. I. Cantacuzino”, Institutul de Seruri și Vaccinuri „Pasteur” a contribuit mult la pregătirea sanitară a forțelor militare române, prin aprovizionarea cu ser anticărbunos, antitetanic și a vaccinului antivariolic pentru oameni. Cu toate că primele începuturi au fost inerent modeste, datorită muncii pline de abnegație depuse de fondatorii săi, în frunte cu Prof. Paul Riegler, Institutul de sero-vaccinuri „Pasteur” a constituit o veritabilă școală de microbiologie care s-a impus atât pe plan național, cât și pe plan internațional.

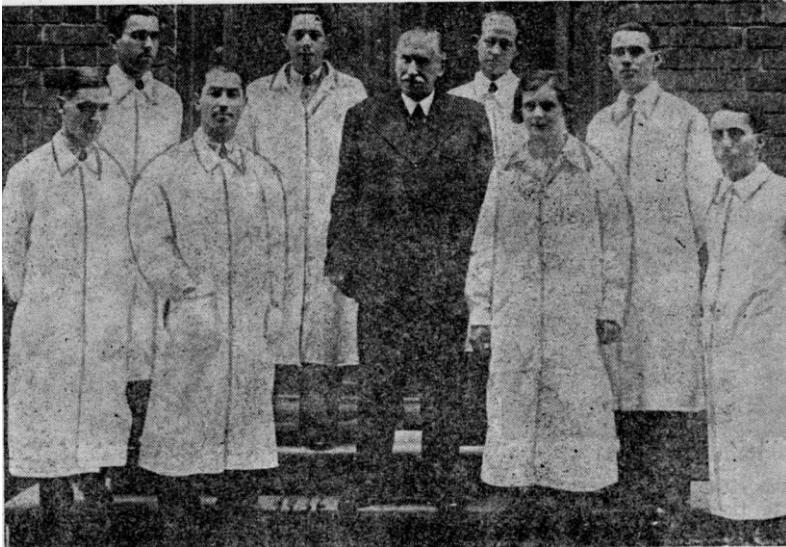
În anul 1916, datorită intrării României în primul război mondial și retragerii trupelor militare române în Moldova, Institutul de Seruri și Vaccinuri se mută la Iași în laboratoarele de Igienă și Bacteriologie ale Facultății de Medicină, transferându-se o parte din tehnologie și din animalele imunizate. În septembrie 1918, datorită apropierii frontului de orașul Iași, Institutul se deplasează la Harkow în Rusia, în laboratorul prof. Koschun, constând din utilaje și 100 de cai imunizați în vederea preparării serului antitetanic necesar serviciului uman cât și celui veterinar.

După 2 luni Institutul revine la Iași, iar în decembrie 1918 se restabilește în localul propriu din București, care era devastat de armatele germane. Profesorul Paul Riegler prepara unele produse biologice doar împreună cu laborantul Ion Nedelcu. În 1919 redactează o broșură cu instrucțiunile de folosire a produselor biologice preparate de institut.

Cu ocazia aniversării centenarului nașterii lui L. Pasteur, la 27 decembrie 1921, Ministerul Instrucțiunii a decis, la solicitările lui P. Riegler, ca institutul să se numească: Institutul de sero-vaccinuri “Pasteur”.

Paul Riegler și colaboratorii săi, în 1935: în dreapta profesorului: D. Tacu, V. Soituz, V. Tomescu, Adela Tacu, Ina Straulea; în stânga profesorului: Cornelia Pelimon, C. Cărăbașu, N. Stamatî, V. Wynohradnyk și I. Suhaci

Prof. Paul Riegler, de ziua sa onomastică – 29 iunie 1936 – înconjurat de colaboratorii săi de la Institutul Pasteur. În rândul din față: Ion Suhaci, Vasile Șoituz, Cornelia Pelimon, Ion Bicleșeanu; În rândul din spate: Emil Cărăbașu, Vasila Stamo, Ion Borcilă, Nicolae Stamatî

Având în vedere nevoile crescute de preparate biologice, seruri, vaccinuri și substanțe revelatoare etc., la solicitarea prof. Paul Riegler, Ministerul Agriculturii mărește subvențiile acordate Institutului de Seruri și Vaccinuri, de asemenea împrumută Facultatea de Medicină Veterinară în anul 1924, cu un teren în suprafață de 68 hectare, la 4 km de București, comuna Giulești (în acea vreme comuna suburbană Marele Voievod Mihai). Această împrumutură a fost posibilă datorită intervenției dr. Gh. Ionescu Brăila - în calitatea sa de Director general al Direcției Zootehnice și Sanitare Veterinare, ca anexă a Institutului Pasteur (Institutul sero-vaccinal), care era încorporat administrativ și tehnic încă de la înființare, Școlii Superioare de Medicină Veterinară, devenită din anul 1921 Facultatea de Medicină Veterinară. Pe terenul acordat, s-au construit adăposturi pentru animale, în vederea producerii de seruri și vaccinuri, dezvoltând îndeosebi producția de ser antipestos și laboratoarele pentru studiul virozelor la animale.

Conform unui program întocmit în anul 1924 de Paul Riegler și Constantin Motaș, ing. G. Balș a făcut un plan general după care s-au construit cele 12 pavilioane și adăposturi pentru animale: - 3 grajduri: unul pentru 100 de boi și 2 pentru 200 de cai; - o clădire pentru laborator; - o clădire cu 6 camere de lucru; - sală de sângerare și camere frigorifice; - magazie pentru furaje, castel pentru apă; - o moară pentru prepararea grăunțelor; - o crescătorie pentru animale de experiență; - pavilion de locuințe pentru personal; - teren pentru cultura furajelor.

Suprafața de teren din Giulești sporește astfel: în anul 1930, Ion D. Poenaru în calitate de decan al facultății, cumpără un teren de 800 mp de la proprietarul Loga, cu suma de 146.000 lei. În 1931 s-a cumpărat 1200 mp de la proprietarul Cornea cu suma de 80.000 lei. S-a ratificat în 1931, prin tribunalul Ilfov schimbul de teren, în suprafață de 400 mp, între Nicolae Vasile, Maria Nicolae Vasile și Facultatea de Medicină Veterinară, pentru care s-au cheltuit 12.000 lei

Noile condiții materiale create au permis Institutului "Pasteur" să mărească gama de produse biologice realizate, astfel dacă în 1920 erau 15 produse, în 1936 acestea ajunseseră la 36.

În anul 1934-1935 se construiește secția modernă de ser și vaccin antipestos porcin, pe platforma Giulești.

După 1944, cererile de biopreparate a crescut vertiginos și, pentru că vechea clădire devenise necorespunzătoare, în 1949 s-au pus bazele unui vast complex de edificii situat pe terenul existent în cartierul Giulești unde, începând din 1952, Institutul v-a funcționa cu numele de *Institutul de cercetări veterinare și biopreparate „Pasteur”*, în localul său „din Splai” rămânând numai Sectorul de cercetare până în 1976, când aici s-a instalat „*Laboratorul central sanitar veterinar pentru diagnostic*”. Având în vedere că, progresul medicinei veterinare nu se putea baza doar pe preluarea datelor obținute de cercetătorii din străinătate, era necesară încurajarea și dezvoltarea cercetării proprii, atât în cadrul Facultății de Medicină Veterinară, cât și în Institutul "Pasteur".

În anul 1947, Institutul de Seruri și Vaccinuri "Pasteur" din Splaiul Independenței, se transformă în **Institutul de Patologie și Igienă Animală**, care funcționează până în 1962, dată la care se unește cu platforma din Giulești, formând ICVB "Pasteur".

Sectorul din Splai îndeplinind sarcini de cercetare științifică, până în 1976, când este transferat în Giulești, iar în clădirile eliberate se instalează Laboratorul Central Sanitar Veterinar de Diagnostic (L.C.S.V.B.), care în 1986 sunt demolate și pe terenul respectiv se construiește depozitul de alimente pentru Casa Poporului.

După 1990 depozitul este reamenajat pentru amplasarea Clinicilor Facultății, care s-au instalat după anul 1997.

Profesorul dr. Vechiu Gr. Alexandru (1890-1954), în anul 1939 realizează separarea disciplinei de Microbiologie de Anatomia patologică. În acest interval de timp a efectuat, redactat și publicat 28 lucrări științifice, printre care și lucrarea ce vizează obținerea primului virus pestos porcin lapinizat, publicată în anul 1939 în "Office international de epizotii" (O.I.E.). Tot atunci este numit directorul Institutului de Seruri și Vaccinuri „Pasteur” din București pe care l-a condus din **1937 până în anul 1947**. Alexandru Vechiu și-a început cercetările în 1931 și după 8 ani de muncă intensă a reușit primul în lume să transmită virusul pestos porcin la iepure, cobai și oi. „Boala experimentală producea modificări sanguine capabile să dea indicații concrete. Virusul se atenuază prin trecerea prin organismul iepurelui, încât nu mai poate provoca la porc pesta ci o boală ușoară, trecătoare. Atenuarea virusului rămâne definitivă, fără a mai reveni la starea inițială de agresivitate. Prof. Vechiu subliniază, la pagina 169, că speră ca aceste rezultate ar putea conduce la obținerea unui vaccin capabil să realizeze imunitatea activă la porc.” (Citat din „Ministerul Agriculturii Societatea de Medicină Veterinară din R. S. România, Buletin Informativ Nr. 2/1986”, pag. 33). Oamenii de știință americani H. Koprowsky, J. A. Baker, J. Black ș.a., sprijinându-se pe lucrările profesorului Alexandru Vechiu, au realizat vaccinul antipestos porcin lapinizat, al cărui precursor rămâne prof. Alexandru Vechiu. Pe data de 08 octombrie 1939 Al. Vechiu este numit Decan al Facultății de medicină veterinară, funcție pe care a ocupat-o până în anul 1943. În timpul războiului a organizat evacuarea Facultății de Medicină Veterinară și a Institutului Pasteur la Aplodu-Sibiu și Copăceni - Ilfov fără a se pierde ceva din patrimoniul celor două instituții. La 01 ianuarie 1948-1949 este numit Profesor la Clinica și Catedra de patologie și clinică medicală.

La 09 septembrie 1949 a fost scos din învățământ (în timp ce preda la curs), fără acordarea unei pensii, (o pensie a fost acordată post mortem soției sale medic veterinar, conferențiar universitar dr. Olimpia Vechiu 1895-1957).

A avut o activitate bogată atât pe plan profesional cât și social, din care menționăm câteva: A participat ca delegat al țării noastre la diferite congrese în străinătate: în Martie 1934 la Congresul de chynologic mondial de la Monaco, unde datorită lucrărilor sale a fost numit raportor general pentru problema combaterii maladiei „Jigodia câinilor tineri”, la propunerea prof. Alexandru Vechiu s-a aprobat la acest Congres ca „jigodia câinelui” să fie numită „*maladia Carre*”, pentru cinstirea savantului care a descoperit agentul patogen al bolii. În 1938 a participat la Congresul internațional de medicină veterinară de la Zürich-Interlaken în Elveția unde a avut un deosebit succes prin cercetările sale cu privire la bolile porcilor. Împreună cu Gh. Ionescu-Brăila a reprezentat în anii 1939 și 1940 România la ședințele anuale ale Oficiului Internațional de Epizootii (O.I.E.) de la Paris. A fost ales președinte al „Asociației Generale

a Medicilor Veterinari din România” și președintele „Societății pentru protecția animalelor”. Între anii 1935-1941 a condus și a redactat diferite articole la „Revista crescătorului de animale”, o realizare personală a sa, perfectând un vis al tinerilor asistenți ai Institutului Național Zootehnic, Grigore Brătescu și Savu Timaru. Pentru editarea acestei reviste, tiparul a fost plătit și din salariul personal al prof. Alexandru Vechiu, luat ca aconto.

Profesorul univ. dr. doc. șt. Stamatina Nicolae (1905-1993), prin cercetările abordate de au fost multiple și variate, în ciclul de lucrări începute în anul 1930, reușește să izoleze în 1933, o tulpină de *Bacillus anthracis* sporogenă acapsulogenă și edematogenă, denumită tulpina 1190 R, din prepară ulterior un vaccin anticărbunos unic pentru toate speciile de animale, capabil să confere o imunitate puternică și să nu producă accidente postvaccinale. Primele rezultate sunt obținute în Ședința din 19 martie 1936 a filialei din București a Societății de Biologie de la Paris. Având astfel prioritatea față de cercetătorul Sterne din Africa de Sus care, în 1937, ajunge și el la concluzia că tulpinele acapsulogene prezintă reale avantaje în imunizarea anticărbunoasă. Infirmându-se totodată teoria lui Soberheim emisă în anul 1931, potrivit căreia capsula bacteriană este un factor al imunității și că agresinele lui Bail sunt indisolubil legate de această capsulă. Lucrarea apare publicată în: *Anuarul Institutului de patologie și igienă animală, op.cit.* p.37-39; Wynohradnic, Vl. Papadopol, M., Carjevschi, I. (1955), *Anuarul I.P.I.A.*, 5, 50). Acest vaccin a înlocuit vaccinul contra antraxului de tip pasteurian în țara noastră și apoi în toate țările lumii. Prima publicație privind această descoperire a apărut la Paris, în anul 1936 și ea reprezintă o prioritate mondială. Această descoperire a profesorului Nicolae Stamatina a avut un deosebit răsunet în lumea științifică mondială. De o deosebită valoare practică, în terapia tuberculozei umane, a fost demonstrarea sensibilității șoarecelui alb, față de bacilul tuberculozei umane. Rezultatele obținute în urma cercetărilor au fost extrem de importante în acea perioadă, pentru că urmăreau descoperirea unor substanțe active în tratamentul tuberculozei umane. Testarea experimentală a activității diverselor substanțe s-a efectuat pe șoareci albi, în urma cercetărilor profesorului N. Stamatina și ale soției sale, Conferențiar dr. Ludmila Stamatina.

Profesorului N. Stamatina a obținut o tulpină mutantă atenuată-apatogenă a bacilului care producea infecția rujetică la porc *Erysipelothrix rhusiopathiae*, numită tulpina VR₂. Această tulpină VR₂ a fost izolată în anul 1931 de la un caz de infecție spontană la porc și folosită ca atare timp de mai mulți ani pentru inocularea a doua după sero-vaccinarea antirujetică (de unde indicativul 2), practică în România în perioada interbelică. Pentru ca în urma conservării prelungite în laborator, pe medii uzuale, să nu își piardă virulența, și implicit imunogenitatea, a fost pasată anual timp de un deceniu pe porumbei, de către Stamatina și Brașoveanu. Tulpina atenuată-apatogenă este utilizată de aproape 70 de ani, la prepararea unui vaccin viu-atenuat monovalent atât în țara noastră cât și în străinătate, pentru imunoprofilaxia antirujetică la porci. În țara noastră vaccinarea antirujetică s-a făcut, încă din anul 1952, cu ajutorul vaccinului viu-atenuat, preparat din tulpina VR₂, în timp ce în alte țări, vaccinarea antirujetică – care nu este obligatorie – se execută fie cu vaccinuri inactivate (bacterine), fie cu vaccinuri atenuate, inclusiv cu VR₂.

O problemă care l-a preocupat pe profesorul Nicolae Stamatina aproape 40 de ani a fost formarea de specialiști în domeniul microbiologiei și imunologiei. În perioada 1957–1990, sub directia sa supraveghere și-au elaborat redactat și susținut tezele, obținând titlul de doctor, un număr de 43 de specialiști. A prezentat comunicări la Congrese de Microbiologie care s-au desfășurat în diverse țări europene.

INSTITUTUL NAȚIONAL ZOOTEHNIC

În zootehnie și genetică o importantă contribuție aduce prof. C. N. Vasilescu, datorită căreia el devine un precursor al redescoperirii legilor lui Mendel, observațiile sale fiind pe mamifere, porcine. Observând între 188-1895, că sindactilia la porci este ereditară, pornind de la un vier sindactil și trei femele normale, prin încrucișări succesive, el ajunge să obțină numai produși sindactili, reușind astfel să fixeze caracterul dominant al sindactiliei, produșii rezultați fiind deci homozigoți. Pe parcursul experimentării, comunică Școlii veterinare de la Alfort-Paris unele din rezultatele obținute de el și trimite directorului Școlii două exemplare sindactile, un vier și o femelă. Cercetarea sa a produs o oarecare

impresie la Paris și, în nr. 24 din 13 iunie 1891 al revistei pariziene *Le Progres medical* apare articolul "Transmission hereditaire d'une malformation" în care „experiența prof. Vasilescu de la Școala veterinară din București" este considerată „extrem de interesantă" și se reproșază Muzeului de istorie naturală că „se ferește să întreprindă experiențe în acest gen". Cu titlul "*Coup d'oeil sur l'existence des porcs monodactyles*", prof. C. Vasilescu publică, în Journal de medecine veterinaire et de zootechnie, nr. 1 din mai 1896, din Lyon-Franța, rezultatele studiului său, în care dă și următoarea definiție eredității : „Ereditatea nu este în definitiv decât un apendice al reproducției și elementele reproducătoare nu sunt altceva decât aparate de înregistrare ale tuturor modificărilor biologice suferite de indivizii care le-au produs". Din această definiție rezultă că prof. C. N. Vasilescu întrezărea existența „genelor", ca suport al eredității atunci când încă nu se cunoștea teoria cromozomială a eredității, bazată pe prezența ADN-ului în structura genelor.

Charles Cornevin, profesor de igienă și zootehnie la Școala veterinară din Lyon, citind lucrarea publicată în revista amintită, scrie: „în cursul secolului nostru Frederic Cuvier (fratele celebrului Georges Cuvier, n.n.), de Blainville, Blumenbach, Viborg, Pallas, Darwin, Brehm au vorbit și au descris câteva particularități ale picioarelor: mai recent d-nii Baron și Dechambre s-au ocupat cu aceasta, dar mai ales d-lui Vasilescu, prof. la Școala veterinară din București, se datorează cunoașterea cea mai exactă și îndeosebi experiențele mult timp dirijate care au dovedit că particularitatea caracteristică a acestor animale este ereditară și prin urmare formează rasă".

Primele cercetări riguroase au fost efectuate de C.N.Vasilescu, prof. la Școala veterinară din București, căruia i se datorează cunoașterea cea mai exactă și îndeosebi experiențele mult timp dirijate care au dovedit că particularitatea caracteristică a acestor animale cu syndactilie este ereditară. Important este faptul că atunci când prof. C. Vasilescu întreprindea experiențele sale, nu cunoștea lucrările lui Johann Gregor Mendel, ca și cei trei redescoperitori ai legilor mendeliene-botaniștii Hugo de Vries, C. Correns și E. Tschermak, formulate de ei în 1900 și de Mendel în 1865.

Iată pentru ce prof. C. N. Vasilescu trebuie să fie considerat primul genetist român și el trebuie să figureze printre primii genetști din lume, având și prioritatea de a fi experimentat pe animale mamifere, porcine.

Un alt genetist român, care însă s-a bucurat din viață de notorietate mondială, a fost prot. Gh. K. Constantinescu, titularul catedrei de zootehnie de la Facultatea de medicină veterinară din București care, încă din 1923, s-a relevat în domeniul geneticii publicînd, la București, lucrarea **Ereditatea experimentală**-Studiu biologic cu aplicație la creșterea animalelor și plantelor, una din primele publicații de acest gen din lume.

În studiul său, critică concepția weissmanistă, negând separarea metafizică a somei de plasma germinativă și susținînd că sub influența mediului organismul se modifică, iar modificările survenite în timpul dezvoltării ontogenetice se pot imprima în plasma germinativă, transmițându-se la descendenți. În 1927, beneficiind de o bursă la Institutul Rockefeller din New-York, are ocazia să lucreze cu însuși Thomas Morgan, întemeietorul geneticii moderne, laureat al premiului Nobel (1933). Devenind un reputat genetist, i se încredințează conducerea secției de medicină veterinară a **Societății de genetică**, înființată la București, în 1936, președintele ei fiind savantul neurolog Gh. Marinescu. Aici el prezintă „Rezultatele cercetărilor făcute asupra mutațiilor din cromozomul IV la *Drosophila melanogaster*", lucrare elogiată de profesorul Gh. Marinescu. Tot el a înființat, la Institutul Național Zootehnic, primul laborator de genetică experimentală din țară și unul din primele din lume unde, în colaborare, a efectuat o serie de cercetări asupra geneticii populațiilor de *Drosophila*, identificînd unele mutații, necunoscute pînă atunci.

La cel de al XII-lea Congres mondial de medicină veterinară, ținut la New-York în 1934, a prezentat raportul „Ereditatea în creșterea animalelor", ale cărui concluzii au fost adoptate de congresiști în unanimitate. Numeroase alte lucrări de genetică, aplicate la câteva rase de animale, s-au bucurat de o largă apreciere din partea genetștilor străini.

În vechiul Institut Zootehnic, înființat în 1895 pe lângă Școala Superioară de Medicină Veterinară, din inițiativa profesorului Alexandru Locusteanu, s-au făcut primele cercetări asupra raselor de animale domestice din țara noastră, de către prof. Nicolae Filip. Din nefericire, acest institut a fost desființat în 1900. S-a resimțit însă mult lipsa lui și în special s-a resimțit după război, căci reforma agrară a împins agricultura către o nouă directivă și anume către creșterea de animale, care reprezenta, pentru țara noastră,

cea mai calificată industrie agricolă națională. Iar această nouă situație, reclama insistent reînființarea Institutului Zootehnic, în vederea așezării creșterii animalelor pe baze moderne, cu ajutorul științei.

În urma multiplelor intervenții, preparative, s-a creat astfel, de către Ministerul de Agricultură, noul Institut Zootehnic, atașat pe lângă Facultatea de Medicină Veterinară. El poartă numele de Institutul Național Zootehnic și urmărește studiul științific și practic al tuturor chestiunilor de ordin zootehnic național, formarea specialiștilor în zootehnie, culegerea de date și rezultate din domeniul creșterii animalelor, precum și darea îndrumărilor practice pentru crescători. Deși construcția institutului s-a terminat abia în 1930, el a început să funcționeze chiar din 1926, în laboratorul de zootehnie al Facultății de Medicină Veterinară, cu personalul acestui laborator și cu câțiva medici veterinari detașați de către Direcția Zootehnică din Ministerul Agriculturii.

Conducerea Institutului este încredințată, prin lege, unui Comitet de Direcție compus din 5 membri și anume: Decanul Facultății de Medicină Veterinară (ca președinte); Profesorul de zootehnie de la Facultatea de Medicină Veterinară; Profesorul de zootehnie de la Academia de Înalte Studii Agronomice de la Herăstrău; Un delegat al Consiliului Superior Zootehnic; Directorul general al Serviciului zootehnic și sanitar-veterinar. Profesorul de zootehnie de la Facultatea de Medicină Veterinară este directorul Institutului.”

Profesorul Gh. K. Constantinescu a inițiat și propagat metoda însămânțărilor artificiale la animale, a înființat stațiuni pentru prepararea și fermentarea diferitelor brânzeturi în vederea exportului (Slobozia). A înființat crescătorii și „clocitori” speciale pentru înmulțirea păstrăvului în apele de munte și a organizat asociații cinegetice pentru ocrotirea vânatului și valorificarea acestuia în condiții rentabile etc. La acestea se adaugă inițierea și susținerea unei intense activități de publicitate privind pe de o parte, activitatea științifică a Institutului Național Zootehnic, pe de altă parte propagarea rezultatelor obținute. Profesorul Gh. K. Constantinescu a dat viață și prestigiu științei zootehnice românești, a fost un patriot prin fapte, și-a închinat viața intereselor majore ale țării.

Activitatea și înfăptuirile realizate, în cei 27 de ani cât a condus Catedra de Zootehnie și laboratorul său, Institutul Național Zootenic, în prea scurta sa viață, îl așează printre figurile de mare prestigiu ale științei universitare românești și în rândul marilor gânditori și cutezători ai neamului nostru. Sub conducerea profesorului Gh. K. Constantinescu, în cadrul Facultății de Medicină Veterinară s-au format specialiști de mare prestigiu precum: profesor dr. Dumitru Contescu, profesor dr. Gheorghe Moldoveanu, profesor dr. Ion Fișteag, profesor dr. Constantin Ștefănescu, șef de lucrări dr. Dorin Vlădescu etc.

Aprecierile elogiозe apărute pe plan mondial, așa cum arăta Prof. *R. Prawochewski* de la Universitatea Jagelonă din Cracovia, în anul 1934: „Institutul creat și condus de Dv rămâne pentru noi un admirabil model. Vă felicit de a fi reușit să duceți la bun sfârșit o asemenea operă, care se dezvoltă atât de frumos și oferă premisele unei strălucitoare reușite științifice. Am ținut deja mai multe conferințe în fața colegilor mei, descriind voiajul de studii în România și mai ales admirabilul Dv. Institut". S-au enunțat câteva realizări din uriașa operă înfăptuită de prof. *Gh. K. Constantinescu* care, pe lângă alte titluri, a mai avut și pe acelea de membru titular al Academiei de Medicină din București, membru în Consiliul superior științific din Institutul internațional de agricultură din Roma și membru al Comitetului permanent al Federației internaționale de lăptărie.

LABORATORULUI CENTRAL DE DIAGNOSTIC VETERINAR/ INSTITUTUL DE DIAGNOSTIC ȘI SĂNĂTATE ANIMALĂ

- **1966**, se înființează **Laboratorului Central de Diagnostic Veterinar** prin Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 248/1966; - **1980**, se largesc competențele instituției și schimbarea denumirii în **Laboratorul Central Sanitar Veterinar de Diagnostic (LCSVD)**; - **1990**, se redobândește un sediu în arealul inițial, dar într-o nouă locație pavilionul 11 al F.M.V. București; - **1993**, se redobândește autonomia ca instituție cu personalitate juridică și sediu propriu prin HG 785/1992; - **1999**, se largesc competențele instituției și transformarea acesteia în **Institutul de Diagnostic și Sănătate Animală (IDSA)**; - **2007**, se înființază Laboratoarele naționale de referință pentru sănătatea și bunăstarea animalelor, prin Ordinul ANSVSA 205/20.12.2007; - **2009**, se instituie în cadrul Autorității Naționale

Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor a unei noi structuri specifice de coordonare **Direcția Coordonare Tehnică a Institutelor de Referință, L.S.V.S.A. și Farmacovigilență**, prin OUG 27/ 2009.

Obiectiv general: implementarea eficientă, coerentă, armonioasă și operativă a politicilor guvernamentale în domeniile agricol, al sănătății animalelor și siguranței alimentelor.

Scopuri și domenii de competență: 1. Menținerea și îmbunătățirea statusului de sănătate a animalelor, în vederea facilitării comerțului României cu animale, produse și subproduse de origine animală și non-animală, în special a exportului; 2. Asigurarea creșterii competitivității concurențiale a produselor agricole obținute în România, în vederea lărgirii piețelor externe de desfacere a acestora și inițierea de noi piețe de export; 3. Asigurarea aspectului cantitativ și calitativ de produse alimentare pentru piața internă și prevenirea unei eventuale crize alimentare; 4. Realizarea siguranței sănătății publice în România.

În perioada 13-14 octombrie 2016 a avut loc în aula universitară, de la Facultatea de Medicină Veterinară din București, al VII-lea Simpozion Aniversar al Institutului de Diagnostic și Sănătate Animală (I.D.S.A.), desfășurat sub auspiciile doamnei director en-titre Conf. univ.dr. Florica Bărbuceanu. Institutul a celebrat cu această ocazie, 50 de ani de la înființare (1966-2016), ca instituție națională de referință pentru diagnosticul și supravegherea sanitară veterinară, a sănătății și protecției animalelor și a mediului. Tema acestui eveniment aniversar a fost „*I.D.S.A. și provocările Secolului XXI în domeniul sanitar veterinar corelat cu sănătatea publică*”; noutatea și plusul de valoare a actualei ediții a Simpozionului, comparativ cu precedentele ediții, a fost furnizată de modul în care a fost abordată această temă, respectiv discuții colegiale în cadrul unor ateliere de lucru tematice. Evenimentul s-a dovedit a avea un puternic ecou în rândul profesioniștilor din România și nu numai, adunând laolaltă peste 300 de participanți.

Laborator central de control sanitar veterinar al alimentelor de origine animală și al furajelor București-Obor/INSTITUTUL DE IGIENĂ ȘI SĂNĂTATE PUBLICA VETERINARĂ

- între anii **1953-1955** - încheierea lucrărilor de construcție și amenajare a spațiului de laborator, cu sediul în Halele centrale Obor; - la **13 mai 1955**, prin Decretul nr. 167 al Prezidului Marii Adunări Naționale, Laboratorul veterinar de control al alimentelor de origine animală și furajelor al Capitalei și regiunii București este transformat în laborator central, sub titulatura: „Laborator central de control sanitar veterinar al alimentelor de origine animală și al furajelor”; - în perioada **1958-1970**, în paralel cu activitatea multilaterală de laborator, s-a trecut la organizarea și desfășurarea acțiunilor de îndrumare tehnică și metodologică a activității specialiștilor din laboratoarele sanitare veterinare și celelalte formațiuni tehnice de profil din teritoriu; - în anul **1960**, formațiunile sanitare veterinare de frontieră înființate au fost afiliate Laboratorului central și odată cu aceasta, sarcina de organizare, consolidare și dezvoltare în perspectivă a controlului sanitar veterinar de frontieră; - în anii **1971-1972**, conform cerințelor Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare, Laboratorul central a trecut la organizarea unor laboratoare sanitare veterinare zonale la Drobeta Turnu-Severin, Craiova, Galati, Suceava și ulterior la Iași, Constanța și Timișoara, profilate pe executarea analizelor complexe de laborator; - în anul **1999** – schimbarea titulaturii în “**Institutul de Igienă și Sănătate Publică Veterinară**”.

I.I.S.P.V. stabilește, pe baza recomandărilor Laboratoarelor Europene de Referință, denumite în continuare EU-RL, pe domenii de competență, metodele de analiză utilizate de către laboratoarele sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor județene, respectiv a municipiului București, denumite în continuare L.S.V.S.A., din cadrul Direcțiilor Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor județene, respectiv a municipiului București;

I.I.S.P.V. dispune de următoarele servicii specializate: Serviciul microbiologie, Serviciul Chimie și Radioactivitate; Reziduuri; Serviciul Nutriție Animală și Controlul Contaminanților din Produse Alimentare; Serviciul Epidemiologie și Sănătate Publică Veterinară

În istoria evoluției societății omenești, îndeosebi în etapa modernă și cea contemporană, s-a dovedit că, cercetarea științifică este parte din cultura unei țări, unul din motoarele dezvoltării economice, prin contribuțiile pe care le poate avea la creșterea bunăstării material, precum și a calității vieții. Cercetarea științifică în general, dar în special în medicina veterinară presupune distincția netă dintre: *cercetarea*

fundamentală și cercetarea aplicativă, cele două categorii trebuind analizate separat, avându-se în vedere scopul urmărit, resursa umană implicată, instituțiile în care se desfășoară cercetarea, autoritatea contractantă și sistemul de evaluare.

Cercetarea științifică fundamentală/epistemologică, presupune instituirea unei finanțări instituționale continue și predictibile, corelată cu performanța instituțiilor de învățământ superior și ale celor de cercetare. În țara noastră acest tip de cercetare s-a efectuat și se efectuează mai ales în cadrul celor cinci facultăți de medicină veterinară, precum și în S.N. Institutul "Pasteur". În acest sens, trebuie remarcată activitatea desfășurată de-a lungul a peste 30 de ani, în cadrul Facultății de Medicină Veterinară din București, care a organizat anual, în lunile de toamnă octombrie-noiembrie, Simpozioane intitulate sugestiv: "Contribuția cercetării științifice fundamentale la progresul medicinei veterinare", care din păcate, începând din 2016 nu au mai fost organizate.

Cercetarea științifică aplicată/tehnologică reprezentată de investigații originale, care au drept obiectiv valorificarea progreselor din cercetarea fundamentală (publicate, în condițiile respectării proprietății intelectuale și a dreptului de autor) pentru: protecția sănătății animalelor și creșterea potențialului productiv, în condiții de bunăstare; diagnosticul, tratamentul și combaterea diferitelor boli; evaluarea calității produselor alimentare, în condițiile păstrării echilibrului ecologic etc. Rezultatele cercetărilor pot conduce și la perfecționarea tehnologiilor de obținere a unor produse de uz veterinar (medicamente, seruri, vaccinuri, kituri de diagnostic etc.), care se pot supune omologării oficiale și brevetării ca invenții.

Cercetarea aplicată poate fi de complexitate diferită, sub diferite forme, în toate facultățile de medicină veterinară, S.N. Institutul "Pasteur", Romvac Company, Institutul de Diagnostic și Sănătate Animală (I.D.S.A.), Institutul de Igienă și Sănătate Publică Veterinară (I.I.S.P.V.).

Se cunoaște că, deși A.S.A.S., în structura actuală, cuprinde 7 institute naționale, 11 institute de ramură și 42 de stațiuni de cercetare, **nici un institut și nici o stațiune a statului nu sunt profilate pe cercetarea medicală veterinară și siguranța alimentelor**. Secția de Medicină Veterinară din cadrul A.S.A.S. are în coordonare doar două **institute private** (S.N. Institutul "Pasteur" și Romvac Company), care desfășoară preponderent o cercetare pentru perfecționarea propriilor produse puse în fabricație și două institute aflate în subordinea A.N.S.V.S.A. (I.D.S.A. și I.I.S.P.V.), al căror principal rol este de aplicare la scară națională a *Programului de prevenire și de combatere a bolilor*, fără a avea personal angajat anume pentru activitatea de cercetare științifică și programe de cercetare cu finanțare predictibilă de la buget.

Inexistența unei liste oficiale cu obiectivele strategice prioritare pentru cercetarea din domeniul medicinei veterinare, care să fie luată în considerare la aprobarea programelor de cercetări și a contractelor de cercetare științifică finanțate de la bugetul de stat (în condițiile de subfinanțare cronică a acestui domeniu). Implicarea Secției de Medicină Veterinară din A.S.A.S. în activitatea viitorului Consiliu științific și în Consiliul de coordonare, ce se prevăd a fi înființate în baza proiectului de *Lege privind măsurile de reorganizare a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare*. Fără măsurile mai sus menționate, *Agenția Națională pentru Managementul Cercetării și Dezvoltării în Agricultură* nu va putea, prin lipsa de competență profesională, să își îndeplinească rolul în elaborarea și implementarea strategiei naționale în cercetarea științifică de medicină veterinară, deoarece medicina veterinară presupune cunoștințe de specialitate, un management diferit și adecvat.

IV. SITUAȚIA ȘI EVOLUȚIA PRIMELOR SOCIETĂȚI ȘI ASOCIAȚII DE MEDICINĂ VETERINARĂ DIN ROMÂNIA ȘI ROLUL ACESTORA LA PROPĂȘIREA ROMÂNIEI REÎNTREGITE

(A). Societatea de Medicină Veterinară din România (S.M.V.R.); (B) Asociația Generală a Medicilor Veterinari (A.G.M.V.R.); (C) Colegiul Medicilor Veterinari din România (C.M.R.)

În domeniul medicinei veterinare, perioada cuprinsă de la primele cursuri de medicină veterinară din anul 1853 și cea de înființare *de facto* a Școlii Veterinare în anul 1856, apoi *de jure* în anul 1861, activitatea didactică până în anul 1887, s-a caracterizat prin mari lipsuri materiale și modificări repetate ale regulamentelor de funcționare, cadrele didactice fiind preponderent medici militari, care erau angajați

și în unitățile militare și în marile unități militare, plecau adesea în misiuni s-au aplicații, lăsând baltă activitatea didactică a Școlii Veterinare.

(A). SOCIETATEA DE MEDICINĂ VETERINARĂ din București

În această conjunctură de emulație și de entuziasm a tinerilor medici veterinari, care se decid să înființeze la Școala Veterinară din București, o societate științifică în cadrul căreia să poată activa pentru ridicarea prestigiului profesiei medicale veterinare. Statutele și Regulamentul Societății de Medicină Veterinară întocmite în ședința constitutivă din 15 mai 1871, au fost votate în adunarea generală de la 14 la 16 august 1871, președinte fiind Mauriciu Colben, vicepreședinte Ion Popescu, secretari I. Georgescu și un indescifrabil, trezorier Dumitru Preotescu, iar ca membrii au fost aleși Panait Constantinescu și Louis Vincent. Societatea de Medicină Veterinară neavând de la înființarea ei în 1871 „un jurnal propriu”, dar abia la 1879 sunt însărcinați următorii medici veterinari: Alexandru Locusteanu, Mihail Măgureanu, Gheorghe A. Perșu și Panait Constantinescu pentru redactarea revistei ce se va intitula „MEDICUL VETERINAR”. Revista „MEDICUL VETERINAR” Anul I cu nr. 1 apare în luna august 1879, la un an apare nr. 12, în august 1880. Ultimul număr al Revistei „MEDICUL VETERINAR”, anul II nr. 1 apare în ianuarie 1881, după care-și încetează apariția (Gomoiu V. – Istoria presei medicale în România, p.134, București, 1936).

Din inițiativa lui I. Șt. Furtună, pe vremea când era încă student în anul I al Școlii Superioare de Medicină Veterinară, studenții au constituit cu începere de la 19 octombrie 1880, o Societate Științifică sub denumirea de: „Societatea studenților în medicina veterinară” cu sediul în localul Școlii Superioare de Medicină Veterinară din Splaiul Independenței nr. 105, care-și propunea printre altele să dispună de o „bibliotecă” și de o „revistă” în care se vor publica lucrări științifice. Revista se va numi „Progresul veterinar”, în fruntea comitetului de redacție se afla studentul I. Șt. Furtună, care a activat până la 18 octombrie 1883, când a obținut titlul de medic veterinar. În anul 1888, societatea studenților votează un nou statut, care să răspundă cerințelor din acel timp. În ședința din 15 februarie 1893 a Societății Studenților în Medicina Veterinară, s-a votat apariția unei reviste, propusă încă din anul 1880, de la înființarea Societății, purtând însă numele de „Clinica veterinară”. Ulterior, începând din luna februarie, anul 1933, apare „Buletinul Societății studenților în Medicina Veterinară”.

Scopul revistei era acela de a publica observațiile clinice, rezultatele experiențelor pe care studenții le vor întreprinde în laboratoarele Școlii Superioare de Medicină Veterinară, precum și publicarea unor traduceri ce vor fi considerate ca fiind necesare studenților. Desigur că, concursul sperat nu a fost dat în măsura necesară apariției periodice, astfel la 6 august 1894, revista își sistează apariția.

Opera științifică a profesorului Paul Riegler care a fost amplă și diversă, lucrarea sa inaugurală s-a intitulat „Cercetări bacteriologice în diagnoza morvei, 1893”, dar prima sa publicație „Un caz de tuberculoză la papagal” a apărut în „Clinica Veterinară”, revista studenților veterinari, și coincidența a făcut ca ultima sa lucrare publicată, să fie tot asupra tuberculozei la păsări, „O epizotie gravă de tuberculoză la o fazanerie”.

Crescând numărul medicilor veterinari, absolvenți ai Școlii veterinare din București, iar pe de altă parte, **scăderea exportului de animale** de la valoarea **28 milioane lei în anul 1877, la numai 4 milioane în anul 1882**, s-a simțit nevoia întrunirii specialiștilor din domeniu pentru a dezbate unele probleme legate de aceste scăderi atât de alarmante și totodată găsirea unor măsuri de redresare a situației în sectorul animalier (Tabelul 1).

Tabelul 1. Efectivele de animale din România între anii 1860-1926

Anul	Cai	Boi	Oi	Porci	Capre
1860	461.063	2.607.594	4.410.457	1.051.130	409.676
1873	391.147	1.832.726	4.190.965	804.269	184.665
1884	532.881	2.376.056	4.654.776	886.441	241.925
1900	864.324	2.558.526	5.655.441	1.709.206	232.514
1911	1.824.714	2.666.945	5.269.493	1.021.435	186.515

1916	1.102.622	2.835.732	7.645.410	1.316.517	295.924
1919	1.379.916	4.633.999	7.790.633	2.289.456	354.775
1920	1.485.200	4.729.766	8.689.996	2.513.610	499.922
1921	1.686.728	5.520.914	11.119.041	3.159.591	573.900
1922	1.802.051	5.745.534	12.320.569	3.146.806	551.712
1923	1.828.129	5.553.871	12.480.969	2.924.603	584.647
1924	1.845.208	5.398.704	13.611.902	3.133.144	531.236
1925	1.140.804	5.049.078	12.950.212	3.087.889	493.583
1926	1.877.285	5.708.384	13.581.869	3.167.722	476.670

Reușind să înlătore unele dificultăți, între 10-12 Mai 1882, un număr de 33 medici veterinari s-au întrunit la București în **Primul Congres de Medicină Veterinară**, fiind totodată și primul de acest fel în țara noastră. Ordinea de zi a Congresului desfășurat în 10-12 Mai 1882, a fost stabilită încă din anul 1881 și a cuprins următoarele problematice: Poliție sanitară; Zootehnie; Igienă publică; Patologie veterinară; Chestiuni diferite. Profesorul Al. Locusteanu a susținut un raport asupra **tuberculozei la om și animale**, propunând ca această maladie să fie de domeniul poliției sanitare veterinare. Apoi, despre gastro-enteronefrită (**babezioză**) a raportat medicul veterinar pe atunci, al Județului Dolj, viitor profesor, Constantin N. Vasilescu.

În anul 1884, medical veterinar **Louis Vincent** este ales membru al **Societății Științelor Medicale**, care a luat ființă în anul 1857, așa cum s-a menționat mai sus. Tot în anul **1884**, în zilele de **6-7-8 octombrie**, s-a ținut la București, „**Primul congres al medicilor, medicilor veterinari și farmaciștilor**” la care **Louis Vincent** a fost unul dintre secretari. Ideea acestei întruniri într-un Congres al specialiștilor din **domeniul sanitar**, s-a născut la Turnu-Măgurele în anul 1877, la propunerea lui **Iacob Dimitrie Felix comandantul Spitalelor militare din zonă**, și a lui **Carol Davila**, care era **șeful serviciului sanitar al armatei române**, avându-l ca **aghiotant pe medicul veterinar Mihail Măgureanu** (alias Mihail Ghiuță), cu ocazia organizării trupelor pentru asaltul redutei Nicopol de pe malul drept al Dunării.

În vederea pregătirii și elaborării **Regulamentului acestui Congres al corpului sanitar român, Societatea științelor medicale**, a numit o comisie din care făcea parte, ca secretar provizoriu, **Louis Vincent** (Ziarul Universul, nr. 28, din 21 septembrie 1884, p.2). În Regulament erau prevăzute **trei secțiuni: medicală, veterinară și farmaceutică**, fiecare secțiune lucra în ședințe separate, iar toate se întruneau în ședințe generale. În ședința generală di **6 octombrie 1884**, prof. I. Felix a susținut raportul „**Despre desinfecțiune**”.

După **ședința generală din prima zi** a Congresului, după amiază a avut loc **ședința secțiunii veterinare**, care a fost condusă de: prof. Mauriciu Colben ales **președinte de onoare**; prof. Al. Locusteanu, **președinte activ**; Mihai Măgureanu și Louis Vincent, **vicepreședinți**; iar prof. Gavrilesco Constantin și Nicolae Michăilescu (medicul veterinar șef al Județului Ilfov), **secretari**. În cadrul secțiunii, prof. Al. Locusteanu prezintă raportul intitulat: „**Desinfecțiunea oamenilor și animalelor în caz de pestă bovină**”. În seara zilei de **8 octombrie 1884**, a ultimei zile a Congresului, cei **130 de participanți** au luat parte la banchetul organizat la **Hotelul Boulevard**, exprimându-se prin „**toaste**” sentimentele de „**fraternizare**” dintre medicii umani și veterinari în domeniul **patologiei comparate** (Ziarul Universul din 11 octombrie, 1884, p. 2).

În **anul 1921**, profesorul Paul Riegler este ales prima oară **Președinte al SMV**, în al 50-lea an de existență a acestei societăți științifice (**15 mai 1871**, primul președinte fiind **Mauriciu Kolben**, revista purta numele de **Medicul Veterinar**).

Paul Riegler a fost **reales de mai multe ori președinte al SMV până la 26 ianuarie 1935**, când, conform uzanțelor și-a depus mandatul. Cu această ocazie a fost ales președinte Grigore Slavu, vicepreședinți: prof. Bădescu, Dinulescu (directorul Abatorului București), secretar general Gh. Nichita, casier Lascăr Buruiiană, **secretari de ședință: Nicolae Stamatini și Vasile Tomescu**, arhivar dr. A. Lupu

Erudiția sa excepțională, modestia, amabilitatea, căldura sufletească, vastele sale cunoștințe de biologie și medicină, ținuta sa morală, pasiunea pentru progresul științei și a profesiei, prestanței și calităților de organizator și îndrumător, a câștigat respect, mergând până la venerație.

Acest spirit de colaborare între societăți s-a stins odată cu închiderea lucrărilor acestui Congres, colaborarea rămânând numai la nivel de personae. Reluată la data de **1 septembrie 1956** când se înființează **Secția de Medicină Veterinară** din cadrul Societății Științelor Medicale din R.P.R., **Președinte de onoare** fiind ales Acad. Prof. dr. Al. Ciucă, **Președinte activ**: Acad. Prof. dr. R. Vlădescu, **Vicepreședinți**: Acad. Prof. dr. I. Popovici, Prof. dr. N. Stamatini și Prof. dr. Gh. Nichita, Secretari ai secției: Prof. dr. V. Tomescu, dr. C. Tudoriu. Colectivul de redacție a viitoarei publicații a Secției de Medicină Veterinară: prof. dr. Radu Vlădescu – responsabil redacție; dr. Paul Iorgulescu – secretar de redacție.

Continuarea colaborării în domeniul **Patologiei comparate** se va face mai aprofundat începând cu anul 1964, prin înființarea **Societății de patologie comparată**, în cadrul Uniunii Societăților de Științe Medicale (USSM), dar, societatea după un timp își încetează activitatea. După anul 1990 activitatea se reia în cadrul **Institutului de Medicină Comparată**, abordându-se teme pe diverse domenii.

Odată cu „relansarea” **Societății de Medicină Veterinară**, apare și **Revista de Medicină Veterinară** (Fig. 10), cu subtitlul: *Zootehnie, Igienă și Economie rurală*, înființată tot în anul **1888**, de către medicul veterinar Ion Șt. Furtună, Șeful serviciului veterinar din cadrul **Direcției Generale al Serviciului Sanitar** al Ministerului de Interne, pe care a condus-o **35 de ani**. Revista apare în luna aprilie a anului **1888**, la Focșani, ulterior la Constanța și pe urmă la București. Din anul 1923 Revista trece în patrimoniul Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România (AGMVR), sub forma de Buletin al Asociației, având anexat în plus Buletinul Societății.

Primul număr al **Buletinului Societății** a apărut în **decembrie 1888**, ce cuprindea **darea de seamă a ședinței din 6 noiembrie 1888**, când s-a reconstituit Societatea și s-au întocmit statutele ei. În ședința din **4 ianuarie 1889**, se discută și se votează **Regulamentul Societății de Medicină Veterinară** (Buletinul Societății de Medicină Veterinară, 1888-1889, p.33-55). Profesorul Paul Riegler a fost în comitetul de redacție al **Revistei de Medicină Veterinară**, și a publicat în anii: 1896, 1897, 1898, „*Buletinul și Memoriile*” Societății de Medicină Veterinară.

După data de **21 iulie 1949 Societatea de Medicină Veterinară**, când s-a ținut ultima ședință, întocmai ca și alte societăți similare, activitatea ei a fost abuziv întreruptă de regimul comunist, dar **Revista de Medicină Veterinară** a dăinuit și dăinuie în zilele noastre. În perioada anilor 1949-1989 Revista de Medicină Veterinară a trecut sub egida Ministerului Agriculturii, schimbându-și într-o mică măsură titlul și aspectul grafic al copertilor.

Cât timp a funcționat Societatea de Medicină Veterinară, judecând după cuprinsul dărilor de seamă și al cercetărilor întreprinse, publicate în **Buletinul** său, inclus în **Revista de Medicină Veterinară**, iar mai apoi începând din 1 Martie 1904, în Revista „**ARHIVA VETERINARĂ**”, revista Corpului didactic al Școlii Superioare de Medicină Veterinară, iar din anul 1921 al Facultății de Medicină Veterinară din București, afiliată Universității din București. Revista „Arhiva Veterinară”, a înființat-o profesorul **Paul Riegler**, primul număr apărând la data de **1 Martie 1904**, apoi a condus-o mai bine de trei decenii, până la sfârșitul vieții sale, în anul 1936. În această revistă profesorul Paul Riegler a publicat studii și note asupra: *tuberculozei și bacililor paratuberculoși*; asupra *morvei* – acțiunea bacililor, toxinele morvei, seroterapia morvei, transmisiunea experimentală a morvei la bovine; asupra *cărbunelui bacteridian și vaccinațiilor*; asupra *cărbunelui simptomatic*; asupra *durinei*, transmiterea experimentală, tratamentul; asupra *agalaxiei oilor* în România, precum și alte prețioase lucrări.

Asociațiunea română pentru ÎNAINȚAREA ȘI RĂSPÂNDIREA ȘTIINȚELOR, la Congresul al doilea și la Expoziția de la București, amenajată la Institutul de Chimie Organică, Splaiul Magheru nr.2, care s-au desfășurat în zilele de 21-25 Septembrie, 1903, eveniment organizat de dr. Constantin Istrati (1850-1918), în calitate de Președinte și de membru titular al Academiei Române din 1899. Din cele publicate în „*Darea de seamă, discursurile și comunicările ce s-au făcut*”, București, Imprimeria Statului, 1908, CLV + 1554 p, Societatea de Medicină Veterinară a primit **medalia de aur**, în vederea publicațiilor sale științifice.

Aceeași precizare rezultă și din Revista „**Arhiva Veterinară**” apărută la 1 martie 1904, precum și din Revista de Medicină Veterinară și de Zootehnie din 1946, An LVII, nr. 1-6, pag. 218, se menționează că în Revista „Arhiva Veterinară”, 1904, nr.1, la p.73, se menționează: „*Societatea de Medicină*

*Veterinară a primit **medalia de aur** de la Expoziția Asociațiunii române pentru înaintarea și răspândirea științelor, în vederea publicațiilor sale științifice”.*

Societatea de Medicină Veterinară a adus o substanțială contribuție științifică la: - dezvoltarea sectorului creșterii animalelor; - a producției animaliere precum și, - apărării sănătății acestora prin măsurile de prevenire și combatere a epizootiilor din România, atingându-și astfel țelul propus la înființarea ei, la data de 15 Mai 1871.

O altă publicație a profesiei medical-veterinare a fost BULETINUL Direcției Generale Zootehnice și Sanitare Veterinare (Fig. 17), ce provenea din „Buletinul veterinar” editat în anul 1904, ca Publicație lunară a Serviciului Veterinar Central din Ministerul de Interne, fondat de către medicul veterinar Ion Șt. Furtună, șeful acestui serviciu.

Despre **Buletinul Asociației Generale a Medicilor Veterinari**, Prof. dr. Victor Gomoiu, scria că se prezenta „*ireproșabil din orice punct de vedere*”, iar despre Revista **Arhiva Veterinară și Revista de Medicină Veterinară și Zootehnie** spunea: „*corpul medicilor veterinari poate să fie mândru*”, aceste aprecieri sunt făcute de una dintre cele mai autorizate persoane din domeniu, pe plan național și internațional. Prof. dr. Victor Gomoiu (n. 18.04.1882 - d.06.02.1960) a fost unul dintre fondatorii studierii **Istoriei Medicinii românești**, prin publicarea în 1923 a cărții „*Din istoria medicinei și învățământului medical românesc*”, a contribuit la fondarea Societății Române de Istoria Medicinii Românești în anul 1929 și apoi organizarea la București a celui de-al IX-lea Congres al Societății Internaționale de Istoria Medicinii în anul 1932. Recunoașterea deplină a meritelor sale s-a realizat la data de 1 februarie 1936, la Paris, când Victor Gomoiu a fost ales președintele **Societății Internaționale de Istoria Medicinii** - fiind primul român ajuns în asemenea funcție, pe care a deținut-o timp de 22 de ani, până în anul 1958.

Bunele relații existente între societățile științifice precum și cu asociațiile profesionale, umane și cele veterinare, s-au concretizat și prin vizitele efectuate în campusurile universitare, astfel în perioada 10-12 septembrie 1932, cu ocazia celui de-al IX-lea Congres al Societății Internaționale de Istoria Medicinii desfășurat la București, având ca temă centrală „Evoluția medicinei în țările balcanice”. Prof. dr. Victor Gomoiu, secretarul general al Societății Regale Române de Istoria Medicinii, înființată în anul 1929, a organizat Congresul al IX-lea al Societății Internaționale de Istoria Medicinii, doar la trei ani de la înființarea societății naționale, la care au participat 137 de personalități din 23 de țări, reprezentând 48 de universități. Cu acest prilej s-au vizitat: Institutul „Cantacuzino”, Facultatea de Medicină, Facultatea de Medicină Veterinară, inclusiv Institutul Național Zootehnic. Participanții prezenți la prestigiosul Congres au fost întâmpinați la Facultatea de Medicină Veterinară de către Prof. dr. medic veterinar Gh. Udrischi, șeful catedrei de Chirurgie; precum și de către Prof. dr. medic veterinar Gh. K. Constantinescu, șeful catedrei de Zootehnie și director al Institutului Național Zootehnic.

Prof. dr. Victor Gomoiu (stânga), participanții la al IX-lea Congres de Istoria Medicinii desfășurat la București în perioada 10-18 septembrie 1932, în fața Institutului Național Zootehnic, proaspăt inaugurat (dreapta)

Nevoia existenței unui forum destinat dezbaterii problemelor științifice a determinat pe specialiștii din **Facultatea de Medicină Veterinară**, împreună cu cei din **Institutul de Cercetări Zootehnice**, din **Institutul „Pasteur”** și din **Institutul de Patologie și Igienă Animală**, să înființeze în anul 1950, un

„**Cerc științific**” comun al acestor instituții astfel că, în perioada de suspendare a activității S.M.V., dintre 1948-1970, în cadrul acestui Cerc științific, s-au ținut 281 ședințe cu 869 comunicări, în majoritate lucrări științifice originale, sub președinția profesorilor Octavian Vlăduțiu, Nicolae Stamatini ș.a.

În același spirit au acționat și cadrele didactice de la noua **Facultate de Medicină Veterinară din Arad**, înființată în anul 1949, care și-a desfășurat activitatea doar până în anul 1957, unde s-a organizat un cerc științific, denumit conform uzanței epocii cercul „**Miciurist**”.

Dar, spiritul activității științifice din cadrul Societății nu a dispărut, medicii veterinari din cadrul Facultăților de Medicină Veterinară și al Instituțiilor de cercetare de profil (I.N.Z., I.P.I.A., Institutul „Pasteur” etc.), și-au continuat activitatea în cadrul **Cercurilor Științifice din Facultățile din: București (1950-1970), Arad (1949-1957), Iași (1961-1971), Cluj (1962-1971) și Timișoara (1962 – 1971)**.

Soluția privind activitatea „*cercurilor științifice*” nefiind pe deplin satisfăcătoare, în ședința de **la 9 decembrie 1968**, numeroși medici veterinari au votat, în **amfiteatrul Institutului de Cercetări Zootehnice (I.N.Z.)**, actul de reactivare al Societății de Medicină Veterinară din Republica Socialistă România. Întrucât se **apropia centenarul Societății de Medicină Veterinară din România**, un grup de cadre didactice de la Facultatea de Medicină Veterinară din București, au început încă din **primăvara anului 1970**, demersurile concrete în vederea reluării activității Societății de Medicină Veterinară, după **22 de ani de la sistare** (21 iulie 1949) și la **o sută de ani de la fondare** (la 15 Mai 1871).

Pe baza **aprobării** dată de **Consiliul de Miniștri la 29 iunie 1970**, cu nr. **291/1 D** (cu sprijinul dr. Alfred Dumitrescu consilier), a reînceput activitatea Societății de Medicină Veterinară, din toamna aceluiași an, la FMV București și la filialele din țară, îndeosebi Iași, Cluj, Timișoara etc.

La **festivitatea omagială din toamna anului 1970**, din ziua de **27 noiembrie**, prilejuită de împlinirea venerabilei vârste de nouă decenii de viață a Academicianului profesor Alexandru Ciucă, care s-a ținut în amfiteatrul „Riegler” cu participarea membrilor Societății de Medicină Veterinară, a cadrelor didactice din Facultatea de Medicină Veterinară, a Ministrului Educației și Învățământului, Academician *Mircea Malița*, care a ținut un Discurs omagial, arătând că: *„Alexandru Ciucă aparține unei mari familii de creatori, unei mari școli de știință, de care ne leagă îndrăzneala temelor, convertirea lor în aplicații practice, transformarea științei în operă utilă pentru națiune”*

La **15 mai 1971**, începând cu orele 9,00, s-a ținut în aula Academiei de Științe Agricole și Silvicultură, din Bdul Mărăști nr. 61 (fostul I.C.A.R.), **adunarea festivă prilejuită cu ocazia Aniversării centenarului Societății de Medicină Veterinară din România**. Din anul 1976, Societatea de Medicină Veterinară a devenit membră a Frontului Unității Socialiste.

Este meritul slujitorilor profesiei medicale veterinare din România, al medicilor veterinari cadre didactice de la facultățile de Medicină Veterinară și al specialiștilor din Institutele de Cercetare cu profil medical-veterinar, care prin **munca și sprijinul acordat grupului de inițiativă**, a permis ca acțiunea perseverentă și abilă, să convingă factorii de decizie de la acea vreme, să aprobe **reactivarea Societății de Medicină Veterinară din România**, precum și **Statutul Societății**.

(B) ASOCIAȚIA GENERALĂ A MEDICILOR VETERINARIDIN ROMÂNIA (A.G.M.V.R.)

În ședința din **21 mai 1913** a celui de al **III-lea Congres național de Medicină Veterinară** organizat de către Societatea de Medicină Veterinară înființată la 15 Mai 1871, după ample dezbateri, s-a votat și următoarea „rezoluțiune”: - a. Să se formeze o **asociațiune a medicilor veterinari** al cărui birou permanent să judece chestiunile de **resort profesional**; - b. În acest sens, s-a ales un **comitet provizoriu**, care să funcționeze în primul an, **redactând și statutele asociațiunii și pregătirea Congresului viitor**; - c. **Adunarea generală a Asociațiunii medicilor veterinari să fie anuală**.

La această „rezoluțiune” s-a ajuns datorită faptului că Societatea de Medicină Veterinară avea rol preponderent științific, și „*număra numai 40 de membri*”, după cum a afirmat în ședința respectivă, prof. *Al. Locusteanu* și de aceea a adăugat el „*trebuie oameni care să nu lase neapărate nedreptățile făcute corpului veterinar*”.

Mai întâi s-a numit o comisiune cu sarcina de a elabora Proiectul de Statut al Asociației apoi, la **29 iunie 1914**, s-a ținut ședința de constituire a **Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România**, prezidată de prof. *Al. Locusteanu*.

În această ședință, la care și-au trimis adeziunile **138 de medici veterinari**, s-a votat Statutul și s-a ales primul comitet apoi, intervenind primul război mondial, abia la **19 august 1919**, regele Ferdinand I prin **Decretul Lege nr. 3298, Asociația Generală a Medicilor Veterinari din România** este recunoscută ca persoană juridică și morală.

Asociației *Generale a Medicilor Veterinari din România* i-au revenit problemele de ordin profesional, de ajutorare și cele deontologie, funcționând în paralel cu Societatea de Medicină Veterinară – care a rămas să se ocupe de problemele științifice.

Chiar înainte de a obține această recunoaștere oficială, Asociația avea un „Buletin”, publicat, de la 1 ianuarie 1919, în primul număr din *REVISTA DE MEDICINĂ VETERINARĂ și de ZOOTECHNIE*, care nu era alta decât vechea *Revistă de medicină veterinară*, înființată în 1888, de către dr. *Ion Șt. Furtună* și pe care, sub noua titulatură, a fost oferită spre a fi trecută în proprietatea Asociației *Generale a Medicilor Veterinari din România*.

Înființată prin entuziasmul unui grup de inițiativă sub îndrumarea prof. Al. Locusteanu, Asociația *Generală a Medicilor Veterinari*, prin **art. 4 din Statut**, își precizează scopul existenței sale și anume: „*de a cultiva simțământul de stimă, confraternitate și susținere colegială, de a apăra dreptul membrilor și interesele profesionale de ordin general, de a crea un fond economic, de a înființa un buletin al ei și de a clădi un local propriu cu bibliotecă, sală de conferințe etc.*”.

Toate aceste deziderate enunțate au fost împlinite pe parcursul a peste 30 de ani pentru că, în 1949, Asociația și-a întrerupt existența, întocmai ca și Societatea de Medicină Veterinară de pe lângă Școala Superioară de Medicină Veterinară, care apoi a devenit Facultatea de Medicină Veterinară din anul 1921, afiliată Universității București.

La scurt interval după înființarea AGMVR, prin intervenția ei, la 2 septembrie 1919, s-a obținut trecerea Serviciului Veterinar de la Ministerul de Interne la cel de Agricultură, contopindu-se cu Serviciul Zootehnic într-o singură Direcție Generală Zootehnică și Sanitară Veterinară.

Este deosebit de interesant de reținut faptul că, după înființarea AGMVR-ului la **19 august 1919**, Prima sa ședință s-a ținut la **Chișinău**, provincie care la data de 27 Martie 1918, orele 5 p.m., în cadrul Adunării Sfatului Țării, membrii săi au votat în condiții democratice Unirea cu România, deoarece în sală au fost prezenți toți membrii cabinetului Republicii Moldovenești autonome, Primul Ministru Român, Alexandru Marghiloman, precum și trimisul special al Regelui Ferdinand. Sfatul Țării cuprindea: 103 moldoveni, 13 ucrainieni, 7 ruși, 6 evrei, 5 găgăuzi, 2 germani, un polonez și un armean. Totalul membrilor Sfatului Țării a fost de 138. În urma votului liber exprimat, rezultatul a fost următorul: 86 voturi pentru UNIRE, 3 voturi contra, 36 abțineri, 13 absenți), astfel s-a declarat UNIREA Basarabiei cu Țara Mamă - ROMÂNIA.

În același an, AGMR a intervenit pentru mărirea bursei acordate studenților veterinari și crearea de burse pentru specializarea medicilor veterinari în străinătate.

În anii 1921-1922, dr. Gheorghe Ionescu-Brăila, alături de alți specialiști, este trimis să facă parte din **Comisia de reparații de la Wiessbaden**, unde a reprezentat profesiunea și interesele naționale cu demnitate și multă pricepere, atrăgându-și multe simpatii atât din partea delegațiilor străine, cât și din partea delegațiilor români, legând prietenii, de pe urma cărora profesiunea noastră a avut de câștigat. Întors în țară, din anul **1922 până în anul 1939, i se încredințează postul de Director general al Direcției Zootehnice și Sanitare Veterinare din cadrul Ministerului Agriculturii și Domeniilor**, post de mare răspundere, întrucât prin întregirea hotarelor țării se puneau o serie de probleme importante și greu de rezolvat în condițiile vitrege de atunci. Pentru rezolvarea problemelor, ce se iveau la tot pasul, el a păstrat un contact permanent cu **eminenții profesori de la Facultatea de Medicină Veterinară** și anume: I. Athanasiu, C. Motaș, P. Riegler, I. Poenaru, I. Ciurea, Gh. Udrișchi, Al. Ciucă, G. K. Constantinescu și alții, care i-au pus la dispoziție, în mod cu totul dezinteresat, întreaga lor știință și pricepere, spre binele general al țării.

Situația zootehnică a țării după războiul de întregire era foarte grea, întrucât în România Mare se **uniseră ținuturi cu nivele diferite de dezvoltare a sectorului creșterii animalelor**.

Prima măsură luată de direcția zootehnică a fost înființarea, în 1922, a Comisiilor zootehnice județene care timp de patru ani au constituit primele organizații ce se ocupau de creșterea animalelor, reușind să realizeze numeroase împliniri bune pentru dezvoltarea și îmbunătățirea raselor de animale. Tot

prin comisiile zootehnice s-au înființat și s-au organizat expoziții zootehnice aproape în toate județele țării. De asemenea, au fost organizate și expoziții regionale, cu frumoase reușite și cu mare răsunet, în anul 1923 la Iași, în anul 1924 la Cluj și Chișinău și în anul 1926 la Timișoara. Pentru buna supraveghere și diagnostic al bolilor epizootice la animale, în anul 1922, înființează primele laboratoare regionale de bacteriologie veterinară pentru diagnosticul bolilor infecțioase la animale, precum și ca depozite de seruri la: Iași, Chișinău, Cluj, Constanța, Craiova etc. Elaborează în anul 1925 și supune spre aprobare Parlamentului, Legea pentru creșterea, îmbunătățirea și apărarea sănătății animalelor, iar în anul 1926, prin care s-a creat fondul zootehnic central pentru a încuraja și subvenționa creșterea animalelor, construirea de grajduri, procurarea de reproducători și crearea Institutului Național Zootehnic.

În anul 1926 pregătește și prezintă la vot **Legea pentru organizarea corpului veterinar**.

Se aduc modificări la **Legea de poliție sanitară-veterinară**, cu privire la majorarea **despăgubirilor pentru sacrificări în cazuri de epizotii**, precum și stabilirea procedurii de judecare a contravențiilor sanitare veterinare în prima instanță, de către medicii veterinari primari ai județelor. Comisiile zootehnice după 4 ani și-au continuat activitatea într-o nouă structură, prin înființarea **Camerelor Agricole**.

În anul, 1924, din inițiativa Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România, a cărei președinte era dr. Ionescu Gh. Brăila, *organizează primul Congres Național Zootehnic și Igienă Veterinară*, care s-a desfășurat în zilele de 12-14 Septembrie 1924, la Cluj.

Concomitent cu desfășurarea Congresului Național Zootehnic și Igienă Veterinară, din 12-14 Septembrie 1924, a avut loc și Expoziția Zootehnică a Ardealului și Banatului.

În anul 1926, Asociația a contribuit la decizia de a se acorda titlul „de doctor în medicina veterinară” și absolvenților fostei școli, care aveau bacalaureatul și au susținut o teză scrisă. Tot în 1926 s-a creat **Casa de credit și ajutor** a Corpului veterinar, având ca prim fond, pus la dispoziția Asociației de către Direcția Generală Zootehnică și Sanitară Veterinară, suma de un milion de lei, provenind din reținerea benevolă a unor cote din salariul medicilor veterinari.

A.G.M.V.R. s-a ocupat și de ridicarea culturii profesionale a medicilor veterinari prin înființarea de premii și concursuri pentru lucrări științifice, creându-se premiul pentru zootehnie „Prof. Al. Locusteanu” și premiul pentru medicina veterinară „Prof. I. Athanasie”, care au început să fie acordate din anul 1927. Spre a strânge cât mai mult relațiile cu oamenii de știință din străinătate, AGMVR a invitat în 1927, pentru o serie de conferințe de zootehnie, pe prof. dr. Dechambre, de la Școala Veterinară din Paris-Alfort, iar în 1930, pe prof. dr. Porcher, de la Școala Veterinară din Lyon, pentru câteva conferințe de lactologie. În același scop a trimis un delegat la prima *Conferință internațională de medicină veterinară a țărilor din sud-estul Europei*, care s-a ținut în octombrie 1927, la Istanbul.

Făcând parte din Comisiunea internațională de agricultură de la Paris, A.G.M.V.R. a fost reprezentată printr-un delegat la *Conferința internațională a Asociațiilor agricole*, ținută în luna Mai 1928, la Viena. De asemenea, în anul 1929, A.G.M.V.R. a trimis un reprezentant la importantele „*Journees Veterinaires*” de la Alfort-Paris, precum și la alte manifestări internaționale. Organizează la București, în anul **1929, Conferința veterinară balcanică**, cu participarea: Bulgariei, Greciei, Iugoslaviei, României și a Turciei, în legătură cu uniformizarea măsurilor de prevenire și combatere a epizootiilor în Balcani.

În anul **1931 s-au reînființat 10 inspectorate regionale zootehnice și sanitare-veterinare**, suprimate apoi prin înființarea directoratelor ministeriale, care au permis o mai bună organizare zootehnică și sanitară veterinară a țării

A acordat atenție deosebită igienei publice, controlului alimentelor atât în abatoare, cât și în piețe și în halele agro-alimentare. Aceste legiuiri moderne, inspirate și întocmite de Gh. Ionescu-Brăila exprimă concepție, ordine, dinamism și mai presus de toate o voință fermă, calități ce l-au caracterizat întotdeauna în realizările sale. Fiind convins că, pentru gospodăriile rurale creșterea animalelor nu devine rentabilă decât prin transformarea pe loc a produselor agricole, **a insistat asupra măririi suprafețelor de pășuni**, fiind **contra unui cerealism excesiv**. Astfel, a ridicat **creșterea și comercializarea animalelor la rang de forță economică principală** a țării. Participă la **Congresele europene de economie rurală**, obținând clauze avantajoase pentru exporturile românești de animale și de produse animaliere, pe baza convențiilor comerciale încheiate cu diferite țări occidentale ca: Italia, Germania, Franța și Austria. Prin măsurile

organizatorice a contribuit la ameliorarea raselor de animale, prin înființarea Stațiunilor Zootehnice în fiecare regiune a țării, s-au procurat reproducători de mare valoare zootehnică.

În anul **1928** înființează stațiunea zootehnică **Florica-Muscel**, în anul **1926** se înființează **Herghelia de cai arabi de la Mangalia, care se deschide oficial în anul 1929**, asigurând totodată sprijinul său la dezvoltarea calului de trap. Gh. Ionescu-Brăila în calitate sa de Director general al Direcției Zootehnice și Sanitare Veterinare, **a acordat sprijin material și moral pentru organizarea și modernizarea învățământului de profil, achiziționând și completând baza materială a disciplinelor de: Zootehnie, Alimentație, Igienă, Piscicultură etc. din cadrul Institutului Național Zootehnic recent înființat (1926)**. A contribuit la **utilarea și înzestrarea Clinicii de Boli infecțioase**, a disciplinei de **Microbiologie, Patologie generală** etc.

Ca o expresie a solidarității profesionale, AGMVR a construit, între anii 1929-1932, în fața grădinii Cișmigiu, un impunător cămin, realizat prin contribuția benevolă a membrilor săi. Directorul Direcției Generale Zootehnice și Sanitar Veterinare din cadrul Ministerului Agriculturii și Domeniilor în perioada 1921-1922, a fost Profesorul medic veterinar Constantin Șt. Motaș, care a făcut demersurile legale către primărie pentru autorizarea construcției.

Următorul Director al Direcției Generale Zootehnice și Sanitar Veterinare din cadrul Ministerului Agriculturii și Domeniilor în perioada 1922-1937, a fost medicul veterinar Gh. Ionescu-Brăila, ce avea în subordine: - Direcția zootehnică; - Direcția sanitară veterinară și - Corpul Central al Inspectorilor.

Gh. Ionescu-Brăila a contribuit la construirea în anii 1929-1933, a Căminului/Palatului „**Casa noastră**” al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România, fondurile necesare s-au obținut prin contribuția benevolă a fiecărui medic veterinar, 5% din salariu, începând din anul 1921. Mărețul palat din B-dul. Regina Elisabeta nr. 33, este opera Prof. arhitect Constantin Iotzu, iar lucrările de construire au fost realizate de Antrepriza Ing. Aurel Ioanovici, sub directa supraveghere de executarea lucrărilor conform proiectului, care s-a realizat de către Profesorul Alexandru Ciucă și tânărul inginer constructor Motaș, fiul profesorului C. Șt. Motaș.

Costul total al imobilului a fost de 46,90 milioane de lei, din care 21,90 de milioane de lei din contribuția membrilor Asociației și 25 de milioane de lei dintr-un împrumut făcut în 1932 la Casa de Depuneri și Consemnațiuni, aprobat cu garanția Ministerului Finanțelor. La 1 septembrie 1939 împrumutul a fost achitat în totalitate. La terminarea construcției, AGMVR a acceptat închirierea clădirii, pe o durată de cinci ani, Ministerului Justiției, care nu avea sediu, în urma contractului de închiriere din anul 1932. După achitarea completă a acestui împrumut, venitul realizat prin închirierea clădirii va servi la împlinirea scopurilor AGMVR, de a sprijini la învățătură pe copiii membrilor săi, de a da ajutoare orfanilor și văduvelor, precum și de a încuraja lucrările științifice, de zootehnie națională, de igienă și prevenirea bolilor infecțioase la animale.

Ușile de la intrare în palat, din fier forjat, desenate de Iosif Fekete în spiritul inițiat de Expoziția Internațională de Arte Decorative de la Paris din anul 1925. Medalioanele octogonale din alamă, prezente și la nivelul balustradelor, precum și inscripția frontală au dispărut în mod intenționat în timpul lucrărilor de reparații/consolidare realizate de către Ministerul Justiției după 1989. Medalioanele octogonale din alamă „*dispar*” consecutiv renovării clădirii după 1990, în timpul ministeriatului în trei reprize a Domnului avocat Variu Stoica (1996-2000).

Palatul "Casa noastră" al Asociației Generale a Medicilor Veterinari (stânga); ușa de la intrarea din B-dul Regina Elisabeta nr. 33 cu cele 8 simboluri octogonale (la mijloc); aspectul ușii după renovarea făcută pe vremea ministeriatului Domnului avocat Valeriu Stoica, care a îndepărtat aceste simboluri (dreapta)

Festivitatea de inaugurare a Căminului/Palatului "Casa noastră" al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România s-a desfășurat pe durata a două zile și anume în 25 și 26 februarie 1933. În ziua de 25 februarie, orele 11,00, Festivitatea de inaugurarea a avut loc în Amfiteatrul Palatului (Fig. 26), în prezența M.S. Regelui Carol al II-lea, a Curții Regale, a membrilor Guvernului, invitaților și a profesorilor universitari ai Facultății de Medicină Veterinară (*Ziarul Universul, din 27 februarie 1933*). M.S. Regele Carol al II-lea însoțit de d-l Prof. arhitect Constantin Iotzu și de d-nii miniștri, a vizitat întregul palat al Casei medicilor veterinari, felicitând pentru talentul deosebit care l-a pus în desăvârșirea acestei mari opere arhitectonice. M.S. Regele Carol al II-lea a vizitat spațiile palatului, a urcat apoi pe terasa palatului, de unde se poate admira întreaga Capitală și împrejurimile, în special grădina Cișmigiu din vecinătate.

Câteva spicuiuri din articolul apărut în ziarul **Universul** din ziua de 26 februarie 1933, scris de Spiridon Cegăneanu: "*Asociația medicilor veterinari inaugurează palatul său din B-dul Elisabeta în fața grădinii Cișmigiu. Atât monumentalitatea clădirii, cât și importanta sumă cheltuită, sunt o dovadă strălucită de ce poate face buna chibzuială și solidaritatea puse în slujba unui ideal. Căci numai aceste calități morale au putut să facă ca un mănunchi de profesioniști, modest în raport cu numărul reprezentanților altor specialiști, să ducă cele propuse la un așa de frumos rezultat. Și dacă realizarea artistică a putut să fie așa de fericită, apoi aceasta se datorește în bună parte tot calităților morale mai sus pomenite*".

Profesorul Ggeorghe Udrischi scria în 1931: „*Toată această activitate - marchează o etapă bine definită în evoluția corpului veterinar român, așa că el se găsește astăzi la o înălțime pe care a dorit-o, nu spre folosul lui, ci spre binele Țării*".

Chiar ministrul de atunci al Justiției, Mihai Popovici, declara: "*Fie ca acest local să fie ultimul popas în durerosul pelerinaj al ministerului dreptății*". Statutul de chiriaș a durat și după ce împrumutul a fost achitat, deoarece în 1940 clădirea a fost afectată de cutremurul din acel an, iar izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial a complicat lucrurile din punct vedere financiar. În final, din 1947 și astăzi, imobilul a fost folosit cu japca de către Ministerul de Justiție, fără plata vreunei chirii. După anul 1947, această frumoasă clădire din centrul Bucureștiului, a intrat în "posesia Ministerului Justiției", în calitate „*de chiriaș și niciodată în calitate de proprietar*”, care o deține în mod abuziv și astăzi, cu toate încercările pe cale amiabilă și judecătorească a AGMVR de a-și redobândi dreptul de proprietate.

Dintre realizările de maximă importanță ale Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România a fost intrarea în vigoare a Legii nr. 706, votată de Parlament și promulgată de către M.S. Regele Carol al II-lea prin Decretul Lege 3594/30 septembrie 1939, publicată în Monitorul Oficial nr. 231

din 5 octombrie 1939, privind: Legea pentru reglementarea exercitării profesiei de medic veterinar; precum și înființarea Colegiului Medicilor Veterinari din România, votată la 26 noiembrie 1938.

Într-o altă etapă, Asociația Generală a Medicilor Veterinari din România a contribuit, în anul 1946, la înființarea „**Fondului zootehnic, destinat ridicării economice, sociale și culturale a satelor**; a acordat ajutoare materiale: Societății studenților în medicină veterinară; Societății de binefacere și ajutorare a studenților în medicină veterinară „Profesor Athanasiu“; Asociației „Apărarea patriotică”, pentru ajutorarea invalizilor și orfanilor de război; Revistei Științelor Veterinare (Ion Călinescu și Florin Begnescu) etc.

Pentru publicarea tuturor activităților sale, Asociația Generală a Medicilor Veterinari a dispus de *Buletinul Asociației*, anexat la *Revista de medicină veterinară și de zootehnie*, preluat în 1919, de la Societate de Medicină Veterinară care, la rândul ei, își va publica *Buletinul Societății* în revista *Arhiva veterinară*, publicație a corpului didactic al Facultății de Medicină Veterinară din București, fondată în anul 1904. Dragostea membrilor AGMVR pentru profesie s-a manifestat prin caracterul său militant, pentru încheierea unei cât mai mari solidarități a corpului medicilor veterinari, care aveau deja un statut și erau grupați într-o Asociație profesională, ce avea baze juridice, materiale, iar prin activitatea sa armonioasă, să poată servi ca model oricărei alte profesii. Dorința vie a membrilor AGMVR era ca, medicul veterinar să câștige încrederea tuturor aceluia cu care venea în contact, fie ca om, fie ca profesionist, printr-o atitudine demnă și cinstită.

În acest sens, profesorul Gheorghe Nichita publică în Buletinul AGMVR nr. 11-12, noiembrie-decembrie 1937, un material foarte bine documentat intitulat: ”MEDICII VETERINARI ÎN FAȚA OPINIEI PUBLICE”, care a fost distribuit în toată țara. Iar începând din anul 1924, apariția lunară la Cernăuți, sub redacția dr. Ștefan Bosie, a publicației *Revista de cultură și profesie a medicilor veterinari* intitulată DREPTUL NOSTRU. Toate aceste realizări ale profesiei medical-veterinare enunțate, au fost îndeplinite pe parcursul a peste 30 de ani pentru că, în 21 iulie 1949, Asociația Generală a Medicilor Veterinari din România și-a întrerupt existența, întocmai ca și Societatea de Medicină Veterinară înființată în anul 1871, de pe lângă Școala Superioară de Medicină Veterinară, ca apoi din 1921, devenită Facultate de Medicină Veterinară din București afiliată Universității București.

Pentru apărarea sănătății șeptelului, în continuă creștere, o importanță deosebită s-a acordat amplificării și modernizării rețelei sanitare-veterinare pe întreg teritoriul României reîntregite, în cadrul căreia medicii veterinari de la circumscripțiile sanitare-veterinare, ce constituie unități operative de bază, unde în anul 1924 Încărcătura pentru fiecare medic veterinar pe ținuturi: km², comune, precum și a numărului de animale, sunt redată în tabelul următor, unde redăm în rezumat: Încărcătura pentru fiecare medic veterinar pe ținuturi: km², comune, animale

Nr. crt.	Numele ținuturilor	km ²	comune	nr. animale
1.	Moldova	637	11	28.752
2.	Muntenia	589	8	16.367
3.	Oltenia	863	22	37.535
4.	Dobrogea	969	8	29.304
5.	Basarabia	822	30	35.556
6.	Bucovina	298	10	11.371
7.	Transilvania	403	16	15.027
	România în medie	500	14	20.000

Medicina Veterinară după anul 1944 și în anii socializmului a fost condusă politic iar, planul comuniștilor

Consecutiv celui de-al doilea război mondial, care a influențat negativ economia țării noastre, suprasolicitată, atât de nevoile frontului, cât și de mișcarea trupelor străine pe teritoriul românesc. Prin mobilizarea și pierderea pe front a unui mare număr de medici veterinari, ofițeri activi sau de rezervă, corpul sanitar veterinar s-a redus numeric, diminuându-se astfel și potențialul activității lui specifice.

Concomitent, economia națională a înregistrat însemnate pierderi în efectivele de animale, iar lipsa de furaje și adăposturile necorespunzătoare, la care s-a adăugat insuficienta asistență sanitară veterinară și zootehnică, au făcut ca rasele de animale să-și micșoreze productivitatea. De asemenea, dotarea tehnico-

materială a serviciilor sanitare veterinare, ca și producția internă de biopreparate și medicamente necesare apărării sănătății animalelor, se aflau mult sub necesitățile, mereu crescânde, ale zootehniei românești.

Așa se prezenta, în linii mari, situația medicinei veterinare și a zootehniei până la 30 decembrie 1947, când au fost cucerite premisele economice și social-politice ale noii orânduiri, socialismul. Pentru redresarea situației deficitare, noua conducere a destinelor țării a luat măsurile necesare, acordând în același timp importanța cuvenită dezvoltării pe baze noi a învățămîntului medical veterinar și zootehnic, precum și a industriei producătoare de biopreparate și medicamente de uz veterinar.

În aceste împrejurări a fost elaborat Decretul 167 din 1955 privind organizarea serviciului sanitar-veterinar, în cuprinsul căruia se precizează că, în Republica Populară Română, apărarea sănătății animalelor constituie o problemă de stat. Sistematizat în șase capitole, **Decretul 167/1955** se referă la: atribuțiile serviciului sanitar veterinar de stat ; reglementarea **asistenței sanitare veterinare**; dreptul de practică; obligațiile deținătorilor de animale, precum și ale organelor puterii locale și ale personalului sanitar veterinar în aplicarea măsurilor pentru prevenirea și lichidarea bolilor infecto-contagioase la mamifere și păsări; instituirea și ridicarea carantinei instituită în caz de boli contagioase; sacrificarea animalelor în scop de diagnostic sau combaterea bolilor epizootice; controlul sanitar asupra circulației animalelor: prepararea produselor biologice etc. Sarcina organizării și conducerii măsurilor prevăzute în Decret, completat cu o serie de regulamente și instrucțiuni pentru aplicarea lui, a revenit Ministerului Agriculturii, ale cărui instrucțiuni și ordine relative la apărarea sănătății animalelor sunt obligatorii pentru toate ministerele, instituțiile și întreprinderile de stat sau cooperatiste, precum și pentru toți locuitorii țării.

Ministerul Agriculturii și-a exercitat amintitele atribuții prin organele sale de profil veterinar, centrale și exterioare. Dintre organele centrale menționăm: Direcția sanitară veterinară; Inspekția sanitară veterinară; Consiliul sanitar veterinar și rețeaua de institute științifice și de producție reprezentate prin: Institutul de cercetări veterinare și biopreparate „Pasteur”; Laboratorul de control științific al produselor biologice și medicamentoase de uz veterinar; Laboratorul central de control sanitar veterinar al alimentelor de origine animală și al furajelor; Laboratorul central sanitar veterinar pentru diagnostic. Din rețeaua organelor exterioare au făcut parte Laboratoarele veterinare regionale, devenite ulterior (după 1968), Laboratoare veterinare județene încadrate în sfera de activitate a Inspectoratelor sanitare veterinare județene.

La toate acestea se adaugă unitățile sanitare veterinare operative, amplasate judicios pe întregul teritoriu al țării, și organele sanitare veterinare din cadrul Consiliilor populare, îndrumate de Ministerul Agriculturii, Industriei Alimentare și Apelor, care grupează: Inspectoratele sanitare veterinare județene cu Laboratoarele de diagnostic; Circumscripțiile sanitare veterinare; Punctele sanitare veterinare de frontieră; Serviciile veterinare de abator; Stațiunile pentru controlul sanitar veterinar al produselor de origine animală, precum și unitățile de asistență sanitară veterinară, reprezentate prin Spitale și Dispensare. Până la reforma teritorial-administrativă din 1968, în cadrul fostelor Direcții agricole regionale - transformate, începînd din 1962, în Consilii agricole regionale - au funcționat Serviciile zooveterinare, încadrate cu medici veterinari și ingineri zootehniști, după o schemă tip, stabilită de Minister, ele avînd în subordine și secțiile sanitare veterinare ale orașelor de subordonare regională sau raională. Pe lângă sectorul sanitar veterinar și zootehnic, în cadrul Serviciilor zooveterinare regionale și raionale, funcționa cîte un sector de bază furajeră, încadrat cu ingineri agronomi și tehnicieni, care se ocupau cu organizarea pășunilor și producerea, conservarea și depozitarea furajelor. În conformitate cu prevederile Decretului 167, Serviciile sanitare veterinare și zootehnice erau subordonate Serviciului zoo-veterinar regional și, la rîndul lor, aveau în subordine Circumscripțiile sanitare veterinare, precum și Punctele zooveterinare comunale.

Conducerea Serviciilor zooveterinare regionale revenea medicului veterinar inspector-șef, avînd colaboratori un medic veterinar epizootolog, un altul parazitolog, doi sau trei ingineri zootehniști și ingineri agronomi de la sectorul bazei furajere. Colaborînd permanent cu Serviciile zooveterinare regionale, fostele Laboratoare veterinare regionale au contribuit activ la stabilirea diagnosticului de laborator (bacteriologic, morfopatologic, hematologic, serologic, parazitologic, biologic și experimental), participînd totodată la efectuarea anchetelor epizootologice. De asemenea, Laboratoarele veterinare au desfășurat și o muncă de cercetare științifică a bolilor infectocontagioase și parazitare semnalate în efectivele de animale de pe teritoriul regiunii respective.

Ulterior, fiind atribuite Inspectoratelor sanitare veterinare județene, ele au început să funcționeze în edificii moderne, bine utilizate, unde lucrează medici veterinari specializați, ajutați de un personal tehnic, pregătit în fostele școli tehnice veterinare sau actualmente în liceele agroindustriale cu profil veterinar.

În 1958, Ministerul Agriculturii și Silviculturii, prin Direcția generală a organizării producției animale, a emis un Regulament pentru organizarea **Centrelor de reproducție și combaterea sterilității** la animale.

Ca urmare a noilor transformări survenite în domeniul zootehniei și anume, trecerea de la creșterea animalelor în cadrul micilor gospodării individuale la sistemul intensiv de creștere și exploatare în ferme zootehnice și combinate zoo-industriale, Marea Adunare Națională a votat **Legea sanitară veterinară nr. 60 în octombrie 1974**. Legea are la bază principii importante cu privire la perfecționarea activității de prevenire și combatere a bolilor la animale, supravegherii sanitare veterinare a circulației și valorificării produselor animale, precum și creșterea rolului și răspunderii medicului veterinar, față de rezolvarea problemelor complexe ale zootehniei. Repartizarea obiectivelor fundamentale ale noii legi s-a făcut pe parcursul a 18 capitole, totalizând 97 de articole care, în ansamblul său, reprezintă îndrumătorul de bază în activitatea curentă a medicului veterinar și a tuturor factorilor de răspundere din sectorul creșterii animalelor, din comerț și din industriile prelucrătoare ale produselor de origine animală.

Îmbunătățirea conducerii agriculturii în toate ramurile de producție, a condus la emiterea Hotărârii din anul 1979 când, în ședința plenară a Comitetului Central al Partidului Comunist Român din data de 01 februarie 1979, s-a decis „aplicarea unui ansamblu de măsuri privind perfecționarea conducerii, organizării și planificării agriculturii și industriei alimentare”. Printre aceste măsuri se află și aceea „cu privire la organizarea atribuțiilor Consiliilor Unice Agroindustriale de Stat și Cooperatiste” (CUASC) care, introduce în componența acestor consilii unice, și pe „medicul veterinar șef de CUASC”, el având „pe lângă răspunderea pentru activitatea zoo-veterinară” și „funcția de inspector de stat pentru toate problemele sanitare-veterinare de pe raza consiliului”.

„Cu privire la îmbunătățirea activității cooperativelor agricole producție”, s-a decis ca „medicii veterinari de la circumscripțiile sanitare-veterinare să fie trecuți ca medici veterinari șefi la cooperativele colective, unde își vor desfășura activitatea, răspunzând direct de realizarea indicatorilor de reproducție, a planului de montă și fătări, de apărării sănătății animalelor, reducerea pierderilor prin mortalități și sacrificări de necesitate și de realizarea efectivelor planificate, în funcție de care vor fi retribuiți”. În același timp, „medicii veterinari vor asigura asistența zooveterinară și pentru animalele din gospodăriile populației”.

Crearea Consiliilor unice agro-industriale de stat și cooperatiste a constituit o măsură care să corespundă etapei respective de dezvoltare a agriculturii, în plan teritorial din țara noastră.

După anul 1948, pe măsura formării cadrelor de specialiști în domeniul sanitar-veterinar, numărul circumscripțiilor a crescut de la 529, câte erau în anul 1944, la 2 174 în anul 1973. Odată cu creșterea lor numerică, le-au fost atribuite dispensare moderne, dotate cu instrumentar medico-chirurgical corespunzător, precum și cu material biologic necesar acțiunilor antiepidemice.

Pentru formarea unei imagini de ansamblu asupra dezvoltării rețelei de asistență sanitară-veterinară între anii 1950 și 1974 redăm următoarea statistică - publicată în **Revista de Creșterea animalelor**, nr. 8 din 1974, care este concludentă:

Specificare	1950	1960	1970	1973
Circumscripții sanitare veterinare	715	1 507	2112	2 174
Dispensare sanitare veterinare	512	1 268	1 555	1705
Stațiuni pentru controlul alimentelor	-	20	72	82
Medici veterinari în rețeaua sanitară veterinară de stat	794	1 603	2 860	3 174
Biopreparate produse în țară (seruri, vaccinuri etc.)				
Numărul sortimentelor	49	65	85	93
Cantități produse — litri	99 632	242 887	241 456	317 137

Legea sanitară veterinară nr. 60/1974, în vigoare de la 31 ianuarie 1975 până la 30 ianuarie 2004, fiind abrogată și înlocuită prin Ordonanța 42/2004.

Parlamentul României votează **Legea nr. 20/2018** privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2017 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 83/2003 privind aprobarea posturilor de inspecție la frontieră organizate în punctele de trecere a frontierei stabilite pentru importul, exportul și tranzitul tipurilor de mărfuri supuse controalelor sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și condițiile de aprobare a posturilor de inspecție la frontieră responsabile pentru controalele sanitare veterinare ale animalelor vii provenite din țări terțe și pentru controalele sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor ale produselor alimentare și hranei pentru animale provenite din țări terțe, în vigoare de la 21 ianuarie 2018.

În anul 2006 erau în România 9.120 de medici veterinari, din care 1.451 erau pensionari, ce lucrau în majoritatea sectoarelor, din care bărbați 75,6%. În administrația publică, acestea reprezintă 23% din profesie, cu 2.128 medici veterinari (69,4% bărbați). Numărul total al studenților la medicina veterinară în 2004 a fost de 4.309, în creștere față de 3.400 în anul 1999.

Una dintre primele măsuri care urmau să fie adoptate a fost eliminarea colegiilor de tehnicieni veterinari din 2005. Medicii veterinari cu activitate liberală 3.949 (43,3%) erau clasificați în două categorii, în funcție de faptul că au sau nu activități în sectorul public. Medicii veterinari care participau la o activitate publică și liberală era de 3.115, respectiv 34,2% din personalul veterinar. Pentru unii, acest statut era doar temporar, așteptându-se o instalare completă în sectorul liberal. Trebuie remarcat faptul că multe cadre didactice, având în vedere salariile scăzute oferite de universitate, aveau și o clinică privată în care aceștia practicau în paralel. Alți medici veterinari au ales să exercite doar profesiunea liberală, ce era de 834 (9,1%). Este important să ne amintim că înainte de 1989, acest număr a fost zero și că nu a fost până la mijlocul anilor 1990, așteptând pentru a vedea primele structuri private ce vor apare.

Medici veterinari angajați de companiile agroalimentare și farmaceutice, erau de 813 (8,9%), acest număr relativ ridicat fiind explicat de importanța sectorului agricol în economia românească. Schimbarea profesiei medical veterinare, șomeri și alții, aceștia reprezentau 3,7% dintre medicii veterinari sau 334 de persoane.

La 17 ianuarie 1990 – în cadrul unei „Conferințe Extraordinare a Societății de Medicină Veterinară” ținută în sala de ședințe al defunctului Institut de Cercetări Veterinare și Biopreparate “Pasteur” din Șoseaua Giulești nr. 303, în acele zile fierbinți ocazionate de căderea regimului totalitar-ceaușist, un grup de medici veterinari impostori și veleitari, care nu au ținut cont de menirea și tradițiile profesiei medical-veterinare, dornici de a acapara funcții și demnități nemeritate, au stabilit, contrar regulamentului și statutului Societății de Medicină Veterinară înființată de înaintașii noștri la 15 Mai 1871, reactivată pe baza **aprobării** dată de **Consiliul de Miniștri la 29 iunie 1970**, cu **nr. 291/1 D**, au hotărât schimbarea denumirii Societății de Medicină Veterinară în „Asociația Medicilor Veterinari din România” (A.M.V.R.), ceea ce a constituit de asemenea o greșală fatală, având consecințe foarte grave în bunul mers al profesiei libérale, medicina veterinară, provocând discontinuitate în activitatea profesional-științifică, a pierderii drepturilor patrimoniale ale Societății de Medicină Veterinară cât și a Asociației Generale a Medicilor Veterinari (vezi detalii în: Cronică profesională 1861-2013, p.276-283). Apoi, s-a favorizat imixtiunea politicului în conducerea și implementarea legilor, hotărârilor, dispozițiilor specifice profesiei medical-veterinare. În acest mod, punându-se capăt în mod samavolnic, unei tradiții profesional-științifice, publicistice, care a fost Societatea de Medicină Veterinară din România, continuarea ei fiind după “puciștii” care s-au adunat la acea dată fatidică de 17 ianuarie 1990, sub bagheta fostului președinte în exercițiu al S.M.V. la acea dată, dr. Popovici Valentin, a reușit să orchestreze această ședință, propunând ca în fruntea noii AMVR, să fie președinte conf. dr. Sabin Ghergariu, avându-i ca vicepreședinți: Conf.dr.H. Bârză și dr. Constantin Știrbu, iar ca secretar științific pe Ion Trandafir. Asociația Medicilor Veterinari din România cu sediul, vremelnic, în B-dul Mărăști 59, sector 1, București (unde se aflau încă din anul 1985 o parte din catedrele Facultății de Medicină Veterinară, precum și sediul defunctei Societăți de Medicină Veterinară, ce-l avea ca președinte în perioada 1977-1990 pe dr. Valentin Popovici), a fost înscrisă ca persoană juridică la Judecătoria Sectorului 1 – prin sentința civilă nr. 1210 din data de 12 Aprilie 1990. Ținând seama de faptul că Asociația Generală a Medicilor Veterinari din

România, care în anul 1949 a fost suspendată/și-a sistat activitatea și **nu desființată**, puteau foarte bine să procedeze la reactivarea ei, așa cum s-a întâmplat cu multe societăți științifice și profesionale după anul 1990, și să se mențină funcțională Societatea de Medicină Veterinară din România care, încă din toamna anului 1970 avea filiale în toate județele țării, iar cele mai consolidate erau cele de la Facultățile de Medicină Veterinară din București, Iași, Cluj și Timișoara.

AGMVR la cel de al VI-lea Congres Național de Medicină Veterinară – de la Sinaia, din 25-28 octombrie 1994, s-a hotărât ca: ziua de 15 MAI să fie „**Ziua Națională a Medicului Veterinar**”, având în vedere evenimentele profesionale deosebite care au avut loc la această dată, în decursul anilor și anume: în anul 1856 – Prima Școală Veterinară ”de facto” din România; 15 MAI 1861 – Prima Școală Veterinară ”de jure” din România; 15 MAI 1871 – Înființarea Societății de Medicină Veterinară din România; 15 MAI 1971 – s-a omagiat **Centenarul** Societății de Medicină Veterinară din România; 15 MAI 1990 – Înființarea Direcțiilor Sanitare Veterinare Județene în structura primei Direcții Generale Sanitare Veterinare (ANSVSA).

A.G.M.V.R. a statuat abia la cel de al VII-lea Congres Național de Medicină Veterinară – de la Voineasa, când Consiliul Național al AMVR întrunit la **24 octombrie 1997**, a hotărât ca Asociația să revină la denumirea de la început și să se numească „**Asociația Generală a Medicilor Veterinari din România**” (AGMVR). Noul Statut - valabil și astăzi -, s-a prezentat la Judecătoria Sectorului 1 București – pentru înregistrarea modificării denumirii și Statutului Asociației.

Asociația Generală a Medicilor Veterinari din România (AGMVR) - este o organizație științifică, profesională, apolitică, non-profit și cu o îndelungată tradiție (1919), a medicilor veterinari din România – de orice naționalitate, apartenență politică și religie, care recunosc și aderă la Statutul Asociației. AGMVR își desfășoară activitatea în conformitate cu prevederile Legii nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, modificată și completată de Legea nr. 592 / 2003, precum și a Statutului Asociației.

În concluzie, **după anul 1989 se reînființează A.G.M.V.R., iar atribuțiile S.M.V. sunt preluate de către aceasta.** În perioada 8-11 Mai 2011, în București a avut loc prestigioasa manifestare profesională națională "**Congresul XI al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România**". Congresul s-a desfășurat sub egida "**2011 - Anul Mondial al Medicinii Veterinare**". Congresul al XI-lea marca două mari evenimente profesionale: 150 ani de la înființarea primei Școli veterinare în România și **140 de ani de la înființarea Societății de Medicină Veterinară.**

Activitatea profesională s-a desfășurat conform Legii nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, modificată și completată de Legea nr. 592/2003. În vigoare Legea nr. 20/2018 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2017 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 83/2003 privind aprobarea posturilor de inspecție la frontieră organizate în punctele de trecere a frontierei stabilite pentru importul, exportul și tranzitul tipurilor de mărfuri supuse controalelor sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și condițiile de aprobare a posturilor de inspecție la frontieră responsabile pentru controalele sanitare veterinare ale animalelor vii provenite din țări terțe și pentru controalele sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor ale produselor alimentare și hranei pentru animale provenite din țări terțe, în vigoare de la 21 ianuarie 2018.

SOCIETATEA ROMÂNĂ DE ISTORIE A MEDICINII VETERINARE (S.R.I.M.V.)

În anul 2003 în cadrul AGMVR s-a înființat SOCIETATEA ROMÂNĂ DE ISTORIE A MEDICINII VETERINARE (S.R.I.M.V.), cu filiale la nivelul fiecărui județ, tot atunci a fost aprobat și Statutul Societății Române de Istorie a Medicinii Veterinare (S.R.I.M.V.) ce cuprinde 4 capitole: Cap. I. Denumirea și sediul societății; Cap. II. Obiectivul și activitățile societății; Cap. III. Membrii societății; Cap. IV. Organizarea societății, precum și sigla societății.

(C) COLEGIUL MEDICILOR VETERINARI DIN ROMÂNIA (C.M.R.)

Colegiul Medicilor Veterinari s-a înființat prin Decretul Lege nr. 3594 din 30 septembrie 1939, semnat de Regele Carol al II-lea, publicat în Monitorul Oficial nr. 231 din 5 octombrie 1939. Colegiul a fost condus de Dr. Gheorghe Ionescu Brăila, fiind primul său Decan al Colegiului Medicilor Veterinari.

Primul Colegiu a fost organizat în 11 secțiuni corespunzătoare celor 10 Ținuturi administrative ale țării și cu Municipiul București. Activitatea Colegiului Medicilor Veterinari s-a întrerupt în anul 1948, reluându-se în anul 1998, odată cu adoptarea Legii 160/1998.

„Colegiul medicilor veterinari din România - prevedea legea - este organizația profesională a Corpului medical veterinar care are: - însărcinarea să controleze practica medicală veterinară; - să vegheze la păstrarea prestigiului Corpului veterinar; - luând măsurile necesare pentru preîntâmpinarea sau sancționarea abaterilor săvârșite prin actele profesionale (malpraxis) și de deontologie veterinară”.

Actualmente Colegiul Medicilor Veterinari funcționează în baza Legii nr. 160/1998 republicată, pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 289 din 6 august 1998, modificată și completată de Legea 592/2003 publicată în Monitorul Oficial al României nr. 8 din 7 ianuarie 2004, ca formă de organizare autonomă, non-guvernamentală, apolitică și non-profit. Colegiul Medicilor Veterinari are personalitate juridică. Organizarea și funcționarea Colegiului Medicilor Veterinari se realizează pe principiul teritorial, al eligibilității și ierarhiei. Profesiunea de medic veterinar este o profesie liberală și independentă, cu organizare autonomă reglementată. Este organizată și funcționează în baza principiului autonomiei, în cadrul forului profesional reprezentat de Colegiul Medicilor Veterinari. Medicina veterinară este știința medicală care asigură: - confortul (bunăstarea) și protecția animalelor; - contribuie la menținerea sănătății publice și la protecția mediului înconjurător. Profesia de medic veterinar are ca obiective apărarea sănătății animalelor, sănătății publice, protecția consumatorului și a mediului înconjurător, în scopul ameliorării efectivelor de animale, al asigurării siguranței alimentare a populației, al facilitării relațiilor comerciale și al păstrării echilibrului ecologic.

Pentru bogata sa activitate desfășurată în ultimii ani, Colegiul Medicilor Veterinari din România a primit titlul „*The best regional college in science and education sphere*“, cu ocazia „Summit of leaders.Science and Education.Innovative Models of Development“, desfășurat în perioada 12-15 octombrie 2014 la Oxford, Marea Britanie (35), în cadrul căruia The Socrates Committee a acordat Colegiului Medicilor Veterinari din România titlul de „The best regional college in science and education sphere“ iar președintelui Viorel Andronie titlul de „Manager of the year“.

Titlul de „The best regional college in science and education sphere“ acordat CMVR (stânga); titlul de „Manager of the year“ acordat președintelui CMVR, conf. univ. dr. Viorel Andronie (dreapta)

oada de timp în procesul de educație și formare profesională continuă a medicilor veterinari din România. Criteriile care au stat la baza acordării distincțiilor au fost: calitatea programului educațional și satisfacerea cursanților; calitatea și competența lectorilor; logistica aferentă pentru desfășurarea cursurilor; cooperarea internațională; programe inovative și metodele de predare; instrumente eficiente de marketing și promovare.

V. SITUAȚIA ȘI EVOLUȚIA COLABORĂRII MEDICINII VETERINARE ÎN DOMENIUL MEDICINII COMPARATE, ÎN INSTITUȚII ȘTIINȚIFICE, ASOCIAȚII SAU SOCIETĂȚI ȘTIINȚIFICE în România reîntregită

Medicul veterinar al municipalității București, **LOUIS VINCENT** (francez de origine, Lyon), împreună cu dr. Iacob Dimitrie Felix, medicul șef al Capitalei, participă la *Congresul internațional de igienă*, ținut la Paris. Cu care ocazie se vizitează și unul din abatoarele acestui oraș, observând ce îmbunătățiri trebuiesc aduse celui de la București, construit pe Calea Văcărești, în apropiere de râul Dâmbovița, în anul 1872 de Hagi-Moscu, și anume o canalizare centrală. Relevându-se ca un medic veterinar capabil, Louis Vincent este chemat abia în perioada anilor 1883-1888, să predea ca suplinitor, cursurile de Zootehnie, igienă și agronomie de la Școala Superioară de medicină veterinară din București (veziu Volumul omagial 75 de ani de învățământ veterinar, p. 48).

În anul 1884, Louis Vincent este ales membru al **Societății Științelor Medicale**, care a luat ființă în anul 1857. Avându-se în vedere situația epidemiologică din Principatele Unite în perioada Războiului de Independență 1877-1878, s-a lansat ideea de organizare a unui Congres al **corpului sanitar român**, a întrunirii specialiștilor din serviciul sanitar, uman, veterinar și farmacist, idee care s-a născut la Turnu-Măgurele în anul 1877, la propunerea lui dr. Iacob Dimitrie Felix comandantul Spitalelor militare din zonă, și a lui Carol Davila, care era șeful serviciului sanitar al armatei române, avându-l ca aghiotant pe medicul veterinar Mihail Măgureanu (alias Mihail Ghiuță), cu ocazia organizării trupelor românești pentru asaltul redutei Plevna de pe malul drept al Dunării.

În vederea pregătirii unui Congres al corpului sanitar român, precum și al elaborării Regulamentului acestuia, Societatea științelor medicale, a numit o comisie din care făcea parte, ca secretar provizoriu, Louis Vincent (Ziarul Universul, nr. 28, din 21 septembrie 1884, p.2). În Regulament erau prevăzute trei secțiuni: medicală, veterinară și farmaceutică, fiecare secțiune lucra în ședințe separate, iar toate se întruneau în ședințe generale.

Astfel că, tot în același an 1884, în zilele de 6-7-8 octombrie, s-a ținut la București „*Primul congres al medicilor, medicilor veterinari și farmaciștilor*”, la care Louis Vincent a fost unul din secretari. Dar, acest Congres al corpului sanitar român, s-a ținut abia după doi ani de la organizarea și desfășurarea primului **Congres de Medicină Veterinară** din anul **1882**, care este considerat de către istoricii români, ca fiind prima manifestare a unei profesii în Principatele Unite. S-a reușit să se pregătească și să aibă loc congresul tuturor specialiștilor din domeniul sanitar medical și veterinar, precum și al farmaciștilor.

Printre participanții la Congres s-au numărat 29 de medici veterinari: Antonescu Grig din Galați, Botez G. din Buzău, Cătescu Iuliu din Călărași, Kolben M. din București, Constantinescu Panait din București, Constantinescu Pandele din București, Calcianu Christian din București, Diaconescu P. din Ploiești, Drăghescu Gr. din Bârlad, Fomescu C. din Constanța, Georgescu I. din Constanța, Gavrilescu C. din București, Locusteanu Al. Din București, Lentz I. din Ungheni, Măgureanu M. din București, Mihăilescu N. din București, Moscu C. din Galați, Nagy I. din Brăila, Petrescu Eugen din Fălticeni, Popescu G. din Târgoviște, Popescu I. din București, Sergescu C. din Constanța, Similof I. din Galați, Starcovici C. din București, Vasilescu C. din Craiova și Vincent Louis. din București; în ziua a doua au mai participat Sălciuanu G., Basilescu C. și Petrescu L.

În ședința generală din 6 octombrie 1884, prof. dr. Iacob Felix a susținut raportul „*Despre desinfecțiune*”. După ședința generală din prima zi a Congresului, după amiază, a avut loc ședința secțiunii veterinare, care a fost condusă de: prof. Mauriciu Colben ales președinte de onoare; prof. Al. Locusteanu, președinte activ; M. Măgureanu și Louis Vincent, vicepreședinți; iar prof. Gavrilescu C. și N. Mihăilescu, secretari. În cadrul secțiunii, prof. Al. Locusteanu a prezentat raportul intitulat: „*Desinfecțiunea oamenilor și animalelor în caz de pestă bovină*”.

În ședința secțiunii medicale din 7 octombrie 1884, președintele secțiunii prof. C. Severeanu, a comunicat adunării că, întrucât raportul prof. Al. Lousteanu planificat „a fi susținut în ședința generală”, va fi prezentat în această secțiune unde erau prezenți și medicii veterinari, astfel referatul intitulat: „*Raportul dintre tuberculoza omului și tuberculoza animalelor și măsurile igienice pentru limitarea ei*”, unde sunt evidențiate o serie de informații bazate pe medicina comparată experimentală, precum și pe unele cercetări proprii. Agentul etiologic al bolii fusese recent izolat și cultivat de R. Koch în anul 1882, iar în 1884 R. Koch studia etiologia tuberculozei la om și la animale. În ziua a treia, pe 8 octombrie 1884, la secțiunea veterinară s-a discutat despre gastro-entero-nefrită, deoarece în anul 1878 mortalitatea produsă de această boală a fost de 50.000 victime pentru taurine. Se înscrie primul la cuvânt medicul

veterinar Louis Vincent, care arată importanța diagnosticării și combaterii bolii, se propune un program de studiere sistematică a acestei maladii.

În seara zilei de 8 octombrie 1884, a ultimei zile a Congresului, cei **130 de participanți** au luat parte la banchetul organizat la Hotelul Bulevard, exprimându-se prin „toaste” sentimentele de „fraternizare” dintre medicii umani și veterinari în domeniul patologiei comparate (Ziarul Universul din 11 octombrie, 1884, p. 2). Acest spirit de colaborare s-a stins odată cu închiderea lucrărilor acestui Congres. Colaborările dintre specialiștii, medici umani, medici veterinari și farmaciști, au continuat în afara unei forme organizate, prin contacte profesionale individuale, sau afiliați în cadrul unor societăți sau asociații științifice.

INSTITUTUL de PATOLOGIE EXPERIMENTALĂ și BACTERIOLOGIE din București, cel mai vechi institut științific medicale din România, fondat de prof. Victor Babeș la 28 aprilie 1887, înființat prin Legea nr.1197 publicată în “Monitorul Oficial” nr. 21/28.04.1887, ce funcționează în fostul Palat al Brâncovenilor, un timp a fost și reședința domnească a lui Gheorghe Bibescu Vodă. În anul 1899, când s-a mutat în noua sa locație special construită, din Splaiul Independenței nr. 99-101, Sector 5, București. În cadrul de Institutului de Patologie și Bacteriologie a funcționat și “Institutul Antirabic” care își începe activitatea în 1888, fiind al treilea din lume, iar introducerea tratamentului antirabic urma la mai puțin de 3 ani de la aplicarea acestuia pe om, la Paris, de Louis Pasteur (6 iulie 1885).

Institutul a fost conceput ca o școală practică superioară pentru toți cei din domeniul sanitar, un institut medical complex asemenea Institutului Pasteur din Paris, având următoarele secții:

■ Secția I-a, pentru ”cercetarea bolilor infecțioase la om”, denumită ulterior ”secția de bacteriologie și anatomie patologică” unde o perioadă a fost condusă de Gh. Marinescu;

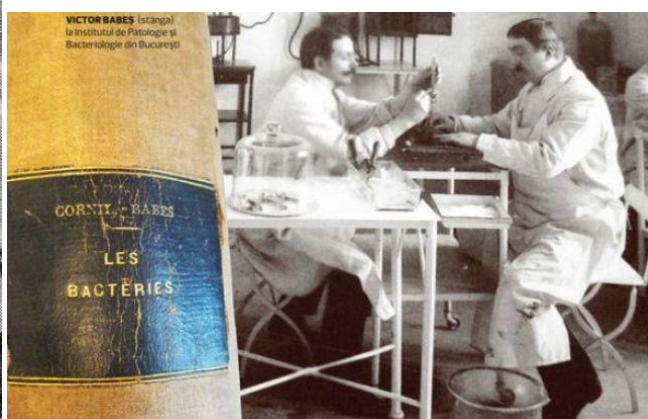
■ Secția a II-a pentru ”cercetarea bolilor infecțioase ale animalelor”, condusă succesiv de medicii veterinari: dr. Constantin Starcovici; dr. Ion Șt. Furtună și dr. P. Riegler.

■ Secția a III-a de ”chimie patologică și biologică”, condusă de Aurel Babeș, doctor în chimie, fost elev al lui Bunsen, la Heidelberg; conferențiar la Școala Superioară de Medicină Veterinară;

■ Secția a IV-a pentru ”tratamentul antirabic” (Institutul antirabic), condusă de doctorul Emil Pușcaru.

Primii șefi de secție, medici veterinari ce au condus succesiv Secția II-a, Cercetarea bolilor infecțioase ale animalelor (Patologie veterinară), din Institutul ”V. Babeș” sunt: Constantin Starcovici, Ion Șt. Furtună, Paul Riegler

Ulterior Institutul a fost structurat pe următoarele secții: ■ anatomie patologică; ■ bacteriologie; ■ vaccinare antirabică; ■ **patologie veterinară**; ■ serologie și chimie.

Prof. Paul Riegler a fost încadrat între anii 1895-1910, ca: preparator, asistent, șef de lucrări și **șef al Secției de Patologie Veterinară**, în Laboratorul de Bacteriologie al Institutului “Victor Babeș”

După anul 1900, o parte din aceste domenii de cercetare științifică și de diagnostic, au fost preluate de alte instituții biomedicale nou-înființate în București, având ca model Institutul "Victor Babeș" și anume:

- *Institutul de seruri și vaccinuri Pasteur* (1909);
- *Institutul Cantacuzino* (1921);
- prin "Legea pentru înființarea *Institutului de igienă și sănătate publică*" promulgată de regele Ferdinand I la data de 25 februarie 1927, ce a fost inaugurat la 19 februarie 1928, s-a mutat în clădirea din strada Dr. Leonte abia în octombrie 1946;
- crearea în cadrul Facultății de Medicină a disciplinei de Virusologie în 1942, care s-a transformat în anul 1949 în *Institutul de Virusologie/Inframicrobiologie* (al doilea de acest fel din lume), al Academiei Române;
- prin Decretul nr. 167/13.05.1955 al Prezidului Marii Adunari Naționale din, Laboratorul veterinar de control al alimentelor de origine animală și furajelor al Capitalei și regiunii București-Obor, este transformat în laborator central, sub titulatura: „*Laborator central de control sanitar veterinar al alimentelor de origine animală și al furajelor*“, iar în anul 1999- are loc schimbarea titlaturii în „*Institutul de Igiena și Sănătate Publică Veterinară*”;
- *Institutul de Diagnostic și Sănătate Animală* (IDSA) a fost înființat ca *Laborator Central Sanitar Veterinar de Diagnostic* (LCSVD), prin Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 248/1966, în conformitate cu prevederile art. 5, alin. 3 al Hotărârii Guvernului nr. 6/1999 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Alimentației, cu modificările și completările ulterioare, denumirea Laboratorului Central Sanitar Veterinar de Diagnostic a fost modificată în Institutul de Diagnostic și Sănătate Animală.

LABORATORUL DE PATOLOGIE EXPERIMENTALĂ ȘI BACTERIOLOGIE fondat de Prof. Ion Cantacuzino/INSTITUTUL ”dr. I. CANTACUZINO”

Alături de activitatea didactică, publicarea de cărți și articole, profesorul Athanasiu a avut și alte importante contribuții în cercetarea științifică de specialitate concretizate la întemeierea în anul 1906, a ”Reuniunii biologice” care a devenit ulterior Societatea de Biologie cu filiale la București, Cluj și Iași (cu statut de filială a Societății de Biologie din Paris). Acestui eveniment i se adaugă înființarea revistei științifice „*Archives de Biologie*”, considerată de contemporani a doua mare revistă medicală românească în mișcarea științifică internațională.

În anul **1906** din inițiativa profesorului Cantacuzino împreună cu prof. I. Athanasiu de la Școala Superioară de Medicină Veterinară, se întemeiază la București, „**Reuniunea biologică**” care a devenit ulterior prima filială românească a „**SOCIETĂȚII DE BIOLOGIE**” din Paris, care va constitui un important stimul pentru cercetarea științifică biologică, făcând posibilă cunoașterea lucrărilor românești de către forurile competente internaționale prin organul societății : " *Comptes rendus des Séances de la Société de Biologie* ". Filiala din București a Societății de biologie, urmată de înființări de filiale la Iași și apoi la Cluj, a constituit un stimulent puternic al cercetărilor și preocupărilor științifice în biologie, iar ședintele societății, un prilej de cunoaștere și de legatură a cercetătorilor. În cadrul Societății de Biologie,

SOCIETATEA REGALĂ ROMÂNĂ DE ISTORIA MEDICINII

Profesorul dr. Victor Gomoiu (n. 18.04.1882-d.06.02.1960) a fost unul dintre fondatorii studierii *Istoriei Medicinii Românești*, prin publicarea în anul 1923 a cărții „*Din istoria medicinei și învățământului medical românesc*”, a contribuit la fondarea **SOCIETĂȚII REGALE ROMÂNE DE ISTORIA MEDICINII** în anul 1929 și apoi organizarea la București a celui de-al IX-lea Congres al Societății Internaționale de Istoria Medicinii în anul 1932.

În calitate de vicepreședinte al Societății de Istorie a Medicinii, și decan al FMV București, profesorul Paul Riegler face parte din comitetul executiv de organizare al celui de-al IX-lea Congres Internațional de Istorie a medicinei, București 10-18 septembrie 1932 Bunele relații existente între societățile științifice precum și cu asociațiile profesionale, umane și cele veterinare, s-au concretizat și prin vizitele efectuate în campusurile universitare, în perioada 10-18 septembrie 1932, cu ocazia celui de-al IX-lea Congres al Societății Internaționale de Istoria Medicinii desfășurat la București, având ca temă centrală „Evoluția medicinei în țările balcanice“.

Prof. dr. Victor Gomoiu, secretarul general al Societății Regale Române de Istoria Medicinii, înființată în anul 1929, a organizat la București Congresul al IX-lea al Societății Internaționale de Istoria Medicinii, 10-18 septembrie 1932, doar la trei ani de la înființarea societății naționale, la care au

participat 137 de personalități din 23 de țări, reprezentând 48 de universități. Cu acest prilej s-au vizitat: Institutul „Cantacuzino”, Facultatea de Medicină, Facultatea de Medicină Veterinară, inclusiv Institutul Național Zootehnic. Participanții prezenți la prestigiosul Congres au fost întâmpinați la Facultatea de Medicină Veterinară de către Prof. dr. medic veterinar Gheorghe Udrischi, șeful catedrei de Chirurgie; precum și de către Prof. dr. medic veterinar Gh. K. Constantinescu, șeful catedrei de Zootehnie și director al Institutului Național Zootehnic. În cadrul Laboratorului de biologie din INZ, al cărui șef era prof. G.K. Constantinescu, a înființat un laborator special de *genetică experimentală* (primul laborator de acest gen din țară), în care el urmărea mecanismul eredității și promovarea de mutații prin excitanți exteriori la musculița *Drosophilla melanogaster*. Acest laborator era vizitat în permanență de diferite personalități ale științelor biologice și medicale: prof. dr. Gh. Marinescu, prof. C.I. Parhon etc., care se consultau cu prof. G. K. Constantinescu pentru descifrarea unor probleme de ereditate patologică sau de altă natură la om. Documentul privind această vizită în campusul medical-veterinar al participanților la Congresul al IX-lea al Societății Internaționale de Istoria Medicinii, se confirmă și prin fotografia din fața I.N.Z.

Participanții la Congresul Internațional de Istoria Medicinii
– în vizită la Institutul Național Zootehnic

Recunoașterea deplină a meritelor sale s-a realizat la data de 1 februarie 1936, la Paris, când Victor Gomoiu a fost ales președintele Societății Internaționale de Istoria Medicinii - fiind primul român ajuns în asemenea funcție, pe care a deținut-o timp de 22 de ani, până în anul 1958.

Profesorul Paul Riegler, face parte din comitetul român de organizare în calitate de vicepreședinte, alături de Gh. I. Brăila, și prof. G. Proca în calitate de președinte, al celui de-al III-lea Congres Internațional de Patologie Comparată, care s-a ținut la Atena, între 5-18 aprilie 1936, dar din cauza problemelor de sănătate nu poate participa.

ACADEMIA DE ȘTIINTE MEDICALE fondată la 17 aprilie 1935, când camerele legiuitoare ale României au votat în ședința din 11 și 12 aprilie 1935, legea prin care se înființa *Academia de Medicină* (promulgată prin Decretul Regal nr. 1076 din același an și publicată în Monitorul Oficial) ca instituție de specialitate, "deosebită de Academia Română-înaltă instituție".

Expunerea de motive la această lege a fost făcută de primul președinte al Academiei de Medicină – Prof. dr. Daniel Danielopolu, iar existența ei în timp, a exprimat nevoia societății românești de a dispune de un for medical academic, de un corp profesional de elită, constituit din personalități recunoscute pentru contribuția lor la dezvoltarea aspectelor teoretice și practice ale biomedicinii, medicinei clinice, medicinei legale, sănătății publice, disciplinelor farmaceutice ori ale tehnologiilor medicale.

Adresa prezentă: Splaiul Independenței nr. 99-101, Sector 5, București, în cadrul Institutului Național de Patologie "Victor Babeș",.

Din Anuarul medical al României apărut în Editura Aesculap, București, în anul 1938, se constată existența colaborării acesteia cu medicina veterinară, astfel se menționează că în cadrul Academiei de Medicină, profesorii de la Facultatea de Medicină Veterinară din București, care activau și făceau parte din următoarele comisii de specialitate: ● Comisia gușei endemice: Profesor dr. Alexandru Ciucă; Comisia permanentă a diviziunii științifice: Profesor dr. Alexandru Ciucă; Al. Ciucă a activat în ambianța creatoare a Institutului de Patologie și Bacteriologie, condus de Victor Babeș, apoi în Laboratorul de Medicină Experimentală înființat în anul 1901 de prof. Ioan Cantacuzino. Aici într-o comunitate

științifică și de lucru de mare dinamism inovator, alături de alți valoroși creatori din biomedicina românească, între care Al. Slătineanu, D. Danielopolu, N. Gh. Lupu, C. Ionescu-Mihăești, fratele său mai mic – Mihai Ciucă ș.a.; • Comisia militară: Prof.dr. Gh. Udrischi; • Comisia științifice: psihice, chimice și naturale: Profesor dr. Alexandru Ciucă; Profesor dr. Ion D. Poenaru; Profesor dr. Grigore Slavu; Profesor dr. Radu Vlădescu

Reluarea colaborării instituționalizate dintre Medicina umană și Medicina veterinară s-a făcut după 72 de ani prin Constituirea **SECȚIEI DE MEDICINĂ VETERINARĂ** în cadrul **SOCIETĂȚII ȘTIINȚELOR MEDICALE din R.P. Română**, la propunerea societății, un comitet de inițiativă alcătuit din medici veterinari din Institutul de Patologie și Igienă Animală, din Facultatea de Medicină Veterinară din București (la acea vreme mai funcționa una la Arad 1948-1957) și din alte instituții de cercetare unde activau și medici veterinari, au ținut în ziua de 01 septembrie 1956, o ședință de constituire a **Secției de Medicină Veterinară** în cadrul Societății Științelor Medicale.

În urma constituirii Secției de Medicină Veterinară, s-a alcătuit următorul comitet: Președinte de onoare – prof.dr. Al. Ciucă; Președinte activ – prof. dr. Radu Vlădescu; Vicepreședinți: prof. dr. Ilie Popovici; prof. dr. Nicolae Stamatini; prof. dr. Gheorghe Nichita; Secretari ai Secției: dr. Vasile Tomescu; dr. Constantin Tudoriu; Comitetul de redacție a viitoarei publicații a Secției de Medicină Veterinară: prof. dr. Radu Vlădescu – resp. red., dr. Paul Iorgulescu – secretar de redacție

Dar și de această dată, colaborarea a fost destul de redusă.

S-a încercat reluare colaborării în domeniul Patologiei comparate dar, abia în anul 1964, prin înființarea Societății de patologie comparată, în cadrul Uniunii Societăților de Științe Medicale, dar după ținerea unor ședințe de comunicări științifice și publicarea acestora în câteva volume de profil, și această Societate după un scurt timp își încetează activitatea.

După anul 1990 se înființează **INSTITUTUL DE MEDICINĂ COMPARATĂ**, și astfel se reia activitatea pe diverse domenii.

“Analele Institutului de Patologie și Bacteriologie din București” (1889), publicație periodică, în limba română, cât și în cea franceză, primul volum apărând în anul 1889; “România medicală” publicație periodică apărută la sfârșitul anului 1892, cu scopul răspândirii progreselor științelor medicale, mai ales a celor din țara noastră; “Archives des sciences médicales” (1895).

Bibliografie selectivă

- 1.*** 75 de ani de la întemeierea învățământului medicinei veterinare în România, 1856-1931, Tipografia Cultura, București, 1931
- 2.*** Alma Mater Veterinaria Bucurensis la a 140-a aniversare, Ed. All, București, 2001
- 3.*** Personalități din trecutul medicinei veterinare, Vol. I, Societatea de Medicină Veterinară, București, 1987
4. **Bălan Șt., Mihăilescu M.**, Istoria științei și tehnicii în România, Ed. Academiei Române, București, 1985
6. **Curcă D.**, First observations on monodactylism (sindactylism) in swine made by Professor C.N. Vasilescu between 1890-1894, 31th International Congress on the History of Veterinary Medicine, 6-10 September, 2000, Brno, Czech Republic, Book of abstracts, p.64-65
7. **Curcă D.**, The Romanian Scientist-Prof. Victor Babeș, *Historia Medicinae Veterinariae*, 27, 5-6, 2002, p.333-347
8. **Curcă D.**, Formarea primelor școli de agricultură și a celor de medicină veterinară din România, Simpozion Facultatea de Medicină Veterinară, Rezumat p.11-13, București, 11 oct. 2002
9. **Curcă D., Ioana Cristina Andronie, Andronie V.**, Romanian priorities in control and eradication of epizootic diseases in veterinary medicine, The 32nd Congress on the History of Veterinary Medicine, 15-19 August, 2001, Oslo, Norway, Abstracts, p.20-21
10. **Curcă D., Ioana Cristina Andronie, Andronie V.**, The establishment of the first Agricultural Schools and Veterinary Medicine Schools in Romania, 33rd International Congress on the History of Veterinary Medicine, Lutherstadt Wittenberg, Germany, 21-24 august 2002, Abstracts, p.23
11. **Curcă D.**, Romanian priorities in control and eradication of epizootic diseases in veterinary medicine, *Lucrări științifice U.Ș.A.M.V.*, Seria C, vol. XLIV-XLV, 2001-2002, p.127 - 140

12. **Curcă Dumitru, Sinchievici Boris** - Medicina veterinară militară românească în preajma primului război mondial. Prezentată la Opera Română, la **Congresul XI al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România**", desfășurat sub egida "**2011 - Anul Mondial al Medicinii Veterinare**", din 8-11 Mai 2011, Congresul marca două mari evenimente profesionale: 150 ani de la înființarea primei Școli veterinare în România și **140 de ani de la înființarea Societății de Medicină Veterinară**.

13. **Druța Ch.D.**, Istoricul învățământului agricol în România, București, 1906

14. **Giurescu C.C., Giurescu D.**, Istoria Românilor din cele mai vechi timpuri până azi, Ed. Albatros, București, 1971

15. **Hortopan Gr.**, Enciclopedie veterinară. Creșterea și boalele animalelor domestice. Noțiuni de hipologie, Editia a II-a, Tipografia „Revista Geniului”, București, 1912

16. **Iftimovici R.**, Istoria medicinei, Ed. All, București, 1994

17. **Ioan D., Marinescu N.**, Istoricul învățământului sanitar militar în România, Tiografia „Ion C. Văcărescu”, București, 1935

18. **Iorga N.**, Viața și domnia lui Barbu Dimitrie Știrbei domn al Țerii Românești (1848-1856), Vălenii de Munte, 1910

19. **Iorga N.**, Istoria învățământului românesc, București, 1928

20. **Iorga N.**, Istoria Românilor, vol. VIII, București, 1938

21. **Pascu Șt. și col.**, Istoria militară a poporului român, vol. V, Centrul de Studii și Cercetări de Istorie și Teorie Militară, Editura Militară, București, 1988

22. **Pascu Șt. și col.**, Istoria militară a poporului român, vol. VI, Centrul de Studii și Cercetări de Istorie și Teorie Militară, Editura Militară, București, 1989

23. **Picu Valeria Maria**, Învățământul agricol din București, Ed. Ceres, București, 2002

24. **Riegler P., Ciucă Al.**, Rolul sero-vaccinațiilor în prevenirea și combaterea bolilor infecțioase. Analele Academiei Române, București, 1924

25. **Simionescu C., Moroșanu N.**, Pagini din trecutul medicinei veterinare românești, Ed. Ceres, București, 1984

26. **Stancu I.**, Reprezentanți de seamă ai medicinei veterinare românești (1856-2001), Ed. Coral Sanivet, București, 2002

27. **Stavrescu P.**, Hipologie întocmită pentru ofițeri, crescători și amatori de cai, Stabilimentul grafic I.V. Socecă, Bucuresci, 1900

28. **Urechia V.A.**, Istoria școalelor de la 1800-1864, vol. I-IV, București, 1892-1901